

Giới thiệu Bản Xônát Trốn Hôn

Truyện Bản Xônát Trốn Hôn của tác giả Bản Lật Từ là câu chuyện hiện đại. Để phản đối cuộc hôn nhân thương mại, cô tiểu thư Mễ Quang đã trốn nhà đi, sau đó gặp phải thảm cảnh như sau: Thẻ thì bị ngừng sử dụng. Tiền thì bị trộm. Tiền mặt còn lại tổng cộng chỉ khoảng một triệu đồng.

Ở nơi thành phố xa lạ này, hy vọng duy nhất thấp sáng cho cô đó là tấm quảng cáo dán trên cột điện: Căn hộ 100 mét vuông, giá thuê chỉ 700.000Đ/tháng. Lập tức, Mễ Quang chạy ngay tới địa chỉ này. Tiêu Cố nhìn cô gái đứng ở trước mặt, hơi nhú mồm, anh dán quảng cáo cho thuê phòng khi nào vậy không biết?!

Tình yêu đến từ hai phía, hôn nhân mới có thể hạnh phúc. Hôn nhân bắt buộc không bao giờ mang đến hạnh phúc trọn vẹn. Mễ Quang chống đối lại gia đình, đi tìm cuộc sống riêng cho bản thân, liệu hạnh phúc có tìm đến với cô hay không.

Mời các bạn cùng theo dõi truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Bản Xônát Trốn Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Giới thiệu

Để phản đối cuộc hôn nhân thương mại, cô tiểu thư Mễ Quang đã trốn nhà đi, sau đó gặp phải thảm cảnh như sau:

Thẻ thì bị ngừng sử dụng.

Tiền thì bị trộm. Tiền mặt còn lại tổng cộng chỉ khoảng một triệu đồng.

Ở nơi thành phố xa lạ này, hy vọng duy nhất thấp sáng cho cô đó là tấm quảng cáo dán trên cột điện:

CĂN HỘ 100 MÉT VUÔNG, GIÁ THUÊ CHỈ 700.000Đ/THÁNG, NẾU CÓ NHU CẦU VUI LÒNG LIÊN HỆ: ANH TIỂU, SỐ 138XXXXXXXX!

Lập tức, Mễ Quang chạy ngay tới địa chỉ này.

Tiêu Cố nhìn cô gái đứng ở trước mặt, hơi nhú mồm, anh dán quảng cáo cho thuê phòng khi nào vậy không biết?!

Bạn đang đọc truyện *Bản Xônát Trốn Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: CHƯƠNG 1: TRỐN HÔN

Editor&Betaer: Cogau

Tại bến xe, tiếng người và tiếng xe ồn ào náo nhiệt bên tai không dứt, một bóng hồng kéo một chiếc valy hành lý màu hồng tương tự, nhanh nhẹn lách qua đám người nhốn nháo.

Vượt qua được một đám hành khách, lấy tốc độ chạy nước rút một trăm mét, Mễ Quang vọt tới Quầy bán vé.

Khi nhảy lên bậc thang, chiếc túi đặt phía trên valy hành lý mất thăng bằng rơi xuống, cô nhanh nhẹn nhặt túi lên cầm trên tay, cố gắng rướn lên cửa Quầy bán vé.

“Cho em một vé khởi hành sớm nhất, cảm ơn.” Hơi thở của cô dồn dập, giọng lại trong trẻo dễ nghe, giống như là ánh mặt trời xuất hiện giữa bầu trời đông vậy. Người bán vé ngẩng đầu lên nhìn qua cửa sổ quầy, nhìn thoáng cô.

Mễ Quang lấy ví tiền của mình từ trong túi đeo ra, lặp lại một lần nữa: “Cho em một vé khởi hành sớm nhất ạ, cảm ơn.”

Người bán vé ngây người, ngay sau đó máy móc hỏi: “Đi đâu đây?”

Mễ Quang chớp hàng mi, rồi đột nhiên nở nụ cười: “Đi đâu cũng được, chỉ cần có thể đi khỏi đây nhanh nhất ngay bây giờ thôi ạ.”

Người bán vé lại ngăn người ra, trầm nghĩ, không biết gần đây có nhận được bức chân dung truy nã tội phạm nào không.

“Có thể nhanh một chút không? Em rất vội.” Thấy mãi mà người bán vé không hề cử động, cuối cùng Mễ Quang đành thúc giục.

Người bán vé phục hồi tinh thần lại, đầu ngón tay thuần thục gõ mấy cái trên bàn phím: “Hai phút sau, có chuyến xuất phát ở cửa số 10, giá vé là 150 nghìn.”

Mễ Quang đưa tờ hai trăm nghìn qua, nhận vé xe và lấy tiền lẻ về, rồi lật đật chạy tới cửa soát vé số 10.

Mới vừa vào cửa soát vé, thì có nhân viên soát vé nói với cô: “Đi xe này sao? Nhanh lên, xe xuất phát ngay đây!”

Mễ Quang bước nhanh tới, nhân viên soát vé kiểm tra vé của cô, nói nhanh: “Ghế số 20, lên xe ngồi đi, xe sẽ xuất phát ngay.”

Mễ Quang ‘vâng’ một tiếng, kéo theo valy hành lý đi mấy bước rồi lại vòng lại, nhân viên soát vé nhận lấy hành lý trên tay cô, rồi nhét vào trong cốp: “Tôi cất giúp cô cho, cô lên xe nhanh đi.”

Mễ Quang thấy động tác cô ta có vẻ hơi thô lỗ, còn chưa kịp nhắc nhở cô ấy nhẹ một chút, thì chiếc valy màu hồng có mấy hình trái tim đã bị ném vào, kèm theo là tiếng va chạm với thành xe “bộp” một cái.

Mễ Quang cảm thấy tim mình cũng nảy lên.

Nhân viên soát vé cất xong hành lý thấy cô còn đứng ở cửa, không kiên nhẫn nói: “Sao cô còn đứng ở đây vậy?”

Mễ Quang mím môi một cái, xoay người nhảy lên xe.

Trong xe mới chỉ ngồi hơn nửa số ghế, cô tìm được ghế số 20, mới vừa ngồi vào chỗ, xe đã chậm rãi rời bến.

Chỗ của cô là ngay cửa sổ, nhìn qua kính có thể quan sát được tình hình bên ngoài bến xe. Cô ngó nghiêng mấy lần, không thấy ai đuổi theo, cuối cùng cũng thở phào một hơi, từ từ yên tâm.

Lúc này cô mới nhớ, nhìn xem xe này sẽ đưa mình đi đâu.

Liếc vé xe trong tay, trên đó có in một dòng chữ đậm: BẾN XE PHÍA NAM THÀNH PHỐ A

Thành phố A sao? Mễ Quang lục tìm trong ký ức, hình như chưa bao giờ mình tới thành phố này, mặc dù thành phố C chỉ cách thành phố A hai tiếng đi xe.

“Cậu cũng là sinh viên đại học sao? Giờ mới trở lại trường à?”

Hành khách ngồi cạnh đột nhiên bắt chuyện với cô, Mễ Quang ngẩng đầu lên, nhìn sang cô ấy.

Mới vừa rồi không để ý, ngồi kế bên cô cũng là một người đáng vẻ nữ sinh, tóc thật dài, ăn mặc rất thùy mị, trên mặt còn đeo một mắt kính gọng đen.

Mễ Quang quan sát cô ấy mấy lần, rồi mới cười nói với cô ấy: “Mình không trở lại trường.”

Nữ sinh ấy có chút tò mò: “Vậy là cậu đi công tác sao? Tôi thì tới thành phố A để phỏng vấn.”

Họ đang nói chuyện thì xe đã rời bến, Mễ Quang lại nhìn ra ngoài cửa sổ, “sột soạt” kéo rèm cửa lên: “Mình đi trốn hôn.”

Hai tiếng trước, nhờ sự giúp đỡ của bạn thân, Mễ Quang mang theo một khoản tiền trốn khỏi nhà.

Dĩ nhiên, cô thấy đó cũng không phải lỗi của cô, cho dù là ai đi nữa, sau bốn năm du học vừa tốt nghiệp trở về mà đã ‘được’ thông báo có một người chồng sắp cưới – người mà trước đây, ngay cả cái tên cũng chưa nghe qua, thì cũng đều có chút ưu tư.

Cô cũng đã thử nói chuyện với cha mẹ mình rồi, nhưng ba cô nhất quyết muốn cô kết hôn, không chỉ hoàn toàn không nghe ý kiến của cô, mà còn để cho mẹ cô giam lỏng cô ở nhà, trước khi đính hôn xong thì cô không được tự do.

Mễ Quang nhớ, hình như có ai đó đã từng nói, ‘sống cũng nên hưởng thụ, mà hưởng thụ thì nên đi du lịch’.

Vì vậy, bây giờ cô ngồi trên chiếc này đến thành phố A.

Từ trong túi đeo, cô lấy đồ bọt nệm ra, đeo lên mắt, quyết định cứ ngủ một giấc thật ngon trước đã, rồi tính.

Khi xe đến bến, cô lấy điện thoại di động ra nhìn đồng hồ, 5h37’ chiều. Cô lấy valy hành lý từ trong khoang để đồ ra, kiểm tra kỹ càng một lượt, may là không chỗ nào bị rách.

Bến xe thành phố A cũng giống như bến xe thành phố C, các loại âm thanh hỗn độn, ồn ào náo nhiệt ghê người. Mễ Quang tay thì kéo theo hành lý, đầu

thì ngẩng lên nhìn mặt trời còn chói lọi, thuận tay đẩy mái tóc quăn mềm mại ra sau lưng, nở nụ cười đi ra.

Thành phố A là một thành phố lớn phồn hoa, bến xe cũng được chỉnh trang rất có cảm giác nghệ thuật, cô lấy điện thoại di động ra, nhìn quanh cảnh vật xung quanh, chụp một kiểu.

Mặc dù tất cả đều là phong cảnh xa lạ, nhưng trong lòng lại có chút xao động.

Loại cảm giác này giống như vẫn mong đợi phiêu lưu khi còn bé vậy.

Cô nhếch miệng, đi dọc đường cái về phía trước. Hai bên đường phố có nhiều tiếng rao bán hàng rong và cửa tiệm, lại có cả việc chèo kéo khách nữa, Mễ Quang vẫn đi thẳng rồi chọn một chiếc taxi sạch sẽ nhất.

Tài xế thấy có khách lên xe, nhiệt tình hỏi: “Người đẹp, đi đâu đây?”

Lại bị hỏi vấn đề này, Mễ Quang suy nghĩ, rồi cười nói với tài xế: “Tôi khách sạn nổi tiếng nhất ở đây đi.”

“Yes Sir!” Tài xế đạp ga, chạy thẳng tới ngã tư.

Cuối cùng, xe taxi dừng ở cửa một khách sạn lớn kiểu Âu, Mễ Quang xuống xe, rồi lấy hành lý từ sau cốp xe ra, ngẩng đầu nhìn tòa nhà cao vút trước mặt.

Ừ, không tệ ha, cửa chính hoành tráng đủ khí phách, cô cho tám điểm.

Lúc kéo valy hành lý đi tới, anh chàng chờ cửa tuần tú đã từ xa nhiệt tình đi nhanh tới, chịu trách nhiệm xách hành lý.

Mễ Quang đưa tất cả hành lý cho anh ta, còn mình thì rảnh rang đi trước vào quầy lễ tân làm thủ tục.

“Xin lỗi chị, thẻ của chị không thể sử dụng được ạ.” Cô gái ở Quầy lễ tân khéo léo đưa thẻ trả lại cho Mễ Quang.

Mất Mễ Quang chớp chớp, lại mở ví tiền ra lấy hai cái thẻ khác: “Thử hai cái thẻ này xem sao.”

“Vâng ạ, vui lòng chờ một chút.” Nhân viên ở Quầy lễ tân lại thử tiếp một lượt theo yêu cầu, sau đó lại trả lại hết cho cô: “Thật xin lỗi, cũng không thể sử dụng, nếu chị có tiền mặt thì có thể thanh toán bằng tiền mặt ạ.”

Mễ Quang căng miệng, hít sâu một hơi.

Không sao, cô đã sớm biết ba cô sẽ dùng chiêu này để đối phó với cô, để ứng biến với nguy cơ các thẻ đều bị ngưng sử dụng, cô đã chuẩn bị sẵn một lượng lớn tiền mặt!

Cô thuê một phòng, tạm ứng luôn tiền thuê ba ngày, cầm thẻ phòng đi trên lầu.

Nội thất của căn phòng không tệ, giường lớn rất êm, bồn tắm cũng khá lớn, Mễ Quang hài lòng xả đầy nước, bọt nổi đầy bồn tắm.

Uể oải thở ra một hơi, cô duỗi lưng một cái, thoải mái nhắm mắt lại.

Lần chạy trốn này, cô đã lên kế hoạch chu đáo rồi, nhưng phần sau của kế hoạch chạy trốn thì cô lại chưa kịp tính toán.

Mặc kệ nó đi, nếu đã tới Thành phố A, trước hết cứ chơi đi đã.

Cô tính sơ sơ, tiền mang theo có thể tiêu xài một thời gian, trong thời gian này, nếu ba cô có thể hồi tâm chuyển ý là tốt nhất, nếu như không thể. thì dù sao cô cũng là du học sinh, tìm một công việc kiếm miếng cơm ăn ở Thành phố A chắc sẽ không có vấn đề gì.

Tóm lại, cho dù thế nào, cô đều không cần cuộc hôn nhân này.

Nhưng có lẽ mẹ sẽ lo lắng cho cô, lúc cô đi, sim điện thoại cũng đã bỏ đi rồi.

Nghĩ tới đây, cô chớp chớp mắt, xoay người trong bồn tắm.

Có lẽ, mẹ sẽ không yên tâm khi cô sống một mình ở ngoài, chỉ cần bà chịu mở miệng nói giúp mình, chuyện kết hôn có lẽ còn có thể thay đổi.

Chỉ cần kiên trì đến ngày đó, thì cuối cùng có thể thắng lợi!

Nước trong bồn tắm dần dần lạnh, Mễ Quang lau sạch sẽ nước trên người, mặc bộ đồ ngủ tai thò rồi mang dép đi ra ngoài.

Gọi điện thoại cho nhà hàng Tây kêu một phần đồ ăn, từ trong túi hành lý cô lấy laptop ra, kết nối với wifi của khách sạn.

Anh ‘Thỏ’ cập nhật một Status mới: “Đêm nhạc hôm nay rất thành công, rất vinh hạnh được hợp tác với bậc thầy Chiêm Ninh Tư. [mỉm cười]”

Một tay Mễ Quang nâng cằm lên, nhìn chăm chú vào hình ở trang web ngân người. Anh ‘Thò’ ời, anh có biết không, bây giờ em đang bị người ta ép kết hôn đây?!?

Cô suy nghĩ một chút, cảm thấy mắt mình hơi cay, xị xị mũi, Mễ Quang tắt máy vì tính, chuyên tâm chờ bữa tối của mình.

Ngày hôm sau, cô ngủ một giấc tới mười giờ mới dậy, trước tiên ra ngoài mua cho mình cái sim điện thoại đã, sau đó dưới sự gợi ý của tài xế, đầu tiên đi tới siêu thị Ánh Sao, rồi tiếp là quảng trường Bạch Mã, đến ngày thứ ba, cô quyết định tới công viên Ánh Sao tham quan chút.

Lúc từ khách sạn đi ra thì nhân viên Lễ tân gọi cô lại: “Chị Mễ, 11 giờ hôm nay phòng của chị sẽ phải trả, chị có cần làm thủ tục ở tiếp không ạ?”

Mễ Quang nói: “Ừ, chờ tôi quay về sẽ làm thủ tục.”

“Vâng ạ, bọn em chỉ có thể để dành cho chị muộn nhất là tới 2 giờ chiều thôi.”

Mễ Quang gạt đầu, rồi tiếp tục hành trình mua bán - ăn uống của mình.

Bởi vì buổi trưa phải chạy về để làm tục ở tiếp, Mễ Quang ăn xong bữa trưa ở một nhà hàng tại công viên Ánh Sao, rồi quyết định về thẳng khách sạn, nhưng khi tính tiền, cô lại chẳng thấy chiếc ví nhỏ đựng tiền của mình đâu cả.

Bởi vì cô mang theo lượng tiền mặt tương đối nhiều, cho nên cô đã dùng chiếc ví nhỏ để đựng tiền, nhưng bây giờ, chiếc ví nhỏ ấy lại không cánh mà bay.

Bỗng, Mễ Quang cuống cuống, ở trong đó gần như đựng toàn bộ tiền mặt của cô.

Nhân viên lễ tân thấy sắc mặt cô không tốt, hỏi thăm cô, Mễ Quang cắn cắn môi, lấy hết tiền từ trong ví ra đưa cho nhân viên lễ tân.

Trong ví này của cô chỉ để một ít tiền vào, để cô tiêu dùng hàng ngày, trong đó có gần ba triệu thôi. Mặc dù cô tiêu xài phung phí, nhưng việc bảo quản tài sản thì vẫn rất lưu ý, nhưng bây giờ ví của cô thì vẫn còn, mà cái ví nhỏ đựng tiền thì chẳng thấy đâu nữa.

Bỗng chốc, trong đầu cô thoáng qua rất nhiều suy đoán, khả năng lớn nhất chính là bị mất trộm. Nhưng bị ai lấy trộm, bị lấy trộm ở đâu? Tên trộm làm sao biết cô có một chiếc ví nhỏ đựng tiền chứ? Hay là hai ngày trước, lúc mua quần áo hần ta đã nhìn thấy, sau đó theo dõi mình, cuối cùng hôm nay mới tìm được cơ hội ra tay?

Cô nhớ lại, lúc ở cửa hàng socola, cô mua socola thì chiếc ví nhỏ vẫn còn ở đó. Vậy thì, sau khi chụp hình ở đường hoa thì bị lấy trộm sao?

Nhân viên lễ tân trả lại tiền thừa, thấy sắc mặt cô tái nhợt, ân cần hỏi: “Chị ơi, chị có chỗ nào không thoải mái không?”

“Tôi không sao, cảm ơn.” Mễ Quang nhận lấy tiền thừa, đi nhanh qua nhà hàng, mặc dù biết cơ hội không lớn, nhưng cô vẫn chưa từ bỏ ý định quay lại đường cũ tìm thử một lần.

Đừng nói là ví tiền, ngay cả một đồng cũng không nhìn thấy!

Khi mà cô nghe thấy mình phải gả cho người đàn ông chưa từng quen biết thì cũng không có tuyệt vọng thế này đâu.

Hiện tại, thì tiền là toàn bộ cảm giác an toàn của cô.

Cô lấy điện thoại di động ra định báo cảnh sát, nhưng lại lo cảnh sát sẽ liên lạc với người nhà của cô. Ở đường hoa này không có camera, cô cũng không biết mình bị mất trộm ở đâu, cơ hội bắt được tên trộm cực kỳ nhỏ.

Cô chán nản ngồi sụp xuống, rồi gọi xe về khách sạn.

Lúc đi qua Quầy lễ tân, cô bé lễ tân lại nhắc nhở cô: “Chị Mễ, có cần làm thủ tục để chị ở tiếp không ạ?”

Mễ Quang dừng một chút, nói: “Không cần, tôi lên thu dọn đồ đạc, rồi trả phòng.”

Mấy ngày nay, cô đã ở hết số tiền đã tạm ứng cho khách sạn, khi kết sổ, không chỉ không trả lại cô tiền đã tạm ứng, mà cô còn phải trả thêm tiền nữa chứ.

Hiện giờ, Mễ Quang thấy may mắn, vì mình đã tạm ứng một ít tiền ở cho khách sạn, nếu không hôm nay cô chỉ còn nước đi gặp cảnh sát mà thôi.

Lúc xách theo hành lý ra cửa khách sạn, cô lấy toàn bộ tiền mệnh giá lớn nhỏ ra hết, cẩn thận đếm.

Tổng cộng có 955 nghìn đồng.

Cô cất hết tiền giấy và tiền xu vào trong ví, ngơ ngẩn nhìn trời.

Vé xe về thành phố C chỉ cần 150 nghìn, 955 nghìn thì cô có thể thuận lợi về đến nhà.

Thế nhưng trở về thế này, cô có muốn trốn nhà tiếp một lần nữa sẽ rất khó, dường như cô có thể hình dung ra cảnh mình bị ép thử áo cưới.

Còn nếu như tiếp tục ở lại Thành phố A, thăm cảnh cô gặp phải chính là ‘đầu đường xó chợ’.

Ahhh . . . , ánh mặt trời thật là nhức mắt.

Cô thu hồi ánh mắt, chán nản kéo hành lý bước đi.

Mặc dù cô có thể tìm việc ở đây, nhưng có thể tìm được ngay sao chứ? Coi như là tìm được đi, thì họ có thể ứng trước tiền lương cho cô sao? Bây giờ trên người cô chỉ có hơn 900 nghìn, ngay cả tối nay ở đâu cũng chưa biết đây.

Tài xế taxi ven đường nhân loa, nói với cô: “Người đẹp, có đi xe không?”

Mễ Quang bơ phờ, cười: “Không ạ.”

Chính cô cũng không biết nên đi đâu đây?!

Cứ đi như vậy hơn một tiếng đồng hồ, cuối cùng chân Mễ Quang bắt đầu biểu tình. Cô đi tới chiếc ghế dài ven đường ngồi xuống, định cởi giày cao gót ra, nhưng nghĩ đến hình tượng của mình, nên chỉ còn cách dậm dậm chân phía ngoài đôi giày.

Còn chưa nghỉ khỏe, má phải bỗng bị một giọt mưa lạnh như băng rớt trúng.

Mễ Quang sững sờ, lấy tay lau chỗ bị mưa rớt trúng.

. Không xui xẻo như vậy đấy chứ???

Cô ngẩng đầu nhìn lên trời, mưa đang từng giọt từng giọt rơi xuống, vô cùng ‘nên thơ’.

Mễ Quang: “.”

Rất nhanh, cô xách theo valy hành lý bắt đầu chạy, nhìn về phía trước, nhưng ngay cả một chỗ tránh mưa cũng không có.

Thật may là mưa không lớn, cô chạy một đoạn, rồi cũng tìm được một cửa hàng, chui lên bậc thang.

Dùng khăn giấy lau lau mái tóc và áo khoác, Mễ Quang lấy gương ra, soi xem mặt mình có dính gì không.

Lúc đứng đợi mưa tạnh, cô quan sát xung quanh thêm vài lần. Chỗ này hình như là một khu dân cư, gần đó có không ít tòa chung cư. Nhìn bề ngoài tòa nhà, nơi này có lẽ là một chung cư cũ, trên cột điện trước mặt còn dán tấm quảng cáo làm mất hình tượng thành phố.

Ah, đợi chút.

Cô kéo valy hành lý đi tới, nhìn kỹ hai mắt.

CĂN HỘ VƯỜN HOA NAM THÀNH 100 m2, GIÁ THUÊ CHỈ 700.000Đ/THÁNG! NẾU CÓ NHU CẦU VUI LÒNG LIÊN HỆ: ANH TIỂU, SỐ 138XXXXXXX!

Ánh mắt Mễ Quang sáng rực, chỉ 700 nghìn thôi, sau khi trả tiền thuê phòng thì cô vẫn còn dư hơn 200 nghìn, gần 300 nghìn đấy!

Cô cầm ngay điện thoại di động lên bấm số, cẩn thận kiểm tra lại một lần, rồi mới bắt đầu gọi.

Không ai nghe máy.

Cô chưa từ bỏ ý định, lại bấm gọi lại nhưng vẫn chẳng ai nghe cả.

Cô cúp điện thoại, rồi xé luôn tấm quảng cáo in trên giấy A4 xuống, chuẩn bị tìm đến địa chỉ ở vườn hoa Nam Thành.

Lúc này mưa cũng ngớt, Mễ Quang kéo valy hành lý đi ra, nhìn xung quanh, dễ dàng tìm được “căn hộ vườn hoa Nam Thành - bán hoặc cho thuê”.

Một bà đi hai tay cầm hai chiếc quạt giấy từ cửa chính đi ra, trông có vẻ như sắp đi múa ở ngoài quảng trường vậy. Mễ Quang cầm tấm quảng cáo cho thuê phòng trong tay, đi tới hỏi: “Di ơi, di có biết anh Tiểu này ở đâu không ạ?”

Bà đi nhìn qua, ‘ò’ một tiếng: “Đây hình như là số điện thoại của cậu chủ Tiểu thì phải, con muốn thuê phòng sao?”

Mễ Quang chớp chớp đôi mắt to: “Cậu chủ Tiểu ạ? Di có biết anh ấy ở đâu không? Con gọi số điện thoại này mãi mà không ai nghe máy.”

Bà đi xoay người, dùng cây quạt trong tay chỉ một khu nhà gần đó: “Khu nhà đó, tòa nhà số 6B – căn hộ B701, nhưng mà sao cậu ta lại cho thuê có 700.000đ/tháng nhỉ, căn hộ này . . .”

“Cám ơn ạ!” Bà di vẫn còn đang phân trần với cô, Mễ Quang đã rất nhanh nói tiếng ‘cám ơn’ với bà ấy, rồi đi nhanh về phía tòa nhà số 6B.

Vừa rồi đã nói, khu này là một khu chung cư cũ, cho nên không có thang máy.

Xách theo nhiều hành lý như vậy lết lên tới lầu 7, đối với Mễ Quang mà nói là một đại nạn, còn việc đi giày cao gót đối với Mễ Quang mà nói, là một thảm họa.

Cô đứng ở lầu dưới của tòa nhà số 6B, lại lấy điện thoại di động ra gọi cho ‘anh’ Tiểu đó, nhưng vẫn chẳng ai nghe máy.

Mễ Quang hít một hơi thật sâu, một tay nhắc valy hành lý lên, hùng hổ lết lên lầu.

Trên đường nghỉ ba lần, cuối cùng vẫn còn sống để lên tới lầu bảy. Cô vừa thở hổn hển, vừa nhấn chuông cửa.

Không bao lâu, có tiếng bước chân nhẹ nhàng từ trong cửa, kèm theo ‘cách’ một tiếng cửa được mở ra. Một làn hơi ấm phả lên mặt Mễ Quang, cô khẽ ngẩng đầu, nhìn rõ là một người đàn ông đứng trước mặt.

Dáng người hơi đậm tương xứng với đôi chân dài to, cho dù chỉ mặc một chiếc áo thun có hàng chữ nhỏ cùng với quần jean, nhưng so với những người mẫu nam trên sàn catwalk thì càng làm cho người ta huyết khí dâng trào. Mấu chốt là anh ta còn có khuôn mặt đẹp trai nữa, mái tóc ngắn màu đen lộn xộn cùng với ánh mắt mệt mỏi, kết hợp với gương mặt này cũng trở thành vẻ hấp dẫn thịnh hành nhất hiện nay.

Mặc dù bị mê hoặc bởi sắc đẹp trong giây lát, nhưng rất nhanh Mễ Quang nhớ tới dự định ban đầu mình tới đây: “Xin chào ạ, xin hỏi phải anh có căn hộ cho thuê không?”

Bạn đang đọc truyện *Bản Xôn Trốn Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: CHƯƠNG 2: THUÊ PHÒNG

Editor&Betaer: Cogau

Tiểu Cố lặng lẽ quan sát cô gái trước mặt.

Áo len cao cổ màu trắng, váy lụa trắng thùng thình, áo khoác màu hồng phấn, kết hợp với một đôi boot cao đến đầu gối.

Một thân hàng hiệu nha.

Khuôn mặt xinh đẹp trang điểm nhẹ, hai gò má – vì vận động mạnh nên hồng lên, lúc này trông như điểm thêm chút má hồng vậy.

Tiểu Cố im lặng một chút, rồi hỏi: “Ai nói với cô là tôi muốn cho thuê phòng?”

Giọng trầm như mê hoặc lòng người, xác thực là cũng đầu độc Mễ Quang. Cô chia tám quảng cáo ra, thờ không ra hơi, nói: “Chính là cái này.”

Tiểu Cố cúi đầu nhìn qua một cái, khẽ nhún mày.

Trên đó đúng là số điện thoại của anh, nhưng anh không nhớ rõ là anh đã dán tám quảng cáo này khi nào nữa.

Anh nghĩ thầm, trong lòng cũng có suy đoán sơ sơ rồi.

“Anh muốn cho thuê sao? Em rất có thành ý!” Mễ Quang nắm chặt tờ quảng cáo, giống như là bám vào chiếc phao cứu mạng cuối cùng vậy.

Tiểu Cố ngược lên, lại nhìn cô một cái. Cô còn đang thờ hổn hển không ngừng, ngay cả mái tóc xoắn màu hạt dẻ cũng có vẻ hơi nhếch nhác.

Anh khẽ mấp máy môi, hỏi: “Cô ở nơi khác tới à?”

Mễ Quang gật đầu một cái: “Em đến đây . . . tìm việc làm, nhưng vẫn chưa tìm được việc, mà tiền lại bị mất trộm, anh cho em thuê phòng đi, tối nay em không có chỗ nào ở cả.”

Cô nói ngắn gọn về thảm thương, Tiểu Cố nghe xong thì nhún mày: “Tiền cô bị mất trộm rồi hả? Vậy cô còn tiền để trả tiền thuê phòng không?”

Mễ Quang: “.”

Anh cũng chỉ quan tâm tới điều này thôi sao? Người thành phố A đúng là quá lạnh nhạt!

Cô hất nhẹ tóc sang một bên, cô mỉm cười với Tiểu Cố: “Em còn hơn 700 nghìn, phòng của anh không phải là 700 nghìn sao?”

Tiểu Cố nói: “Phòng ở phải đặt cọc ba tháng, cho nên cô phải trả bốn tháng tiền phòng đấy.”

Mễ Quang: “.”

Cô chẳng cần biết bốn tháng tiền phòng tổng cộng là bao nhiêu, vì dù sao cô cũng không trả nổi.

Thấy hy vọng duy nhất sắp tan thành mây khói, Mễ Quang ‘vật lộn tới cùng’: “Không thể cho thuê một tháng sao? Coi như là anh làm phước đi, em bảo đảm sẽ nhanh tìm được công việc thôi!”

Tiểu Cố suy nghĩ một lát, nhìn cô nói: “Đưa Chứng minh thư nhân dân của cô cho tôi xem chút.”

Cặp lông mi mỏng của Mễ Quang chớp chớp, mặc dù không vui, nhưng vẫn lấy Chứng minh thư nhân dân từ trong túi đeo ra: “Anh cứ xem đi.”

Cô cầm chặt Chứng minh thư nhân dân trong tay, giống như là cầm một cây kẹo mà sợ bị người ta cướp đi vậy.

Tiểu Cố cũng không có nói gì, nhìn Chứng minh thư nhân dân trong tay của cô một lúc, rồi mới hỏi: “Cô mới nói trong người cô chỉ còn hơn 700 nghìn phải không? Nếu như tôi cho cô thuê phòng, số tiền còn lại cô sẽ sai sao trước khi tìm được việc? Chỗ này của tôi không bao ăn đâu nha.”

Mễ Quang: “.”

Đối với vấn đề tế nhị này, cô cũng hơi bị khó nói, cất Chứng minh thư nhân dân vào trong túi xách, nói: “Chính xác mà nói, là 250 nghìn . . .!”

Tiểu Cố nhìn cô không lên tiếng.

Mễ Quang nhếch miệng, cố gắng nở nụ cười ‘duyên’ với anh, hi vọng sắc đẹp của mình có thể làm anh mê muội: “Anh Tiểu, em học đại học chuyên ngành Thương mại Quốc tế ở nước ngoài, rất dễ tìm việc! Em có thể xin ông chủ cho ứng trước tiền lương, nếu như không được, em có thể kiếm một công việc tạm thời. Tóm lại, anh cứ yên tâm, nhất định em sẽ không chết ở trong phòng của anh đâu!”

Tiểu Cố: “.”

Đôi mắt đen láy của anh không hề chớp, nhìn chằm chằm vào cô, một lúc lâu mới lên tiếng: “Cởi đồ của cô ra.”

Mễ Quang hoảng sợ, mặc dù cô muốn dùng sắc đẹp để mê hoặc anh, nhưng không muốn mê hoặc hoàn toàn thể này!

Cô vội vã ôm ngực, lui về phía sau hai bước: “Anh muốn làm gì? Em sẽ báo cảnh sát đấy!”

Tiểu Cố híp híp mắt, rồi mở miệng: “Mang đồ của cô đi bán, trả tiền thuê phòng một năm cũng dư đó.”

Mễ Quang: “.”

Kiểu trao đổi thế này quả thật cô cũng chưa nghĩ tới, bây giờ Tiểu Cố nhắc nhở cô . . . nhưng cô cũng không muốn. Bộ đồ này cô mới mua tháng trước, màu sắc và kiểu dáng cô đều rất ưng ý, cô không nỡ bán.

Hình như là nhìn rõ cô không tình nguyện, Tiểu Cố lùi một bước vào nhà, làm bộ đóng cửa: “Không muốn thì thôi.”

Mễ Quang quýnh lên, liền vội vàng tiến lên ngăn anh lại: “Em bán!”

Tiểu Cố: “.”

Xin lỗi, những lời này khiến anh có liên tưởng kỳ quái.

Anh nghiêng người sang, để cho Mễ Quang đi vào: “Cô xem phòng trước đi rồi nói tiếp.”

Mễ Quang gật đầu, xách hành lý đi vào.

Mặc dù, lúc lên cầu thang thì cô đã chuẩn bị tinh thần, nhưng giờ đây khi đã thực sự nhìn thấy căn hộ, cô vẫn cảm thấy quá chênh lệch: Quả thực, căn hộ phải trên 100 m2, nhưng không thể coi là hoàn mỹ, mặt tường thì đã hơi xuống màu, trần nhà thì thấp . . .

Khi cô còn đang thăm chē căn hộ, thì từ trong phòng, một con chó to vọt ra, ngửa đầu nhìn cô: “Gâu!”

.

Sau giây phút yên lặng ngắn ngủi, một tiếng hét ‘long trời lở đất’ cất lên: “Ah ah ahhh . . . chó! Chó! Chó! Có chó!”

Mễ Quang chẳng màng tới hành lý nữa, buông tay rồi nhảy tới sau lưng Tiểu Cố.

Tiểu Cố quay đầu nhìn Mễ Quang bị sợ tới nỗi mặt tái nhợt, hỏi: “Cô sợ chó à?”

Mễ Quang nhắm mắt lại gật đầu mạnh: “Mau bảo nó đi đi!”

Tiểu Cố ngồi xổm xuống, vuốt ve đầu con chó: “VẬY thì thật tiếc, e rằng cô không thuê phòng này được rồi.”

Hơi thở Mễ Quang còn chưa ổn định lại, hé mắt ra, nhìn chủ và chó đang âu yếm: “Nhất định phải ở . . . ở cùng nó sao?”

“Ừ.” Tiểu Cố gật đầu một cái: “Nhưng gan nó rất nhỏ, không dám cắn người đâu.”

Mễ Quang bấm môi, cái vẻ mặt nghiêm túc của ‘nó’ nhìn chằm chằm người ta như vậy đủ rồi, được không!?

“Nếu như thật sự cô sợ, thì chỉ có thể đi tìm chỗ khác mà thôi.”

Lời của Tiểu Cố như giáng mạnh một đòn cho Mễ Quang, phòng cũ cô còn có thể chịu đựng, nhưng chó thì . . .

Cô lại lên liếc một cái, con chó hình như tên là Husky, nghe rất hay. Nhưng cho dù có hay, thì nó cũng chỉ là tên con chó mà thôi.

Tiểu Cố vỗ vỗ đầu của Husky, nó liền chạy tới ổ của mình nằm. Anh đứng lên, nhìn Mễ Quang, suy nghĩ chút rồi nói: “Bình thường, cô có thể sống ở trong phòng của mình, tôi sẽ bảo nó đừng tới phòng của cô.”

Mễ Quang đang đấu tranh tư tưởng kịch liệt, muốn cô và một con chó ở cùng một mái nhà ư, có đánh chết cô cũng không muốn đâu. Nhưng bây giờ, cô chẳng còn lựa chọn nào khác, trước khi trời tối tìm được một nơi tiện nghi hơn chỗ này, chuyện này. so với đánh chết cô, còn đáng sợ hơn đây.

Cân nhắc một chút, Mễ Quang hạ quyết tâm, vẻ mặt kiên quyết, hỏi: “Cửa phòng nhà anh chắc chắn chứ?”

Tiểu Cố ngẩn người, khẽ cười: “Yên tâm, nó sẽ không xô cửa đâu, nhiều nhất là cào mấy cái thôi.”

“VẬY thì tốt . . .” Mễ Quang nghĩ, một tháng khẽ cắn răng mà nhịn thì sẽ qua thôi, nếu như có thể thuận lợi tìm được việc, không cần một tháng, cô có thể dọn khỏi đây.

“VẬY cũng được, bình thường anh chú ý nó chút giùm nhé.” Cô lại nhắc hành lý lên, quan sát căn hộ: “Phòng nào là của em?”

“Bên này.” Đôi tay Tiểu Cố đút trong túi quần jean, ngáp một cái đi về phía trước: “Phòng bên này tôi không sử dụng, nhưng có quét dọn, vẫn sạch sẽ.”

Mễ Quang kéo hành lý vào xem, phòng rất nhỏ, nếu so với phòng của cô trước đây thì phòng này chỉ bằng cái toilet mà thôi. Đợi chút, nói đến toilet, Mễ Quang phát hiện một vấn đề nghiêm trọng: “Trong căn phòng này không có toilet sao?”

Đang tựa ở cửa, Tiểu Cố lùi về phía sau hai bước, tiện tay đẩy cánh cửa phía đối diện hành lang kia ra: “Đối diện phòng cô thì có, sau này cô cứ dùng ở đây đi, tôi dùng trong phòng tôi.”

Mễ Quang nhú mày, nói: “Nhưng tôi là phụ nữ, ra ngoài nhiều không tiện cho lắm.” Hơn nữa, trong phòng khách còn có một con chó ‘như hổ rình mồi’ nữa.

Tiểu Cố nhìn cô, nói: “Nếu không thích thì cô có thể không ở.”

Mễ Quang: “.”

Cô mím môi một cái, ngửa đầu nhìn anh: “Anh cũng chỉ biết dùng một câu nói này để dọa người thôi sao?”

Tiểu Cố sửa lại lời nói: “Nếu tôi không muốn cũng có thể không cho thuê.”

Mễ Quang: “.”

Ha ha, đợi tới lúc cô tìm được việc cuộc sống tốt hơn, có năn nỉ cô ở cô cũng không ở ấy chứ.

Cô quay vào, đi lòng vòng trong phòng. Mặc dù phòng không rộng, nhưng đồ dùng vẫn đầy đủ hết, bàn rồi tủ treo quần áo đều có, trên bệ cửa sổ phía trước bàn đọc sách, còn để một chậu xương rồng nhỏ. Trên giường, bốn cái chăn đều màu trắng, mặc dù màu sắc nhìn có vẻ đơn điệu, nhưng nhìn qua thì vẫn rất thoải mái.

“Bốn cái chăn này mới sao?” Cô hỏi.

Tiểu Cố nói: “Muốn mới thì cô có thể tự mua, mấy cái này là mấy ngày trước mới vừa thay, sạch đấy.”

Mễ Quang thăm làm mặt quỷ với anh, lấy từ trong ví ra 700 nghìn, đưa cho anh mà lưu luyến không rời. Tiểu Cố cúi đầu nhìn qua một xấp tiền lẻ trên tay cô, không nhận: “Tiền này cô giữ lại để ăn trước, sau khi bán quần áo đi rồi trả tiền phòng cho tôi.”

Trong chớp nhoáng này, Mễ Quang có chút cảm động, những lời độc miệng vừa nãy của anh cô thấy có thể ‘rộng rãi’ bỏ qua.

Lời cảm ơn còn chưa nói ra, bỗng cô liền tròn mắt “A” một tiếng rồi nhảy một phát ra thật xa.

Tiểu Cố thấy bên chân có đồ vật gì đó cọ cọ vào, cúi đầu nhìn, là con chó anh nuôi.

Hình như, chó cũng cảm thấy tò mò với vị khách trọ mới này, đang nhìn quanh bên trong.

Anh ngồi xổm xuống, âu yếm dạy dỗ nó: “Đừng lại gần cô ấy nha, cũng đừng có vào phòng này, nếu cô ấy điên lên sẽ đánh cả chúng ta đấy.”

Mễ Quang: “.”

Chó: “.”

Dạy xong con vật yêu quý của mình, Tiểu Cố cảm thấy anh cũng có thể công thành lui thân rồi: “Cô sắp xếp đồ đạc đi, phòng bếp có thể tự do sử dụng, dùng xong nhớ quét dọn sạch sẽ.”

Mễ Quang nói: “Không sao, em không biết nấu ăn.”

Tiểu Cố nhìn cô một cái, không nói thêm gì, xoay người qua phòng bên.

Mễ Quang khóa cửa lại, bắt đầu sắp xếp đồ đạc của mình. Vừa mới lấy từng cái từng cái quần áo ra, cửa phòng bị gõ.

Cô nghĩ chút, mở hé cửa, lộ ra một đôi mắt sáng ngời: “Chuyện gì vậy ạ?”

Tiểu Cố không để ý đến sự phòng bị của cô, anh đưa di động tới bên khe cửa, hỏi: “Mấy cuộc điện thoại này là cô gọi à?”

“Đừng vậy.” Nhắc tới chuyện này, Mễ Quang còn hơi tức giận: “Em gọi nhiều lần anh đều không nghe, anh có biết một cô gái mà phải xách hành lý nặng như vậy lên tận lầu bảy một thế nào không? Như đã nói, sao ở chỗ này của anh, ngay cả thang máy cũng không có vậy?”

Tiểu Cố vừa mấp máy miệng, Mễ Quang liền vội cắt ngang anh: “Được rồi, em biết là anh đã nói ‘nếu cô không thích thì có thể không thuê’ rồi.”

Tiểu Cố cười với cô: “Tôi cũng đã nói tôi có thể không cho thuê.”

Mễ Quang hít một hơi, cũng cười nói: “Thật ra thì em rất thích leo cầu thang, không chỉ có thể rèn luyện thân thể, mà còn có thể giảm cân đấy, ha ha.”

Tiểu Cố không ‘nhiều chuyện’ với cô, từ trong túi quần anh lấy ra một cái điện thoại di động khác, bấm số điện thoại của Mễ Quang.

Chiếc điện thoại màu hồng đào 10s của Mễ Quang vang lên, cô nhấn tắt, hỏi: “Anh làm gì thế?”

Tiểu Cố nói: “Đây là số riêng của tôi, nếu cô có việc gì cần tìm tôi thì gọi số này. Còn số kia là in trên danh thiếp cho khách hàng, bình thường tôi sẽ không nghe.”

Mễ Quang: “.”

Ông chủ mà làm như vậy thì việc làm ăn thực sự không có vấn đề chứ!/?

Cô oán thán một câu, rồi cúi đầu bấm điện thoại của mình, sau khi lưu tên “Anh Tiểu” vào, cô lại xóa chữ phía trước đi, hỏi: “Anh tên gì vậy?”

Đã đi hai bước rồi, Tiểu Cố dừng lại, quay đầu lại nhìn về phía cô: “Tiểu Cố, ‘Cố’ trong ‘nghĩa vô phản cố’ – tức là ‘làm việc nghĩa không được chùn bước’.”

Bạn đang đọc truyện *Bản Xônát Trốn Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: CHƯƠNG 3: TÌM VIỆC

Editor&Betaer: Cogau

Mễ Quang đóng cửa lại, lưu số điện thoại của Tiểu Cố vào máy.

Cô tốn không ít thời gian để sắp xếp lại đồ đạc, sau khi xong xuôi, ngoài trời cũng đã tối hẳn. Mễ Quang nhìn đồng hồ, tới giờ bản tin thời sự rồi. Cô sờ bụng một cái, cảm thấy hơi đói, nhưng không biết nên ăn gì.

Tính toán một lát, cô lấy từ trong túi ra hộp socola buổi trưa mới mua, mở cái hộp tuyệt đẹp rồi cầm một viên ra.

Mùi socola quện vào mũi, Mễ Quang khẽ cắn một miếng, vị socola cùng hương dâu thơm nồng hòa tan trong miệng, vị ngọt thấm tận đáy lòng.

“Ừm! Ăn quá ngon.” Mễ Quang cất giọng hạnh phúc, cô nuốt hết miếng socola trong miệng xuống, rồi lại đưa tay định lấy viên thứ hai.

Khi ngón tay đẹp đẽ vừa động vào viên socola, thì do dự một chút. Hộp socola này có tất cả tám viên, nếu ăn thêm một viên thì ít đi một viên.

Mễ Quang thu tay lại, liếm liếm đầu ngón tay của mình, đẩy cái hộp lại.

Nên ăn tiết kiệm chút đi, những ngày đói thế này không biết sẽ kéo dài bao lâu nữa.

Coi như là giải quyết xong cơm tối, Mễ Quang ôm bộ đồ ngủ tai thỏ của cô định đi tắm. Cô áp sát lên cửa nghe ngóng, xác định bên ngoài không có âm thanh, mới mở cửa thật nhanh, đi ra ngoài.

Vừa mới đóng cửa lại, đã nhìn thấy con chó Husky của Tiểu Cố nuôi đứng ở hành lang lẳng lặng nhìn cô.

“Hức.” Tiếng thét chói tai sắp cất lên bị cô gắng gượng nuốt lại, biến thành một cái nấc. Lúc này, Tiểu Cố không có ở đây, nếu cô hét lên sẽ dọa con chó này, vậy thì coi như xong đời.

Cô giả bộ điềm nhiên như không có việc gì, mắt nhìn thẳng đi nhanh đến cửa phòng tắm, mở cửa đi vào.

Cho đến khi khóa trái cửa phòng tắm, Mễ Quang mới dựa lưng vào cửa, hai chân như nhũn ra, ngồi sụp xuống.

Khi nhịp tim đã bình phục hơn, cô quan sát phòng tắm mấy lần.

Không có bồn tắm, sau này cũng không thể tắm rồi.

Cô chép miệng, đặt sữa tắm và dầu gội lên kệ, mở vòi hoa sen.

Tắm xong ra ngoài, Mễ Quang cố để ý, con Husky đó vẫn ngồi chồm hổm tại chỗ.

Cô lại nấc cục một cái, rất nhanh thu lại ánh mắt, mắt nhìn thẳng giống như vừa rồi trở lại phòng của mình.

Xác nhận mấy lần cửa đã được khóa kỹ, cô ngã lên giường mà lòng vẫn còn sợ hãi.

Cái giường này nhìn tầm thường, nhưng nằm rất thoải mái.

Cô nằm một lát, rồi từ trên bàn sách đã bị cô bố trí thành bàn trang điểm, lấy một cái mặt nạ dưỡng da. Xé bao ra rồi đắp lên mặt, cô lại thuận tay cầm cái máy mát xa ở bên cạnh lên, bắt đầu mát xa chân mình.

Chiếc máy mát xa như nam châm chạy dọc bắp chân, Mễ Quang thư thái như cảm thấy cuối cùng mình cũng sống lại rồi.

Cứ hưởng thụ như vậy mười lăm phút, khi cô thoải mái sắp ngủ quên mất, cô nghĩ ra mình còn có việc chưa làm xong.

Cô phải bán bớt quần áo của mình đi, nếu không thì cơm cũng không có mà ăn.

Cô đã nghĩ, tạm thời cứ bán bớt đi, để mình dư dả chút, rồi sẽ từ từ tìm việc. Đối với cô mà nói, Thành phố A rất xa lạ, thị trường giao dịch ở đâu dĩ nhiên cô cũng không rõ, nhưng cũng may thời buổi hiện nay Internet tiện lợi, trên web có rất nhiều khu vực giao dịch.

Cô lật mặt nạ ra, ngồi vào bàn bên cạnh. Sau khi mở Laptop xong, cô mới nhớ là không có Internet.

Chỗ kết nối Internet thể hiện có thể dùng mạng wifi, nhưng phải có mật khẩu. Mễ Quang cảm thấy, tín hiệu mạnh nhất có lẽ là mạng của chủ nhà.

Cô cân nhắc, vẫn quyết định đi ra hỏi anh mật khẩu.

Phòng của Tiểu Cố nằm bên phải phía trước, cuối hành lang. Bởi vì sẽ không cần đi qua phòng khách, Mễ Quang chẳng lo lằng chằng chút nào. Cô mở cửa ra lẳng lặng quan sát, Husky vừa rồi vẫn đứng ở hành lang đã không thấy nữa, có khi là về ổ của mình rồi.

Cô thở ra một hơi, rón rén đi ra, gõ cửa phòng Tiểu Cố.

“Cộc cộc” hai tiếng vừa dứt, cửa đã được mở ra.

Tiểu Cố cời trần đứng ở cửa, đang dùng khăn lông lau khô một nửa tóc. Có lẽ, anh vừa tắm xong, trong phòng còn có mùi sữa tắm nồng đậm, không biết là sót lại trong phòng tắm, hay là lưu lại trên người Tiểu Cố nữa.

Bị cảnh tượng đó đập vào mắt, thiếu chút nữa Mễ Quang hét lên ‘lưu manh’.

Một tay Tiểu Cố giữ khăn lông trên đầu, nhìn người ngoài cửa: “Chuyện gì?”

Mặc dù trong phòng có máy sưởi, nhưng những ngày này mà không mặc quần áo thì vẫn lạnh.

Mễ Quang âm thầm nuốt nước miếng, chuyển ánh mắt qua một bên: “Mật khẩu wifi của anh là bao nhiêu? Em muốn lên mạng bán quần áo.”

Tiểu Cố im lặng một lát, nói: “Mật khẩu là số điện thoại di động cá nhân của tôi, Internet cô có thể dùng, nhưng phí internet phải chia đều, à đúng rồi, điện nước cũng phải chia đều.”

Cuối cùng, Mễ Quang ngược mắt nhìn anh: “Nhưng anh còn có một con chó nữa mà.”

Tiểu Cố sững sờ, không ngờ có người còn tính toán chi li với một con chó: “Chó của tôi một tháng chỉ tắm một lần, cô thì sao?”

Mễ Quang: “.”

Được rồi, coi như thuê được phòng rẻ như vậy, cô chịu thiệt một chút cũng được.

Cô nhăn mũi một cái định về phòng, mắt Tiểu Cố quan sát bộ đồ ngủ tai thỏ màu hồng cùng đôi dép lê. Buổi chiều, chiếc balo cô đeo trên vai đó hình như cũng có một đôi tai thỏ trang trí.

“Cô rất thích thỏ à?” Anh thuận miệng hỏi một câu.

Mễ Quang quay đầu lại nhìn anh: “Không được sao?”

Tiểu Cố không trả lời, anh xoay người định lấy gì đó. Trong nháy mắt khi anh nghiêng người qua, Mễ Quang nhìn thấy ngang lưng anh có hình xăm.

Bởi vì góc độ cũng như bị quần jean che khuất, cô nhìn không hết, nhưng cảm giác đó là một con quái vật hung dữ.

Trong lòng Mễ Quang hoảng hốt, theo bản năng, hỏi: “Anh xăm mình sao? Không phải anh là ‘xã hội đen’ đấy chứ?”

Khó trách anh lại cho thuê căn hộ rẻ như vậy, chính là muốn thu hút người như cô bị mắc lừa, sau đó sẽ bán cho ‘xã hội đen’ làm cu li!

Tiểu Cố ngoái đầu lại nhìn cô một cái: “Người có hình xăm là ‘xã hội đen’ sao? Kiến thức xã hội cũng quá thấp đấy.”

Mễ Quang: “.”

Từ trên bàn, Tiểu Cố cầm lên hai chiếc chìa khóa, ném cho Mễ Quang: “Hồi nãy quên đưa cho cô, khóa cửa.”

Cô nhận lấy chìa khóa, lại nhìn anh một cái, rồi trở về phòng.

Cô nhập thử mật khẩu Tiểu Cố cho. Quả nhiên, Internet thuận lợi được kết nối. Cô tìm được một trang bán đồ qua mạng tương đối nổi tiếng, nghiên cứu một hồi, đăng ký tài khoản cho mình.

‘Nếu muốn bán sản phẩm được nhanh, cần phải có hình đẹp một chút’, Mễ Quang suy nghĩ, rồi mặc quần áo của mình vào, đứng trước gương to chụp mấy tấm.

Cô định sẽ bán một chiếc áo khoác ngoài và một chiếc đầm, nếu như thuận lợi, có thể giúp cô ‘cầm cự’ một thời gian.

Sau khi chụp xong, cô lại chụp thêm vài kiểm chi tiết quần áo, rồi copy vào máy vi tính.

Biên tập tin rao ỏn thỏa, Mễ Quang ỏm lòng mong mỏi đăng lên trang web.

Đúng là chưa từng nghĩ, có một ngày, cô phải bán quần áo để lấy tiền!

Làm xong chuyện, Mễ Quang như bỏ được tảng đá lớn trong lòng xuống, thoải mái lướt facebook.

Anh ‘Thỏ’ không cập nhật status mới, Mễ Quang hơi thất vọng. Cô mở tin thông báo ở trên góc phải ra, đọc.

~ : Giờ chú còn rất tức giận, đừng về nhé.

Đây chính là người bạn thân giúp Mễ Quang chạy trốn, bởi vì Mễ Quang mới đổi số điện thoại chưa báo cho ai biết, cho nên đã thỏa thuận, nếu có tin tức thì nhắn tin cho cô biết.

Đọc tin nhắn này, ngày cô về nhà vẫn còn rất xa.

Cô tắt máy vi tính, nằm vật xuống giường đi ngủ sớm.

Nửa đêm không biết mấy giờ, cô bị đói làm tỉnh giấc.

Bốn bề tối om yên tĩnh, khung cảnh xa lạ khiến cảm giác bất an này lại tăng lên một bậc.

Nhưng cô thật sự rất đói, bữa tối chỉ ăn một viên socola - mặc dù nó có thể bổ sung chút năng lượng, nhưng thực sự không thể no được.

Mề Quang đấu tranh hồi lâu, cuối cùng cảm giác bụng đói cồn cào đã chiến thắng sợ hãi.

Cô quyết định tới phòng bếp xem có gì ăn không.

Muốn đến phòng bếp, nhất định phải đi qua phòng khách, mà phòng khách là địa bàn của Husky.

Mề Quang dùng màn hình di động soi đường, nhón chân lên đi, bước đi còn nhẹ mèo nữa.

Trong phòng khách, Husky đang ngủ trong ổ chó của mình, Mề Quang không dám nhìn chăm chăm vào nó, sợ ánh mắt của mình khiến nó tỉnh lại. Trong giây phút ấy, cô cảm thấy mình giống như là một dũng sĩ thám hiểm trong sơn động của ác quỷ vậy.

Thật vất vả mới tới được phòng bếp, Mề Quang mở tủ lạnh ra nhìn. Bên trong có rất nhiều nguyên liệu nhưng cũng cần phải chế biến, cô nhìn một lượt, chỉ có thể lấy ra một trái dưa leo găm.

Ừ, ăn một trái dưa leo chủ nhà cũng sẽ không phát hiện chứ? Nếu như phát hiện . . . trên người cô còn có 955 nghìn đồng thôi.

Cô cầm trái dưa leo cắn một miếng, định về phòng từ từ ăn, vừa mới xoay người, đã nhìn thấy Husky đứng ở cửa.

.

Bộp.

Trái dưa leo cô vừa đưa lên miệng cắn cứ như vậy rơi trên mặt đất, gần như cô chẳng còn kịp nữa đau lòng, vội vàng bịt miệng mình, sợ mình hét lên.

Con Husky thì cứ im hơi lặng tiếng đứng trong bóng đêm, như một người lính gác chân chính vậy.

Mề Quang không dám động đây, cô cứ không chút phòng bị nào với một con chó to như vậy, ‘oan gia ngõ hẹp’ trong phòng bếp.

Bị nó phát hiện mình ăn trộm đồ ăn của chủ nó, có thể bị cắn chết tại chỗ hay không đây?!?

Sau khi suy nghĩ tới thảm cảnh đó, Mề Quang lại không dám hành động thiếu suy nghĩ. Một người một chó cứ đối đầu như vậy một lát, bỗng Husky vẫy vẫy cái đuôi, bước lên một bước.

Theo phản xạ, Mề Quang lùi về sau hai bước.

Husky đi tới bên cạnh tủ bát rồi ngừng lại, nó nhìn Mề Quang, rồi lại nhìn tủ bát vẫy vẫy cái đuôi.

Mề Quang vẫn đứng im tại chỗ, cho đến khi con chó to trước mặt lặp lại động tác này lần thứ tư, rốt cuộc cô mới duỗi cánh tay, đẩy cánh cửa tủ bát đó ra.

Trong đó để một hàng túi giấy đóng gói sẵn, bởi vì ánh sáng của màn hình điện thoại di động quá yếu, cô nhìn không rõ bên trong đựng gì.

Con chó lại nhìn những túi giấy ngoe nguẩy cái đuôi, rồi lè lưỡi nhìn Mề Quang.

. Nó đang bảo mình lấy sao?

Mề Quang nuốt nước miếng một cái, ‘kẻ thức thời là trang tuấn kiệt’, cô vẫn nên nghe theo chỉ thị của Husky thì có vẻ an toàn hơn.

Cô lấy một túi giấy, thật nhanh rút tay về. Dùng di động soi lên miệng túi trong suốt, Mề Quang phát hiện bên trong lại là xoài khô.

Husky tiếp tục vẫy đuôi với cô.

Mề Quang: “.”

Không biết có phải hiện tại cô quá đói, mới có thể cảm thấy động tác của nó là bảo mình ăn không nữa?

Cô cầm túi giấy xem, không có ngày sản xuất cũng không có nơi sản xuất, loại sản phẩm ‘ba không’ này cô không dám ăn. Nhưng trước cái nhìn tha thiết chờ mong của chó, cô vẫn mở miệng túi ra, lấy một miếng xoài khô ra.

Vừa túi giấy ra, mùi xoài khô thơm ngọt xông vào mũi, cô cẩn thận cắn một ít xoài khô trong tay, bỗng ánh mắt sáng lên.

Từ nhà hàng Michelin ba sao đến những quán ăn nhỏ ven đường, Mề Quang đã từng thưởng thức rất nhiều đồ ăn ngon nhiều nơi trên thế giới, nhưng cô chưa bao giờ ăn món xoài nào ngon như vậy cả! Móa! So với đồ nhập khẩu, đồ ăn của đất nước cô ăn còn ngon hơn!

Thịt quả rất dày, cắn rất dẻo, hơn nữa mùi thơm nức, không bởi vì chế biến thành quả khô mà mất đi hương vị vốn có của quả xoài. Từng miếng mềm mượt, miếng vừa phải, quả thật hết miếng này tới miếng khác dừng lại không được!

Mễ Quang ăn một mạch hết ba miếng, cô chợt dừng lại.

Đợi chút, tình huống này hình như có vẻ không đúng.

Cô lại nhìn con chó to trước mặt, nó đang ngoan ngoãn ngồi tại chỗ, lè lưỡi nhìn mình.

Mễ Quang liếm mép một cái, nuốt hết xoài khô trong miệng xuống, lại lấy ra hai miếng nữa, sau đó gói túi kín rồi đặt lại chỗ cũ. Đóng tủ bát lại, cô nhặt trái dưa leo rơi ở dưới đất lên rồi lao nhanh ra khỏi phòng bếp, trở lại phòng mình.

Hi vọng ngày mai chủ nhà sẽ không phát hiện trong phòng bếp thiếu một trái dưa leo và năm miếng xoài khô.

Bạn đang đọc truyện *Bản Xônát Trốn Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: CHƯƠNG 4-1: BỮA TRƯA

Editor&Betaer: Cogau

Sau khi trải qua lần kiểm ăn rung động lòng người ấy, Mễ Quang ngủ ngon giấc. Sáng sớm hôm sau, cô bị tiếng chó sủa đánh thức.

Cô xoa tóc ngồi dậy, nghe thấy ngoài cửa có tiếng người nhỏ nhẹ, giọng trầm thấp êm tai này là Tiểu Cố không nghi ngờ chút nào rồi: “Tôi hôm qua có phải lại vào bếp ăn vụng rồi không, hả?”

Mễ Quang: “.”

Như thế mà đã nhanh bại lộ vậy sao?

Cô rung mình một cái, con buồn ngủ tan biến. Cô nhảy từ trên giường xuống, đeo dép vào, rón rén đi tới bên cửa.

Cẩn thận hé cửa ra, Mễ Quang nhìn ra cửa phía ngoài hành lang.

Tiểu Cố thì đang khom lưng ‘thăm vấn’ Husky ở trước mặt, còn Husky thì ngồi chồm hổm trên sàn nhà, vẻ mặt vô tội nhìn anh.

“Trong tủ lạnh, thiếu một trái dưa leo. Túi xoài khô cũng bị động tới.” Tiểu Cố giơ cái túi giấy lên, ước lượng qua loa: “Túi này rõ ràng trọng lượng không đủ, đại loại là ít đi bốn năm miếng.”

Mễ Quang: “.”

Trọng lượng năm miếng mà cũng có thể ước lượng được, anh là ‘cái cân’ đầu thai sao?

Husky vô tội kêu một tiếng: “Gâu.”

Tiểu Cố nhú mày: “Còn muốn chối sao? Chỉ có mày biết tao để xoài khô ở đâu thôi.”

“Gâu Gâu!” Husky quyết định lấy ‘Bất biến ứng vạn biến’.

Tiểu Cố nhìn nó rồi bắt đầu suy nghĩ, trước đây quả thật nó từng tự mở tủ lạnh, lấy thịt ra ngoài, nhưng nó cũng không thích ăn dưa leo. Hơn nữa, ngăn mát ở phía trên cùng, nó cũng không có bản lĩnh mở ra. Còn xoài khô, một vết cắn hay cào trên túi cũng không có, hẳn không phải là chó làm.

Như vậy, trong nhà này ngày hôm qua chỉ có một người!

Tiểu Cố quay người lại, thấy Mễ Quang đang thậm thụt nép bên cạnh cửa.

Mễ Quang bị bắt tại trận: “.”

“Vèo” một cái, cô thụt đầu lại, khóa cửa.

Rất nhanh, ngoài cửa không có động tĩnh gì nữa, một lát sau, Mễ Quang nghe được tiếng đóng cửa. Cô lại mở cửa phòng ra, cả Tiểu Cố lẫn Husky đều không thấy.

Cô nghĩ, có lẽ anh dắt chó ra ngoài đi dạo rồi.

Cô trở lại phòng mở máy tính ra, kiểm tra giao dịch tối qua mình đã đưa lên mạng. Có một tin nhắn phía dưới chiếc áo khoác màu hồng.

Chị Hai: quá đắt.

Mễ Quang thấy biểu tượng cái mặt của cô ấy đang sáng, liền click vào phần tin nhắn riêng: “Xin chào, có online không?”

Người nọ trả lời cô rất nhanh: “Có, chiếc áo khoác của cô có thể trả giá không?”

Hai con thỏ: Chiếc áo này là một trong những bán hạn chế của Bộ sưu tập Mùa đông năm nay của hãng Bunny đây, tháng trước mình mới mua, chỉ mới mặc hai lần thôi.

Chị Hai: Tôi biết rõ nó là phiên bản có hạn của Bun-ny, nhưng áo cô đã từng mặc mà còn trông mong bán giá cao sao?

Hai con thỏ: Trong phần giới thiệu tôi đã ghi rất rõ, cái này lúc mua là 15 triệu, bây giờ ít nhất là còn mới 90%, tôi bán 8 triệu không đắt lắm phải không?

Chị Hai: 8 triệu/cái áo mà còn không đắt à? Hơn nữa, chiếc áo màu hồng lọt này của cô, hầu như không mấy người để ý.

Mễ Quang: “.”

Chê đắt thì cô có thể đi mua đồ của hãng khác đi, trong cửa hàng, mấy trăm ngàn một chiếc cũng không phải là không có. Hơn nữa, còn gọi là màu hồng lọt ư? Đây rõ ràng là màu hồng phấn khiến động lòng người thiếu nữ nhất mà!

Cô kim lại sự châm chọc trong lòng, nhắn trả lời: “Vậy cô trả bao nhiêu?”

Chị Hai: nhiều nhất là 5 triệu.

Mễ Quang: “.”

Cô chỉ muốn gửi một icon ‘bye bye’ qua thôi.

Hai con thỏ: Thật xin lỗi, 5 triệu thì quá rẻ.

Chị Hai: 5 triệu vẫn còn chê ít, hết hơn nửa tháng tiền lương của tôi đây. Nếu cô cứ nhất quyết bán 8 triệu, tôi bảo đảm một năm cô cũng không bán được đâu.

Mễ Quang mím mím môi không trả lời lại cô ta, muốn mua hàng hiệu lại không muốn tốn tiền, đời này đâu có chuyện tốt như vậy chứ.

Cô tắt máy vi tính, sau khi rửa mặt và sửa soạn xong, thay một chiếc áo khoác kẻ karo, cầm toàn bộ gia sản của cô xuống lầu mua đồ.

Mặc dù khu chung cư này đều là chung cư cũ, nhưng chung cư cũ thì cũng có cái hay của nó, mọi thứ đều thuận tiện và phù hợp.

Lầu dưới có vài cái siêu thị, mặc dù không lớn bằng trung tâm thương mại nhưng trong siêu thị cái gì cần có thì đều có, những vật dụng hàng ngày đều không thành vấn đề. Dọc đường, có nhiều tiệm bán đồ ăn sáng, hơi nước bốc lên nghi ngút làm Mễ Quang cũng thấy ấm áp lên. Ven đường còn có nhiều cửa hàng bán lẻ, mặc dù hầu như còn đóng cửa, nhưng thông qua tên cửa hàng có thể đoán được đều là quán ăn.

Mễ Quang tới một siêu thị lớn nhất, định mua một chút đồ dùng hàng ngày và đồ ăn.

Cô vào siêu thị liền chạy thẳng tới khu thực phẩm, rất nhanh tìm được mỳ ăn liền giảm giá, bởi vì gần hết hạn sử dụng nên bán giảm giá. Bên cạnh mỳ ăn liền còn có xúc xích làm bạn, cũng đang giảm giá, Mễ Quang cầm hai túi lớn mỳ ăn liền và một bọc xúc xích, ném vào trong xe đẩy.

Quy mô siêu thị thế này, chỉ một lát cô sẽ đi dạo xong, cô lại chọn một bọc bánh Biscuit và mấy chiếc khăn lông, định đi tính tiền. Nhưng khi đi qua một giá hàng, Mễ Quang nhìn thấy phía trên bày một cái ly, màu hồng, phía trên miệng ly còn có một đôi tai thỏ thò lên.

Đáng vẻ và thật đáng yêu, cô dán mắt vào, rồi cô xem giá niêm yết, 120 nghìn.

Bây giờ, 120 nghìn đối với cô mà nói là số tiền lớn, cô do dự hồi lâu, vẫn cầm cái ly lên, bỏ vào xe đẩy.

Khi tính tiền, cô đưa tờ 500 nghìn cho người thu ngân mà lưu luyến không rời, sau đó nhận lại mấy tờ tiền lẻ. Cô xách theo đồ vừa mua đi ra siêu thị, đi qua một tiệm bán đồ ăn sáng thì thuận tiện mua một chiếc bánh bao và một ly sữa đậu nành.

Lúc về đến nhà, Tiểu Cố và con chó của anh vẫn chưa về. Mễ Quang trở về phòng của mình, cất mấy thứ vừa mua. Sau khi sắp xếp xong, cô ngồi vào bàn đọc sách, vừa gỡ bánh bao, vừa lấy máy vi tính mở ra, kiểm tra giao dịch trên trang bán hàng xem có ai mua không.

Nhưng tới trưa, cũng chẳng có một ai liên lạc với cô.

Chương 6: CHƯƠNG 4-2: BỮA TRƯA

Editor&Betaer: Cogau

Mễ Quang nhìn đồng hồ, đã gần mười hai giờ, cô lấy ra một gói mì ăn liền, định đi ra ngoài đun nước nấu.

Theo như cô quan sát hôm qua, bình đun nước ở phòng khách, cô chẳng còn cách nào khác đành nhắm mắt đi ra.

Tiểu Cố và Husky đều không có ở đây!

Mễ Quang cảm thấy mình thật may, cô bấm nút đun, rồi sẽ lấy mì ăn liền và tô đi ra.

Cái tô đó là mua mì người ta cho thêm, tô giấy. Sau khi nước sôi, Mễ Quang dùng nước nóng tráng tô trước, rồi mới cho mì và gia vị vào, đổ hơn phân nửa nước nóng rồi đập nắp.

Đúng lúc yên tĩnh đẹp đẽ ấy, con Husky mà Tiểu Cố nuôi bỗng chạy từ trong hành lang ra.

Mễ Quang: “.”

Thì ra không phải là nó không ở đây, mà là đang ở trong phòng của Tiểu Cố sao?

. Là cô sơ suất.

Husky đi chậm lại đảo mắt nhìn cô, rồi chạy tới chậu đồ ăn của mình ở trước ổ chó, cúi đầu ăn thức ăn cho chó.

Mễ Quang: “.”

Tình huống này có chút tế nhị, cô nghe kim đồng hồ trong phòng khách từng giây từng phút qua đi, cảm nhận một cách rõ ràng thời gian đang chậm rãi trôi qua. Cô vẫn ngồi yên không dám động đậy, thấy mì có lẽ đã chín mà cô lại không biết tiếp theo nên làm gì?!

Có lẽ là cứ mở nắp ra bắt đầu ăn như không có việc gì, hay là bung tô về phòng đây?

Nếu như cô về phòng, bởi vì không ai cùng nó ăn trưa mà con chó này có thể không vui trong lòng hay không?

Cô bung tô làm như định đứng dậy, lập tức Husky từ trong chậu ăn ngẩng đầu lên, nhìn cô.

Mễ Quang: “.”

Cô nuốt nước miếng, bung tô đặt lại xuống khay trà, ngồi đàng hoàng.

Husky thấy cô bất động, cúi đầu tiếp ăn thức ăn cho chó.

Lại một lát sau, Mễ Quang sợ mì sẽ nhũn, đành mở nắp tô.

Mùi vị mì bò nong nặc phả lên mặt, cô cảm nĩa lên đảo mì, cuộn một miếng mì đưa vào miệng.

Một người một chó cùng nhau ăn trưa, cho đến khi Mễ Quang xiên một đoạn xúc xích, Husky đang ngồi chồm hổm ở bên cạnh đột nhiên kêu một tiếng với cô: “Gâu!”

Mễ Quang đã đưa nĩa đến miệng phải dừng lại, cô khẽ nghiêng đầu qua, thấy Husky đang thè lưỡi ra nhìn cô.

“Gâu.” Nó lại sủa thêm một tiếng.

Mễ Quang mím môi, hình như nó muốn ăn xúc xích, nhưng . . . cũng rất lâu rồi cô chưa ăn thịt.

Con chó thấy cô hình như không muốn cho, nó rống rai đẩy đẩy chậu ăn của mình về phía cô: “Gâu!”

Nét mặt của nó như viết lên bốn chữ: “Mời tôi ăn đi!” vậy.

Mễ Quang: “.”

Coi như hôm nay nó giúp mình gánh tội, đoạn xúc xích này nên cho nó ăn đi. Cô lấy tay cầm miếng xúc xích trên cái đĩa ra, ném vào chậu ăn của nó.

Miếng xúc xích trong nháy mắt bị Husky tiêu diệt.

Nó ngẩng đầu nhìn Mễ Quang, ngoe nguẩy cái đuôi với cô, lại thân thiết gầy gầy cái chậu ăn của mình trước mặt cô.

Mễ Quang cười ha ha: “Cám ơn mày, tao không ăn thức ăn chó.”

. Chờ một chút, xoài khô tối hôm qua đó, sẽ không phải là thức ăn cho chó chứ!?

Mễ Quang hốt hoảng dựng cả tóc gáy, không không, chó làm sao lại ăn xoài khô, vậy khẳng định là làm cho người ăn, nhất định là như vậy.

Có tiếng cửa mở, một người một chó lập tức ngồi nghiêm chỉnh.

Tiểu Cố mặc một chiếc áo khoác liền mũ màu xanh bộ đội từ bên ngoài đi vào, nhìn một người một chó trong phòng khách.

Trong phòng còn ngào ngạt mùi mỳ ăn liền, Tiểu Cố hơi nhíu mày, đi tới trước sofa nhìn Mễ Quang một cái.

Mễ Quang lập tức cúi đầu, giả bộ mình đang bận ăn mì.

Husky cũng trở về ổ của mình, chuyên tâm ăn thức ăn cho chó.

“Cô cho nó ăn xúc xích phải không?” Tiểu Cố mở miệng, đương nhiên là hỏi Mễ Quang. Mễ Quang nuốt mì trong miệng, kiên quyết lắc đầu: “Sao có thể, em còn không có mà ăn đây.”

Tiểu Cố đi tới trước mặt Husky ngừng lại, xoa nhẹ đầu nó: “Suốt ngày chỉ biết ăn thịt thôi.”

Mễ Quang: “.”

Lời này của anh rất cuộc là đang chửi ai đó?

Tiểu Cố dạy chó của mình xong, nghiêng đầu nhìn Mễ Quang: “Không phải là cô rất sợ chó ư, sao còn ăn trong phòng khách?”

Mễ Quang khẽ nở nụ cười: “Là tôi bị ép.”

Tiểu Cố hơi sùng sốt, cười nhẹ một tiếng rồi cởi áo khoác, xoay người đi vào phòng bếp.

Rất nhanh, truyền đến tiếng đồ ăn cho vào nồi, rồi theo đó là mùi thức ăn được xào nấu bay đến tận phòng khách. Mễ Quang hít sâu một hơi, à, rau cần xào thịt bò.

Có lẽ, Tiểu Cố đã sớm chuẩn bị nguyên liệu xong, giờ đang nấu. Mùi thức ăn từng đợt nối tiếp nhau bay ra, Husky đã sớm không ngồi yên, chạy đến cửa phòng bếp nhìn chăm chú.

Tiểu Cố bưng hai đĩa thức ăn ra, đặt ở trên bàn ăn, rất nhanh Mễ Quang thu lại ánh mắt, tiếp tục ăn mì của mình.

Thật ra thì mì của cô gần như chẳng còn mấy sợi, cô chỉ muốn kéo dài tới khi Tiểu Cố nấu xong đồ ăn, như vậy có lẽ anh sẽ ngại mà muốn mời cô ăn chung.

Nhưng năm phút sau cô biết mình quá sai lầm rồi, một mình Tiểu Cố ngồi ở trong phòng ăn nhàn nhã ăn cơm trưa, thỉnh thoảng còn cho con chó đứng ở bên bàn một chút thịt nữa.

. Người còn không bằng chó mà.

Mễ Quang bưng tô mì chỉ còn nước lên, tính đi vào trong toilet đổ bỏ.

“Đợi chút.” Tiểu Cố đột nhiên lên tiếng gọi cô lại, ánh mắt Mễ Quang sáng lên, nhưng lúc quay đầu lại cố không để lộ vẻ mặt hưng phấn.

“Chuyện gì vậy?” Cô đứng đắn hỏi.

Trong tay Tiểu Cố bưng một chén cơm, ngược mắt nhìn cô: “Xoài khô ăn ngon không?”

Bạn đang đọc truyện *Bản Xônát Trốn Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: CHƯƠNG 5: GIAO DỊCH

Editor&Betaer: Cogau

Câu hỏi này của Tiểu Cổ như tát thẳng vào mặt Mễ Quang vậy.

Sự ngưng ngừng sau cái tát không phải do ăn vụng bị bắt, mà là sự hoang mang trên phương diện khác.

Tiểu Cổ nhếch miệng cười như có như không, khiến cho Mễ Quang cảm thấy thực sự xoài khô đó là thức ăn cho chó!

Cô mấp máy môi mấy lần, mới lấy hết dũng khí mở miệng nói: “Xoài khô đó . . . không phải là thức ăn cho chó chứ?”

Tiểu Cổ hơi lộ vẻ sững sốt, rồi mới nói: “Xoài khô đó là tự tôi tới vườn trái cây của người ta chọn lựa, từ việc gọt vỏ cắt miếng ngâm đường rồi phơi khô tất cả đều do một tay tôi làm, cô nghĩ đó là để cho chó ăn sao?”

Mễ Quang: “.”

Biết không phải là thức ăn cho chó thì cô an tâm rồi.

Cô thấy vẻ tức giận trong đôi mắt Tiểu Cổ, nghĩ thầm, đồ ăn mình vất công làm mà bị người ta nghĩ là thức ăn cho chó, quả thật sẽ tức giận chứ: “À, chủ yếu là về mặt mời em ăn thức ăn chó của nó hồi này, chẳng khác nào tối hôm qua nó mời em ăn xoài khô cả.”

Tiểu Cổ: “.”

Anh im lặng một lát, rồi nói với Mễ Quang: “Thức ăn cho chó là của nó, nó mời cô ăn thức ăn cho chó thì cô có thể ăn, nhưng xoài khô là của tôi, không hỏi mà lấy coi như là ăn trộm, cô chưa từng nghe sao?”

Mễ Quang bị anh nói xong mặt đỏ rần, vừa thẹn vừa tức, nói: “Xoài khô của anh bao nhiêu tiền, tôi trả cho anh là được chứ gì! Nếu không phải là tôi quá đói tôi cũng chẳng thèm xoài khô của anh đâu, chó của anh còn đồng cảm hơn anh đấy!”

Hình như là nghe hiểu cô khích lệ, Husky vui vẻ sủa một tiếng: “Gâu!”

Tiểu Cổ cúi đầu nhìn con chó một cái, nói với Mễ Quang: “Cô cho là ai chứa chấp cô?”

Mễ Quang bị hỏi đến cứng họng, nhưng lại không muốn chịu thua: “Cái gì mà chứa chấp, nói như kiểu tôi không cần đóng tiền thuê phòng vậy.”

Tiểu Cổ nở nụ cười: “Vậy tiền thuê phòng của cô đâu?”

Mễ Quang: “.”

“Đồ của tôi sẽ bán được sớm thôi, anh cứ chờ đấy!” Cô tức giận dùng dùng nói mấy lời này, rồi về phòng thật nhanh.

Đặt cái tô ăn mì còn chưa rửa qua một bên, Mễ Quang mở trang mua bán quần áo ra, kiểm tra tình hình.

Vẫn chẳng có ai tìm đến cô.

Cô mím môi, có chút nhụt chí, bỗng máy vi tính “tình tình” một tiếng.

Chị Hai: Có ở đây không, chiếc áo của cô tôi có thể trả thêm nhiều nhất là 500 nghìn, không thể hơn nữa đâu. Hai chúng ta cùng thành phố, nếu cô đồng ý bán thì tôi có thể tự đến lấy, cô khỏi cần gửi chuyển phát nhanh, tôi sẽ trả tiền mặt cho cô.

Mễ Quang cần môi suy nghĩ một chút, năm triệu rưỡi, thật sự hơi rẻ, nhưng bây giờ cô muốn đem tiền thuê phòng ‘đập’ vào mặt tên chủ nhà.

Hai con thỏ: được, đồng ý.

Chị Hai: ok, chiều nay khoảng bốn giờ tôi hết giờ làm, cô hẹn địa điểm đi.

Mễ Quang nhấn địa chỉ một tiệm trà sữa lâu dưới cho cô ta, Chị Hai lại gửi một hình ảnh tới.

Chị Hai: Chiếc máy mát xa này cô có bán không? Tôi trả 500k.

Mễ Quang: “.”

Cô nhìn về phía gương to cô chụp trong hình, trong gương chiếu ra một góc bàn đọc sách, chiếc máy mát xa được đựng trong một chiếc hộp màu hồng.

Hai con thỏ: Xin lỗi, cái này không có ý định bán.

Cái máy mát xa ấy cô mua đã hơn 5 triệu, cô ta trả có 500k, . . . thật coi cô ngu à!

Chị Hai: À, vậy thì thôi.

Mễ Quang tắt máy vì tính đi, thay bộ đồ ngủ đi ngủ trưa, lúc ba giờ rưỡi, từ trên giường bò dậy.

Cô mang chiếc áo khoác màu hồng ấy xếp lại cẩn thận từng li từng tí, tìm một cái túi giấy bỏ vào. Cái tô ăn mì buổi trưa còn đặt trên bàn, khi cô đi vào phòng tắm rửa mặt, thuận tiện mang vào rửa luôn.

Trang điểm, sửa soạn lại tóc một chút, cô xách theo túi giấy định tới trước tiệm trà sữa chờ. Lúc ra cửa, vừa lúc gặp phải Tiểu Cố và con Husky của anh.

Tiểu Cố đã mặc áo khoác, trong tay còn cầm xích chó, đang mang giày. Nghe có tiếng động sau lưng, anh quay đầu lại nhìn, ánh mắt đảo qua túi giấy Mễ Quang xách trong tay, mở cửa đi ra ngoài.

Mễ Quang bĩu môi, đi theo phía sau anh đi ra ngoài.

Trong cầu thang rất yên tĩnh, chỉ có hai người họ cùng một con chó. Lầu bảy nói cao thì không phải cao lắm, nhưng đi xuống thì cũng tốn chút thời gian.

Mễ Quang nhìn sau lưng Tiểu Cố, cái mũ trùm đầu màu trắng với viền lông xõa ra mềm mại, nhìn qua có vẻ hết sức ấm áp.

Cô rất muốn thò tay vào trong chiếc mũ đó cho ấm.

Nhưng có thể tưởng tượng ra chủ nhà sẽ giận tím mặt, không, sao cô lại muốn thò tay vào trong mũ trùm đầu của một người đàn ông để sưởi ấm chứ, thật là nực cười.

Cô hừ một tiếng, dời tầm mắt: “Anh lại ra ngoài dắt chó đi dạo à?”

Cô thuận miệng hỏi một câu.

Tiểu Cố dừng một chút, mới nói: “Ừ, Husky tinh lực tràn đầy, nếu như vận động không đủ, nó sẽ phá nhà cửa.”

“Gâu!” Đi tuốt ở đằng trước, đúng lúc này con chó sủa lên một tiếng.

Mỗi ngày, Tiểu Cố đều dẫn nó xuống hai lần, sau bảy giờ sáng một lần, sau bốn giờ chiều một lần. Mễ Quang suy nghĩ một chút, hỏi: “Chẳng lẽ anh không cần đi làm sao?”

Tiểu Cố nói: “Cô có thấy ông chủ nào mà ngày ngày đều ở Công ty không?”

Mễ Quang im lặng, hức, anh là ông chủ thì hay lắm sao!

“Vậy hàng ngày anh làm gì?” Cô tò mò hỏi.

Tiểu Cố nói: “Chơi mạng chược.”

Mễ Quang: “.”

Người giàu có thật là đáng sợ.

Tiểu Cố ở trước mặt cúi đầu cười một tiếng, lúc này cũng tới cuối cầu thang. Husky vừa đến lầu dưới đã vui mừng chạy ra, Tiểu Cố kéo cái xích, bước nhanh theo sau nó.

Một mình Mễ Quang đi ra khỏi chung cư, đi thẳng tới tiệm trà sữa. Ông chủ tiệm trà sữa nhiệt tình lấy thực đơn ra cho cô, nhìn lên nhìn xuống đánh giá cô: “Người đẹp, trước đây chưa từng gặp cô nha.”

Mễ Quang cười: “Vâng, con mới vừa chuyển tới.” Cô mở thực đơn ra lật tới lật lui, sau đó gọi một ly nước chanh rẻ nhất.

Lúc bốn giờ rưỡi, người mua Chị Hai đứng giờ tới nơi hẹn phía trước.

“Hai con thỏ?” Cô ta thăm dò.

Mễ Quang gật đầu một cái, cũng hỏi: “Chị Hai?”

Ông chủ ở bên đùa: “Bạn trên mạng gặp mặt à? Ha ha, lần đầu tiên tôi thấy hai cô gái gặp mặt nhau đấy, có phải trong các cô có một người ở trên mạng giả bộ là nam không?”

Mễ Quang: “.”

Lấy trí tưởng tượng của ông chủ, mở tiệm trà sữa này đúng là lãng phí mà, giới biên kịch chỉ thiếu người như ông ấy thôi.

Cô đặt túi giấy đựng áo khoác đặt lên bàn, nói với Chị Hai: “Cô kiểm tra hàng trước đi.”

Ông chủ tiệm ở bên cạnh nổi giận: “Trời ơi! Các cô buôn bán ở đây sao?! Xung quanh đây sẽ không có cảnh sát mai phục đấy chứ!?”

Chị Hai nhìn ông ấy cười ha ha: “Ông chú thật là thú vị nha, tụi cháu chỉ mua bán quần áo thôi.”

Có lẽ là một tiếng ‘ông chú’ này như giáng mạnh một đòn cho ông chủ tiệm, ông ấy ở bên cạnh hoàn toàn im lặng.

Chị Hai lấy áo khoác từ trong túi giấy ra, nhìn một chút không có vấn đề gì, thì mở ví của mình lấy một sấp tiền lẻ ra đếm, rồi đưa cho Mễ Quang: “Cô đếm lại đi.”

Mễ Quang cầm tiền trong tay nhìn, sau đó nói với ông chủ tiệm: “Ông chủ, ông có máy đếm tiền không ạ?”

Chị Hai nhìn phía đối diện, ông chủ tiệm nhìn lại, gật đầu: “Có, để tôi lấy cho cô.”

Mễ Quang dùng máy đếm tiền đếm, xong, thì thu tiền lại, rồi trả máy đếm tiền cho ông chủ tiệm.

Chị Hai xếp chiếc áo khoác lại, nhìn Mễ Quang mấy lần: “Trông cô rất xinh đấy.” Cô ta quan sát cô một lát, vừa cười vừa hỏi: “Chiếc áo khoác kẻ caro trên người cô cũng rất đẹp, có bán không?”

Mễ Quang cười cười với cô ta: “Bán đi thì tôi chẳng còn gì mặc nữa, nếu quần áo và tiền đều không có vấn đề gì, coi như xong nha.”

Chị Hai xách chiếc áo khoác lên cười híp mắt nói với cô: “Mong có cơ hội hợp tác lần sau.”

Mễ Quang cười ha ha.

Khi cô đi ra khỏi tiệm trà sữa, Tiểu Cố vẫn còn dật chó đi dạo.

Chó của anh hay chạy loạn, may mà cũng dạy dỗ thường xuyên, dù có không buộc cũng sẽ không chạy mất tăm. Nhưng người đi đường nhìn thấy chó loại này vẫn sẽ sợ, cho nên bình thường anh đều buộc, để người đi đường có cảm giác an toàn.

Lúc đi ngang qua một tiệm bán đồ ăn vặt, chủ tiệm nói với ra: “Nhóc con, lại ra ngoài trốn cậu chủ Tiểu của mày nữa sao!”

Husky hưng phấn sủa hai tiếng, kéo Tiểu Cố chạy đi.

Nói thật, một năm nay Tiểu Cố thường dắt chó đi dạo, cũng tiết kiệm được khối tiền tập Gym đấy.

Chỗ khúc cua đầu đường, có hai cậu bé mặc đồng phục học sinh THCS, vừa đi vừa đùa. Tiểu Cố nghĩ nghĩ, hôm nay là thứ sáu, chưa tới giờ tan học.

Hai học sinh nhìn thấy Tiểu Cố đang phăm phăm đi tới thì cùng sững sốt một chút, sau đó ăn ý xoay người, chạy.

Tiểu Cố nói với theo: “Còn chạy nữa hả? Các cậu thấy mình có thể chạy nhanh hơn chó trượt tuyết Siberia thật sao?”

Học sinh: “.”

Husky lôi Tiểu Cố chạy tới, chặn hai học sinh lại.

Hai học sinh lui về sau một bước, cậu bé mập bên trái ‘miệng cộp gan thò’ gào lên với anh: “Anh muốn làm gì? Người lớn bắt nạt trẻ con sao!?”

Tiểu Cố cười: “Muốn bắt nạt em á, anh đây có rất nhiều thủ đoạn, không cần tự anh mày phải ra tay đâu.”

Cậu bé mập: “.”

Tiểu Cố lôi xích chó, để con Husky còn muốn chạy về phía trước an phận một chút: “Có phải tụi em lấy số điện thoại của anh ghi vào tờ quảng cáo cho thuê phòng không?”

Hai học sinh cũng cúi đầu giả bộ không nghe thấy, Tiểu Cố bĩu môi, nói: “Được, hai đứa không nói, anh sẽ tìm ba mẹ tụi em tìm hiểu tình hình.”

Cậu bé mập không nhịn được cãi lại: “Anh chỉ có cách tìm cha mẹ bọn em tố cáo thôi à!”

Tiểu Cố nói: “CÁCH không cần nhiều, chỉ cần có tác dụng là được.”

Cậu bé mập: “.”

Tiểu Cố lẳng lặng nhìn chúng, hình như là đang cho bọn chúng cơ hội cuối cùng để tự thú.

Hôm qua, Mễ Quang cầm tấm quảng cáo có ghi số điện thoại của anh tìm tới nhà thì anh liền nghi hai đứa này rồi. Nguyên nhân rất đơn giản, hai tên ranh con này thì rớt chạy đến nhà hàng nhờ anh giả chữ ký ký tên phụ huynh. Mánh khéo lừa thầy cô kiểu này đương nhiên là Tiểu Cố không làm, không chỉ có không làm, anh còn thuận tiện báo cho gia đình chúng tới nhà hàng dẫn con về.

Không ngờ, bọn chúng lại có thể trả đũa chứ.

Cậu bé mập bị anh nhìn chăm chú rất áp lực, cuối cùng không nhịn được đã nói: “Là bọn em thì sao? Không đưa số điện thoại của anh lên trang web mai mốt, đã nể tình lắm rồi đấy!”

Cậu bé đen nhẻm ở bên cạnh nhìn cậu ta về oán trách: “Tôi đã nói rồi, nên đưa số điện thoại của anh ta vào mấy chỗ CHO VAY NẶNG LÃI ấy thì hơn!”

Tiểu Cố: “.”

Đúng là to gan quá mà!

Anh khoác tay lên vai cậu bé mập, cúi người xuống nhìn thẳng vào cậu ta: “Thật là cảm ơn các em nha, anh đây đã thuận lợi tìm được người thuê rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Bản Xônát Trốn Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: CHƯƠNG 6: LẤU TỰ CHỌN

Editor&Betaer: Cogau

Cầm năm triệu rưỡi trong tay, tâm tình Mễ Quang có chút kích động.

Bình thường, năm triệu rưỡi có lẽ không đủ để cô mua một bộ quần áo, nhưng bây giờ năm triệu rưỡi này quý như ân nhân cứu mạng vậy.

Trên đường về, cô tính toán chi li, trừ tiền trả cho chủ nhà 700 nghìn ra, cô vẫn còn lại hơn 4 triệu, chỉ cần dùng có mua sắm bữa bãi thì hơn 4 triệu này vẫn đủ chi phí sinh hoạt trong vòng một tháng cho cô.

Việc phải làm sau đó chính là nhanh nhanh tìm được một công việc. Có thu nhập ổn định mới có thể sống sung túc hơn chút.

Cô vốn nghĩ phải chạy về nhà viết ngay một bản Sơ yếu lý lịch, rồi đăng lên mạng. Nhưng còn chưa đi đến cổng khu Vườn hoa Nam Thành, đã ngửi thấy một mùi thơm làm người ta không kìm lòng được.

Cô dừng lại ngửi kỹ càng, là một loạt mùi hương ngào ngạt.

Mễ Quang nhìn xung quanh, quả nhiên chéch chéch phía đối diện ở bên đường thấy một nhà hàng tự chọn, tên gọi HUƠNG BAY MUỖI DẶM.

Ừ, tên nghe có vẻ tầm thường, nhưng mùi hương thì làm người ta rất muốn ăn.

Mễ Quang hơi do dự, ăn lẩu tự chọn thì có vẻ hơi xa xỉ chút, nhưng cô đã đói bụng hai ngày rồi, rất muốn ăn đồ ăn ngon.

Cô nghĩ, một mình cô ăn nhiều nhất hết khoảng 300 nghìn, vẫn có thể chấp nhận được.

Một cơn gió lạnh mang theo mùi thơm ngào ngạt tới gần nữa, Mễ Quang bị cơn gió làm cho rùng mình, quyết định đi ăn lẩu tự chọn cho ấm áp.

Nhân viên phục vụ của HUƠNG BAY MUỖI DẶM thấy có khách vào, nhiệt tình chào đón, khi nhìn rõ Mễ Quang thì như cảm thấy ánh hào quang tỏa sáng ngay trước mặt vậy. Cậu ta nở nụ cười rực rỡ nhất từng có, hỏi Mễ Quang: “Người đẹp, xin hỏi chị đi mấy người? Đã đặt chỗ chưa ạ?”

Mễ Quang quan sát cậu ấy, trên người cậu ta có lẽ mặc đồng phục của nhà hàng, gần giống Hán phục, nhưng để cho tiện công việc thì may ngắn hơn.

Cô cười, nói với cậu phục vụ: “Tôi chưa đặt chỗ, chỉ có một mình tôi thôi.”

Giờ này, khách trong nhà hàng không nhiều, cậu phục vụ nhìn quanh một vòng, dẫn Mễ Quang vào trong: “Mời qua đây ngồi đi ạ.”

Mễ Quang đi theo cậu ta đi vào trong, thuận tiện quan sát xung quanh, kiểu trang trí của nhà hàng này theo phong cách cổ, ngay cả hoa văn in trên bộ đồ ăn cũng đậm chất cổ. Nhân viên phục vụ trong nhà hàng đều mặc đồng phục thống nhất, trông rất sạch sẽ chỉnh tề.

Đi ngang qua cầu thang, cô nhìn lên trên, tò mò hỏi: “Trên lầu còn chỗ không?”

Cậu phục vụ nói: “Trên lầu đều là phòng VIP, và cả khu làm việc nữa, Chị muốn ngồi phòng VIP sao ạ?”

Mễ Quang do dự: “Có tính thêm phí không?”

Cậu phục vụ gật đầu một cái: “Có ạ.”

“À, vậy thì thôi.” Mễ Quang nhún vai, đi tiếp cùng Cậu phục vụ ca.

Đến trước bàn thì cô cố gắng quan sát, bàn ghế đều rất sạch sẽ, không có cảm giác dầu mỡ như những nhà hàng bình thường khác. Cô mới vừa ngồi xuống, đã nghe tiếng một cô gái nói vọng qua bên này: “Tiểu Đức, tới đây dẫn khách đi, thấy gái đẹp là đi không nổi sao?”

Mễ Quang ngẩng đầu nhìn, thấy một cô gái mặc sườn xám màu đỏ đang đi tới đây.

Trang phục của cô ấy không giống với các nhân viên nữ trong Nhà hàng, có lẽ chức vị cao hơn so với nhân viên phục vụ.

Cậu phục vụ vừa dẫn Mễ Quang vào nhìn thấy cô ta, vội vàng cười ha hả với cô ấy: “Dung Dung, chị đừng nói lung tung nha, nếu bị ông chủ nghe thấy sẽ trừ tiền thưởng của em đấy.”

Cô gái được gọi là Dung Dung khoát tay với cậu ta, như muốn đẩy cậu ấy: “Đi, đi ra đón khách đi, bên này để chị lo.”

“Yes Sir~ Yes Sir~.”

Tiểu Đức cun cút chạy đi ra cửa đón khách, bà chị Dung Dung nhìn Mễ Quang, cười nói với cô: “Người đẹp, lần đầu tiên tới Nhà hàng chúng tôi ăn lẩu tự chọn sao? Trước đây chưa từng gặp cô đây.”

Mễ Quang nói: “Vâng, hôm qua tôi mới chuyển tới.”

Bà chị Dung gật đầu, không hỏi thêm: “Nhà hàng chúng tôi có nhiều đồ ăn ngon lắm, sau này nếu rảnh phải tới nhiều chút nha.” Cô ấy vừa nói, vừa rót trà giúp Mễ Quang: “Cô chỉ có một mình sao? Muốn ăn lẩu gì?”

“Lẩu thường.” Mễ Quang nghĩ một lát rồi bỏ sung: “Loại cay nhất ấy nha.”

Bà chị Dung nở nụ cười, đặt bình trà xuống: “Được, bên kia là khu chọn đồ ăn, thích ăn gì thì lấy cái đó, loại nhiều thì 50 nghìn, loại ít thì 15 nghìn.”

“A, được rồi.” Mễ Quang gật đầu, chị Dung lại đi dặn dò nhân viên phục vụ. Mễ Quang nhìn cô ấy nghĩ, cái cô Dung này thấy thật biết làm ăn, cũng ra dáng, sẽ không phải là bà chủ đây chứ?

Lúc Mễ Quang bung ba đĩa khoai tây to từ khu chọn đồ ăn quay về chỗ ngồi, nhân viên phục vụ cũng vừa khéo mang nồi lẩu lên.

“Đun sôi là có thể cho đồ ăn vào, bên kia là khu gia vị, có thể tự lấy theo khẩu vị của mình ạ.” Nhân viên phục vụ bật bếp rồi giới thiệu cho Mễ Quang.

“Được, cảm ơn.” Mễ Quang nhìn về phía khu gia vị, đi lấy vào đĩa trước, lại chọn món ăn tiếp. Khi cô mang một rổ thức ăn về, nước lẩu trong nồi cũng đang sôi.

Quả thật quá hoàn mỹ.

Cô cởi áo khoác ngoài ra rồi vắt lên ghế, bắt đầu cho đồ ăn vào nồi. Loại thức ăn đầu tiên còn chưa chín, cô đã nhìn thấy một bóng người quen thuộc đi từ cửa vào.

Là chủ nhà của cô - Tiểu Cố.

. Cô bỗng cảm thấy chẳng có khẩu vị gì, tối nay có lẽ tiết kiệm được một nửa tiền ăn rồi.

Lúc này, khách ở Nhà hàng đã nhiều hơn, nhân viên phục vụ hầu như đều đang bận. Tiểu Cố nhìn xung quanh một vòng, nhìn thấy Mễ Quang ngồi ở bên trong.

Anh nhếch mép một cái, sau đó đi tới chỗ Mễ Quang: “Có tiền tới ăn lẩu tự chọn, xem ra là đã bán được đồ rồi?”

Mễ Quang kín đáo liếc mắt: “Sao anh lại tới đây?”

Ăn lẩu tự chọn mà cũng có thể gặp anh, quả thật quá xui xẻo mà.

Vậy mà xui xẻo hơn, là câu nói sau đó của Tiểu Cố.

“Bởi vì đây là Nhà hàng tôi mở.”

Mễ Quang: “.”

Tiểu Cố nhìn một lượt trên bàn cô, nói: “Lấy nhiều khoai tây thế này, xem ra tiền cũng không ít đâu nha!”

Mễ Quang: “.”

Anh nói cô thì cũng coi như xong đi, còn nói khoai tây làm cái gì chứ! Thích ăn khoai tây có lỗi sao!

Cô ngẩng đầu lên, tức giận nhìn hằm hằm Tiểu Cố: “Khoai tây thì sao? Anh biết khoai tây ăn ngon thế nào không? Trước đây đi ăn với người khác, họ đều không cho tôi lấy khoai tây, luôn nói rằng ăn khoai tây trước sẽ không ăn được những món khác. Tôi không thể làm gì khác hơn là phải ăn khoai tây cuối cùng, nhưng lúc này xui xẻo là đã ăn no rồi, hầu như không ăn được bao nhiêu khoai tây nữa, sau đó họ còn nói, mỗi lần tôi ăn khoai tây đều còn dư lại rất nhiều, mà lần nào cũng muốn mang về! Bây giờ, không dễ dàng gì mà được ăn lẩu tự chọn một mình, anh còn muốn quản tôi lấy khoai tây sao?!”

Tiểu Cố: “.”

Không biết là bởi vì lần đầu tiên Mễ Quang nói với anh nhiều như vậy, hay là bởi vì lời nói nghe quá phức tạp xót xa làm anh thấy không phản bác được.

Anh nở nụ cười với Mễ Quang, nói: “Thích ăn khoai tây thì cứ lấy nhiều chút, ở Nhà hàng này khoai tây rất nhiều, dù sao người khác cũng không thích ăn lắm.”

Mễ Quang: “.”

Cô thật muốn bùng đĩa khoai tây ụp lên mặt anh ta!

Cùng lúc đó, ngoài cửa lại đi tới hai gia đình, chính là người nhà của tên nhóc mập và tên nhóc đen nhẻm bị Tiểu Cố chặn lại hồi nãy.

Họ là khách quen ở đây, cũng bởi vì tương đối thân quen với Tiểu Cố, mới chạy đến tìm anh nhờ giả chữ ký phụ huynh.

Tên nhóc mập và tên nhóc đen nhẻm buổi chiều mới vừa bị Tiểu Cố dạy dỗ, chẳng muốn tới Nhà hàng của anh chút nào, nhưng ba mẹ chúng lại thích ăn lẩu tự chọn ở đây. Từ lúc đi vào, tên nhóc mập đã bắt đầu nhìn dáo dác, không nghĩ tới, Tiểu Cố cũng đang ở Nhà hàng.

Cậu ta bày ra vẻ mặt như nhìn thấy kẻ thù, khi nhìn thấy Tiểu Cố đang ở bên cạnh Mễ Quang thì hai mắt sáng quắc tròn vo, lớn tiếng nói với Tiểu Cố: “Ông chủ Tiểu, cô gái đẹp kia là ai thế?”

Tiểu Cố quay đầu nhìn họ một chút, cười nói: “Chính là khách trọ mới mà các cậu tìm giúp tôi đây.”

Tên nhóc mập: “.”

Cậu ta không tiếp thu nổi thực tế tàn khốc như vậy: “Bà . . .” Ý thức được ba mẹ ở bên cạnh nên cậu chửi tục phía sau kịp thời ngừng lại.

Cậu ta và tên nhóc đen nhẻm không biết từ lúc nào đã chạy tới trước bàn Mễ Quang, mặt mày tươi cười, nói với Mễ Quang: “Chị ơi, không bằng qua bên nhà tụi em ở đi, tiền thuê phòng chỉ cần 700 nghìn, còn bao điện nước nữa.”

Ánh mắt của Mễ Quang sáng lên, Tiểu Cố cúi đầu liếc tên nhóc đen nhẻm một cái: “Cậu có sổ hồng không?”

Tên nhóc đen nhẻm không chịu thua nói: “Ba mẹ em có!”

“Nhưng nhà chúng tôi không định cho thuê phòng.” Mẹ của tên nhóc đen nhẻm túm cổ cậu ta, xách đi.

Tiểu Cố nhìn Mễ Quang, nói nhỏ nhẹ: “Thịt bò kỹ quá rồi đấy.”

Mễ Quang: “.”

Cô vội vã vớt một đĩa thịt bò, chấm xuống đĩa nước chấm

Tiểu Cố xoay người, đi lên lầu hai. Lâm Tĩnh Dung vốn đang chào hỏi khách, thấy anh lên lầu, cũng đi theo lên.

“Anh cho thuê phòng rồi sao? Sao trước đây không nghe anh nói.” Cô ta hỏi.

Tiểu Cố đút tay vào túi áo khoác, thoải mái trả lời: “Ừ, là trò quái thai của tụi nhóc mập.”

Lâm Tĩnh Dung không hiểu: “Cái gì gọi là ‘trò quái thai’?”

Tiểu Cố nói: “Bọn chúng ghi số điện thoại của tôi lên tám quảng cáo cho thuê phòng.”

Lâm Tĩnh Dung: “.”

Tụi nhỏ ngày nay đúng là không dám đụng vào mà.

Cô ấy nhìn Tiểu Cố một cái, rồi hỏi: “Nếu là ‘trò quái thai’, thì anh giải thích rõ với cô ấy là được mà?”

Tiểu Cố nói: “Tiền của cô ấy bị người ta lấy trộm, lại là người ngoại tỉnh, nếu tôi không chứa chấp cô ấy thì có lẽ cô ấy phải ngủ ngoài đường rồi.”

Lâm Tĩnh Dung im lặng một lúc mới nói: “Cũng đúng ha, cô ấy là cô gái xinh đẹp thế, một mình ở ngoài quả thật không an toàn.”

Tiểu Cố khẽ gật đầu: “Ừ.”

Lâm Tĩnh Dung dừng một chút, rồi dừng bước: “Vậy em tiếp tục làm việc đây, lúc này là lúc đông khách.”

Cô ấy nói xong cũng xoay người đi xuống lầu, theo bản năng nhìn về phía Mễ Quang.

Động tác ăn uống của cô rất lịch sự, hình như là thiên kim tiểu thư của gia đình giàu có - thật ra thì hồi nãy nhìn cách ăn mặc của cô, thì cô ấy cũng nghĩ như vậy rồi.

Một đại tiểu thư như thế, sao lại một mình chạy tới thành phố A này chứ? Sau khi xảy ra chuyện, thì tại sao lại không liên lạc với người nhà hay bạn bè?

Những thứ này, chắc hẳn Tiểu Cố cũng đã từng suy nghĩ qua, nhưng mà anh vẫn lựa chọn chứa chấp cô.

Lâm Tĩnh Dung đứng tại chỗ một lát, rồi xoay người tới phòng bếp.

Mễ Quang giải quyết xong thịt bò trong nồi, vui vẻ đồ khoai tây vào. Mới vừa ngồi xuống, đã thấy bà chị Dung bung đĩa bánh kem tới trước mặt.

Mễ Quang nói: “Tôi không gọi cái này.”

Lâm Tĩnh Dung đặt đĩa bánh kem lên bàn, rồi cười với cô: “Cái này là tôi mời cô, cô mới chuyển tới, coi ta như là chủ nhà chiêu đãi.”

Mễ Quang nhìn cô ấy vẻ cảm kích: “Cảm ơn, so với ông chủ của các cô, cô hào phóng hơn nhiều.”

Lâm Tĩnh Dung phì cười: “Người làm ăn buôn bán cần phải chi li một chút, nhưng thật ra thì ông chủ chúng tôi đối xử rất tốt với nhân viên, chỉ cần cô đừng trộm xoài khô của anh ấy thì mọi thứ khác đều được.”

Mễ Quang: “.”

Bạn đang đọc truyện *Bản Xônát Trốn Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: CHƯƠNG 7: CHÓ CÙNG

Editor&Betaer: Cogau

Mễ Quang rất muốn hỏi một câu, nếu như ăn trộm xoài khô của anh ta, có phải sẽ bị nhục nhã thê thảm không? Nhưng cuối cùng cô chỉ hỏi: “Ông chủ của các cô rất thích ăn xoài khô sao?”

Lâm Tĩnh Dung nói: “Không thể nói là ‘thích’, mà phải nói là ‘cuồng’.”

Mễ Quang: “.”

“Xoài khô của anh ấy đều tự tay làm, không chỉ có sạch sẽ, mùi vị cũng rất ngon.” Hình như Lâm Tĩnh Dung nhớ tới điều gì đó, xoay người đi tới quầy thu tiền: “Cô chờ một chút nha.”

Lúc quay lại thì trong tay cô ấy cầm một túi giấy, giống như đúc với túi giấy mà Mễ Quang thấy ở trong tủ của Tiểu Cố.

“Đây là những miếng xoài đầu thừa đuôi thẹo còn lại sau khi ông chủ làm, mặc dù là những miếng xoài khô nho nhỏ, nhưng mùi vị vẫn rất ngon, cô ném thử một chút đi.” Cô ấy đưa túi giấy tới trước mặt Mễ Quang. Nói thật, giờ Mễ Quang đã có chút ám ảnh đối với loại túi giấy này, nhưng nhớ lại mùi vị của năm miếng xoài khô đêm hôm đó, cô vẫn không nhịn được đưa tay ra.

Xoài khô trong đó chỉ là những miếng nhỏ, hơi vụn, nhưng màu vẫn rất sáng. Cô cầm lên cắn một miếng ném thử, trông thì không thiện cảm như miếng xoài nguyên nhưng mùi vị cũng vẫn thơm ngon ngào ngạt.

Thật ra cho tới giờ, cô còn chưa xác định được, cuối cùng là năm miếng xoài khô ấy thực sự là ngon như vậy, hay là vì ăn vụng cho nên mới ngon như vậy!?

“Sao, mùi vị cũng không tệ lắm phải không?” Đương nhiên, Lâm Tĩnh Dung hết sức tự tin với mùi vị của xoài khô này: “Đây là những miếng xoài khô nhỏ, bình thường ông chủ mang tới Nhà hàng, cho nhân viên phục vụ và khách làm quà vật, miếng nguyên mùi vị còn ngon hơn nữa, có cơ hội cô nhất định phải nếm thử đây.”

Mễ Quang cố nặn nụ cười: “Ha ha, có cơ hội nhất định tôi sẽ thử.”

“Túi này tặng cho cô đi, lấy về từ từ ăn.” Lâm Tĩnh Dung rất rộng rãi đối với cô vị khách mới này: “Tay nghề ông chủ chúng rất giỏi, nguyên liệu lâu tự chọn ở Nhà hàng này là do anh ấy tự chế biến, rất nhiều khách hàng đều thích, sau này nếu rảnh rỗi thì tới ăn thường xuyên nhé.”

Mễ Quang nói: “Được, nhất định rồi.” Dù sao thì ‘kéo miệng ăn người’, cô ăn rồi còn nhận quà ở đây, thấy bà chị Dung như vậy cũng muốn thường tới làm khách hàng để được săn sóc.

Lần sau, đợt cô lúc tìm được công việc sẽ đến đây nha!

Bữa ăn lâu tự chọn này của Mễ Quang hầu hết đều là món ăn mặn, lúc thanh toán cũng hết 350 nghìn, nhân viên phục vụ nói nếu cô là người thuê nhà của ông chủ, thì cho cô thẻ hội viên, sẽ được giảm giá 90%.

Mễ Quang hài lòng đi về, thấy bên ngoài cũng không ít khách đang chờ chỗ ngồi.

Nói thật, ở đây làm ăn rất tốt, lúc cô ăn ở trong, chỉ có lúc bắt đầu không có ai, sau đó hầu như không thấy một chỗ trống nào cả, đều là khách đi cả bàn, nhân viên phục vụ quét sạch sẽ ngay, khách mới lại tới một bàn.

Sợ khách chờ buồn chán, ở cửa Nhà hàng còn đặt mấy con thú nhún cho trẻ em, con nào cũng có người đang chơi. Dường như ăn gì đó sợ nhất là đợi quá lâu, những khách hàng này tình nguyện chờ ở ngoài, khẳng định đều rất thích hương vị của Nhà hàng này.

Mễ Quang đi ngang qua trước mặt ba nữ sinh trung học cơ sở, vô ý nghe các cô bé ấy nói chuyện.

“Nghe nói hôm nay Ông chủ Tiểu tới, lần này nhất định tớ phải nhìn mặt anh ấy!”

Mễ Quang: “.”

Xem ra, khuôn mặt của ông chủ Tiểu cũng là một nguyên nhân mà họ tình nguyện chờ.

Có lẽ Ông chủ Tiểu nên đứng ngay ở ngoài mà kéo khách vào, nói không chừng có thể lên trang nhất ấy chứ, tựa đề có thể là “Ông chủ Nhà hàng Lâu tự chọn đẹp trai nhất!” hoặc là “Ông chủ Nhà hàng lâu tự chọn của chúng ta”.

“Phi.” Mễ Quang tưởng tượng ra cảnh tượng Tiểu Cố đang chèo kéo khách, bật cười ra tiếng.

Ngay cổng khu Vườn hoa Nam Thành có tiệm bán đồ ăn, lúc Mễ Quang đi qua không nhận được mua hai cái đùi gà. Về đến nhà, Tiểu Cố vẫn chưa về, ngược lại Husky vừa nghe đến tiếng cửa mở, đã chồm lên rú.

Mễ Quang đứng ở cửa nghiêm mặt một chút, sau đó gượng cười với Husky đã vọt tới trước mặt: “Chào mày.”

“Gâu Gâu!” Husky nhiệt tình đáp lại.

Mễ Quang cạn lời, cô chờ người ra một lát, đột nhiên nhớ tới mình có đùi gà, so với việc cô đến, nhất định là đùi gà còn có sức hấp dẫn hơn ấy chứ!

Cô nhìn Husky ở đối diện, nghĩ chút rồi kêu: “Ê, chó cưng?”

Husky: “Gâu Gâu!”

Mễ Quang trừng mắt nhìn, từ trong túi giấy lấy ra một cái đùi gà, hỏi nó: “Mày muốn ăn đùi gà sao?”

Husky nhảy dựng lên ngoạm chuẩn xác cái đùi gà, tha về ổ của mình.

Mễ Quang thở phào nhẹ nhõm, vừa định nhân cơ hội này để chuẩn đi thì ngoài cửa lại có tiếng mở khóa.

Tiểu Cố về.

Husky hoang mang sợ hãi định giấu đùi gà nhưng giấu không kịp, liền bị Tiểu Cố bắt quả tang. Tiểu Cố đi tới phòng khách, cúi đầu nhìn qua cái đùi gà đang được che trong chậu ăn của chó, nói với Mễ Quang: “Không nên tùy tiện cho chó người khác ăn.”

Mễ Quang quệt miệng, nhìn Tiểu Cố nói: “Lần trước, chó cưng giúp em tìm đồ ăn khỏi đói, cái đùi gà này là em cảm ơn nó.”

Husky tán đồng, sủa một tiếng: “Gâu!”

Tiểu Cố nghe sau khi nghe xong lời của cô, lông mày khê nhưn lên: “‘Chó cưng’ á?”

Mễ Quang hát nhẹ hằm về phía Husky: “Hồi nãy em gọi nó là ‘chó cưng’, nó trả lời mà.”

Tiểu Cố nói: “Chỉ cần có ăn, cô gọi nó là ‘đồ ngu’ nó cũng trả lời lại đấy.”

Mễ Quang: “.”

Tiểu Cố ngồi xổm xuống, xoa nhẹ lên đầu con chó của mình mấy cái: “Nó tên gọi là Hao Thiên, bình thường tôi đều gọi nó như vậy.”

Mễ Quang kìm nén hồi lâu, vẫn không nén nổi, phì một tiếng bật cười: “Ha ha ha ha, Hao Thiên. Má ơi, làm em cười chết rồi, anh là Nhị Lang Thần sao? Ha ha ha, cặp bài trùng.”

Tiểu Cố hơi nheo mắt: “Cái tên này không phải là tôi đặt.”

Mễ Quang vừa cười vừa hỏi: “Sao, đó là do bạn gái trước của anh đặt sao? Sau khi chia tay, cô ấy để chó lại cho anh à?”

Tiểu Cố đứng lên, nhìn cô nói: “Tiền phòng đâu?”

Quả nhiên, sau khi nghe hai chữ ‘tiền phòng’, nụ cười trên mặt Mễ Quang lập tức liền thu hồi lại, cô ‘hừ’ một tiếng, rồi lấy ví ra, đi tới trước mặt Tiểu Cố đếm mấy tờ tiền ra: “Gửi anh nha, tổng cộng 750 nghìn, dư 50 nghìn là trả tiền cho xoài khô của anh.”

Tiểu Cố không nhận tiền ngay, mà nhìn qua vào ví tiền của cô. Số tiền anh vừa thấy có thể tính sơ sơ: “Cô chỉ bán được ít tiền như vậy thôi sao?”

Mễ Quang nhìn anh, giọng mang vẻ giễu cợt nói: “Cũng không biết là ai đòi tiền tôi như đòi mạng vậy.”

Tiểu Cố nhìn cô một cái, nhận lấy tiền. Mễ Quang nhắc nhở: “Ngày mai, cho tôi cái Hợp đồng thuê nhà, ngộ nhờ anh nhận tiền rồi mà lại đuổi tôi ra ngoài thì biết làm sao?”

Tiểu Cố nói: “Thì cô có thể đến Nhà hàng của tôi mà ăn ạ.”

Mễ Quang: “.”

Cô cất ví tiền vào trong túi đeo, nhìn con Hao Thiên trong ổ, nhếch miệng nói: “Chó cưng, làm người ấy mà, quan trọng nhất chính là vui vẻ, nếu quá hẹp hòi rất dễ bị chết sớm ha.”

Tiểu Cố: “.”

Mễ Quang ba hoa xong liền quay về phòng của mình ngay, sợ chủ nhà trả đũa cô.

Thay áo ngủ, Mễ Quang gặm cái đùi gà còn lại, mở máy vi tính ra.

Chiếc đầm cô đưa lên mạng vẫn chưa có ai hỏi mua, nhưng trong tay cô còn hơn 4 triệu có thể giải quyết vấn đề trước mắt cho cô, cho nên cái đầm này cô không cần bán vội, có thể từ từ đợi người nào mua được giá chút.

Chiếc đầm ni màu nâu nhạt này cũng là Bộ sưu tập mùa đông mới của hãng Bun-ny, cô mua đã hơn 15 triệu, mới chỉ mặc hai ba lần thôi. Giờ bán ra 10 triệu, cô thấy giá như vậy là hợp lý.

Cô gặm đùi gà xong, nghĩ tới không thể treo cô ở trên cây mà chết được, nên quyết định lên một Diễn đàn mua bán – trao đổi đăng thêm một tin.

Diễn đàn này tương đối lớn, trên đó cái gì cũng có bán, hay là cô dùng cái tên ‘HAI CON THỎ’ này đăng ký tài khoản, biên tập một tin rao mới. Sau khi đăng xong, thuận tiện cô dạo trên diễn đàn một chút, quần áo trên diễn đàn đa số là hàng giá rẻ, loại trang phục đắt tiền giá khoảng 10 triệu giống như cô rao này hiếm thấy chiếc nào.

Aizz, ôi đợi chút, đây cũng có một chiếc bán 10 triệu này!

“Phiên bản áo khoác số lượng có hạn mới nhất của hãng Bun-ny! Cổ áo bản rộng, tay áo hoa văn chín phân, màu hồng phấn trẻ trung bạn nên sở hữu! Mới 90%, giờ bán nửa giá thôi, nếu muốn mua hãy nhanh tay lên!”

Lông mày Mễ Quang giật giật, click vào xem một chút.

Mặc dù trong hình không giống với những hình mà cô đã chụp, nhưng cô nhận ra được, đây chính là chiếc áo khoác đó của cô!

Cô xem tài khoản, tên tài khoản là ‘Cô Chín’, vừa nhìn đã biết là cùng một giuộc với ‘Chị Hai’ rồi!

Mễ Quang bỗng tức giận bùng bùng, người này định chơi trò ‘tay không bắt giặc’ chắc, mua từ chỗ cô, bán qua tay là 10 triệu, kiếm được 4,5 triệu ngon ơ!

Cô tức giận phùng phùng, gửi một tin nhắn cho ‘Cô Chín’: “Cô là ‘Chị Hai’ hả?”

Cô cho rằng đối phương sẽ giả chết, không ngờ đối phương rất nhanh đã trả lời cô: “Ah, lại là cô à, ‘HAI CON THỎ’, chúng ta thật là có duyên nha . . .”

Ai mà có duyên với cô chứ! Mễ Quang gõ bàn phím ầm ầm: “Chiếc áo khoác cô bán là của tôi à? Không phải cô nói nó là ‘màu hồng lọt’ ư, sao bây giờ lại biến thành ‘màu hồng phấn trẻ trung’ rồi? Không phải cô nói rằng cao nhất chỉ có giá 5,5 triệu thôi sao, thế mà chớp mắt cái đã lên 10 triệu rồi?”

CÔ CHÍNH: Aizz, tự nhiên cô hỏi tôi nhiều vấn đề thế tôi hơi căng thẳng đấy, cô đừng giận, làm ăn buôn bán thôi, đương nhiên là mua vào giá thấy bán ra giá cao rồi, nếu không thì lấy đâu ra lợi nhuận? Nếu không phải cô cần tiền gấp, cũng sẽ không bán cho tôi giá thấy, đúng vậy không nào? Nếu thật sự luyến tiếc thì cô mua lại là được rồi.

Mễ Quang: “.”

Sao lại có người vô liêm sỉ như vậy chứ!

Nhưng áo khoác đã bán cho người ta rồi, người ta làm thế nào cô cũng không có quyền can thiệp, “Bộp” một cái cô gặp máy tính lại, đứng lên đi lại trong phòng.

Nếu không phải là chủ nhà thúc giục cô, cô cũng sẽ không vội vã bán đồ đi đâu . . . Quả thật muốn đánh chết anh ta mà!

Sau khi đi vài vòng, con tức của Mễ Quang vui đi chút. Cô vừa chuẩn bị cầm cái ly tai thỏ cô mới mua đó lên uống nước, đã nhìn thấy một con gián từ trên sàn nhà đang bò tới.

“Ahhh . h . . .!” Mễ Quang hét lên một tiếng, rồi nhanh chóng mở cửa chạy ra ngoài.

Tiểu Cố đang ngồi trên sofa phòng khách xem ti vi, còn Husky thì đang làm loạn trên lưng anh. Mễ Quang không để mắt đến hình ảnh quý dị này, hét lớn lên: “Nhà anh thế nào vậy, còn có cả gián!”

Tiểu Cố nghiêng đầu nhìn cô, bình tĩnh nói: “Còn có cả chuột nữa đấy.”

Mễ Quang: “.”

Bây giờ cô mặc bộ đồ ngủ tai thỏ, mặt trắng bệch, trông như một con thỏ nhỏ đang sợ hãi vậy. Tiểu Cố nhìn dáng vẻ của cô, cảm thấy có chút thú vị: “Một con gián thôi mà đã làm cô sợ như vậy à? Cầm dép đập chết là xong.”

Mễ Quang có chút suy sụp, nói: “Anh đập đi! Tôi không dám đâu! Nhanh lên!”

Tiểu Cố không kiên nhẫn chớp mi, còn hất Husky trên lưng ra, đứng lên. Mễ Quang đi theo phía sau anh vào phòng, chỉ chỉ vào trong góc: “Ở chỗ đó, nhanh đập chết nó đi!”

Tiểu Cố đi lên “bộp” một cái đập bẹp con gián, Mễ Quang quay mặt đi rất nhanh, không muốn nhìn thấy cảnh máu ối nào.

Sau khi Tiểu Cố tiêu diệt con gián xong, còn thuận tay giúp cô xử lý luôn xác nó. Mễ Quang nhìn sàn nhà không còn dấu vết gì, cuối cùng mới thở phào nhẹ nhõm.

Tiểu Cố đi tới cửa, lại xoay người lại, nói với Mễ Quang: “Có ý nhắc nhở, con gián sẽ không tự nhiên mà xuất hiện đâu, nếu như cô nhìn thấy một con gián, không chừng ở chỗ cô không nhìn thấy còn có cả một bầy gián đấy.”

Mễ Quang: “.”

Quý thần ơi, nhất định là kiếp trước cô nợ tên chủ nhà này, cho nên đời này phải tới trả.

Bạn đang đọc truyện *Bản Xônát Trốn Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: CHƯƠNG 8: TÌM VIỆC

Editor&Betaer: Cogau

Hai ngày sau, Mễ Quang tập trung vào việc post Sơ yếu lý lịch lên mạng.

Địa điểm làm việc đương nhiên là chọn ở thành phố A, cô chọn nhiều Công ty lớn, sau đó cẩn thận loại trừ hết những công ty mà có khả năng hợp tác với Công ty nhà cô, cuối cùng xác định được ba Công ty.

Nhưng Sơ yếu lý lịch đã gửi đi hai ngày rồi, cho đến bây giờ vẫn chưa nhận được một thông báo phỏng vấn nào cả.

Cô gặm bánh bao mua ở dưới lầu, rồi lại tiếp tục lên trang Việc làm xem. Hồi còn học ở trường, thầy cô giáo của cô rõ ràng nói là chuyên ngành của các cô rất dễ tìm việc, sao bây giờ cô lại chẳng thấy như vậy chứ?

Gặm hết phần bánh bao còn lại cho tới khi hết, điện thoại để ở bên cuối cùng cũng rung lên. Mễ Quang bị nghẹn bánh bao ho khan mấy tiếng, vội vàng cầm điện thoại di động lên xem.

Quả nhiên là thông báo phỏng vấn, hẹn cô hai giờ chiều nay tới công ty tham gia phỏng vấn.

Mễ Quang đứng bật dậy, hoan hô giống như trúng giải vậy. Cô vọt tới tủ treo quần áo bên cạnh, trần trề hào hứng chọn lựa trang phục cho buổi phỏng vấn.

Cân nhắc đến phỏng vấn phải ăn mặc sao cho nghiêm chỉnh chút, cô cố ý tìm một áo sơ mi trắng ôm, tay dài kết hợp với chân váy chữ A quá gối, thật là có cốt cách của nữ doanh nhân.

Cô mặc chiếc áo khoác kẻ karo vào, ở trước gương ngắm đi ngắm lại, sau khi cảm thấy không thể chê được cô mới về lại chỗ máy vi tính, bắt đầu tìm hiểu chút kinh nghiệm phỏng vấn.

Buổi trưa cô vui vẻ làm tô mỳ ăn liền, có thể cô sẽ tìm được công việc ngay thì cuộc sống sẽ tốt hơn, nhưng nếu mỳ ăn liền này mà không ăn thì sẽ quá hạn mất.

Giải quyết xong bữa trưa, Mễ Quang sắp xếp các tài liệu hồ sơ xong, mười hai giờ rưỡi thì bắt đầu xuất phát – người có kinh nghiệm đã từng nói, nếu đến sớm sẽ để lại ấn tượng tốt hơn.

Sau khi bước từ trên xe taxi xuống, cô đứng ở trước tòa nhà công ty quan sát: Công ty này xây dựng ở trung tâm thành phố, bốn phía đều là tòa nhà cao ngất, vô cùng phồn hoa. Nhưng mặc dù ở khung cảnh đó, nhưng tòa nhà công ty vẫn rất bắt mắt.

Mễ Quang thở ra một hơi, đi giày cao gót bước vào.

Lối vào để một Bảng chỉ dẫn, để chỉ đường cho những ứng viên tham gia phỏng vấn hôm nay. Mễ Quang theo chỉ dẫn, rất thuận lợi tìm được nơi phỏng vấn. Cô cho là mình tới sớm, không ngờ đã không ít người ngồi trong phòng chờ.

Có nhân viên đeo thẻ hỏi thăm cô mấy câu, sau khi xác định là cô tới tham gia phỏng vấn, thì đưa Phiếu cho cô điền. Mễ Quang điền xong phiếu, đưa lại cho nhân viên đó, cũng được mời chờ ở sảnh.

Cô quan sát, tới tham gia phỏng vấn bất luận nam nữ đều ăn mặc nghiêm chỉnh, so ra, trang phục cô chọn lựa bỗng trở nên tùy tiện.

Mễ Quang an ủi mình, không sao đâu, mặc dù cô không ăn mặc nghiêm chỉnh bằng, nhưng nhất định cô là đẹp nhất, nếu không sao họ nhìn mình chăm chăm làm gì chứ?!

Đón nhận đồng đảo ánh mắt tò mò, Mễ Quang mỉm cười với mọi người như một nữ tiếp viên hàng không tiêu chuẩn.

Cô gái ngồi gần cô nhất nhích lại gần cô, nhỏ giọng hỏi: “Cậu cũng đến tham gia phỏng vấn à?”

Mễ Quang nói: “Đúng vậy.”

Cô gái ấy không nói chuyện nữa, lại tạo khoảng cách với Mễ Quang.

Đúng hai giờ bắt đầu thời gian phỏng vấn, thứ tự phỏng vấn là theo thứ tự mọi người tới, nhân viên phụ trách mang phiếu họ mới điền hỏi nầy giao cho người phỏng vấn, người phỏng vấn gọi tên từng người theo thứ tự.

Đến lượt Mễ Quang đã là sau đó một tiếng, cô sửa lại tóc và trang phục của mình một chút, đi vào phỏng vấn.

Bên trong tổng cộng có ba người, chỉ có người ở giữa là nữ.

Mễ Quang lấy Hồ sơ đã chuẩn bị từ balo ra, đưa tới, ngồi ở ghế giữa phòng.

Người Nhân sự nữ ấy không xem Sơ yếu lý lịch của cô, mà nhìn cô một lượt, rồi cười: “Điều kiện gia đình cô Mễ hình như không tệ ha?”

Mễ Quang không ngờ cô ấy sẽ hỏi vấn đề này, sững sốt một chút, nói: “Vâng, cũng tạm ạ.”

Đối phương lại nói: “Tôi mới xem Thông tin cá nhân cô điền, công ty chúng tôi không cùng thành phố với gia đình cô, ở Thành phố A cô Mễ cũng có bạn bè thân thích sao?”

Mễ Quang nói: “Không có, một mình tôi thuê phòng ở đây.”

Người Nhân sự gật đầu một cái: “Thì ra là vậy.” Cô ấy cúi đầu nhìn qua Sơ yếu lý lịch của Mễ Quang, mới hỏi: “Không biết tại sao cô Mễ muốn gia

nhập công ty chúng tôi?”

Nghe được vấn đề này, Mễ Quang thở phào nhẹ nhõm, đây hầu như là vấn đề mà các công ty cần phải hỏi. Cô đưa ra câu trả lời mình đã sớm chuẩn bị, đơn giản là thích văn hóa rồi quy mô Quý Công ty, muốn thử thách bản thân rồi tích lũy kinh nghiệm này nọ.

Lần phỏng vấn này hầu hết là người nhân sự nữ ngồi giữa hỏi, Mễ Quang thấy mình trả lời cũng không tệ lắm, cuối cùng đối phương hỏi cô mức lương mong muốn thì cô cũng cố ý không nói quá cao: “Khoảng mười triệu ạ.”

Người nhân sự đó nở nụ cười, nhìn cô nói: “10 triệu còn không đủ để mua chiếc váy trên người cô phải không?”

Mễ Quang lặng im một lát, mới nói: “À, thì tôi không mua váy.”

Sau đó, người nhân sự không hỏi thêm, chỉ nói cô về chờ thông báo, bất luận là có trúng tuyển hay không thì cũng sẽ thông báo sớm.

Lúc Mễ Quang về đến nhà, Tiểu Cố và Husky đều không ở nhà. Cô nhìn đồng hồ treo tường trong phòng khách, giờ này là lúc dắt chó đi dạo.

Cô về phòng của mình, thay dép và đồ ngủ, lại lấy mì ăn liền mang ra ngoài.

Để tránh bị đói sớm, lần này cô lấy hai gói, chuẩn bị đi nấu.

Mặc dù nấu ăn cô không biết, nhưng đun nước thì biết. Ở trong bếp, cô tìm cái nồi, sau khi nước sôi thì cho mì vào. Nấu xong, cô ngồi ở trong phòng khách, vừa xem tivi vừa ăn mì.

Mặt ăn được một nửa, điện thoại di động để trong túi áo ngủ của cô rung lên. Mễ Quang dừng tay lại, nhanh chóng lấy điện thoại di động ra xem.

“Chào cô Mễ, thật đáng tiếc cô không vượt qua được vòng phỏng vấn đầu tiên của chúng tôi, hi vọng cô tiếp tục cố gắng, và sẽ sớm tìm được công việc vừa ý.”

Mễ Quang đọc tin nhắn ba lần, rồi dứt điện thoại vào túi.

Cô đội cái mũ tai thỏ lên đầu, hai tay thì xỏ vào túi áo, gục đầu xuống.

Tại sao cô lại không qua chứ? Những câu hỏi mà Nhân sự hỏi cô đều trả lời rất tốt mà, chẳng lẽ cuối cùng là do mức lương mong muốn cao sao? Nhưng 10 triệu mà cao á? Giá cả sinh hoạt ở thành phố A này cũng đâu có thấp chứ.

Tiểu Cố dắt Husky đi dạo về, vừa vào cửa đã thấy Mễ Quang không nhúc nhích ngồi ở phòng khách, còn cúi đầu vẻ buồn bã, lập tức đảo mắt: “Cô đã đồng ý sẽ không chết ở trong nhà tôi mà.”

Mễ Quang: “.”

Cô ngẩng đầu lên, nhìn Tiểu Cố: “Tôi chỉ chán nản thôi.”

“À.” Tiểu Cố lôi Husky vào trong: “Chán ăn mì bò cay rồi sao?”

Mễ Quang cắn môi, còn chưa lên tiếng, Husky “gâu” một tiếng nhào tới bên cạnh bàn, nhìn nửa tô mì còn lại của cô.

Mễ Quang: “.”

Cô lại cầm nĩa lên, ăn hết mì trong tô thật nhanh.

Husky ở bên rên lên tội nghiệp.

Tiểu Cố lấy thức ăn cho chó từ bếp ra, đổ vào trong chậu ăn của nó: “Lại ăn đi.”

Husky đành phải đi ăn thức ăn cho chó, Tiểu Cố liếc nhìn Mễ Quang vẫn còn đang sa sút, suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Cô tìm việc thất bại rồi sao?”

Mễ Quang: “.”

Chẳng lẽ trên mặt cô viết chữ ‘tìm việc thất bại’ sao chứ?

Thấy Mễ Quang không nói lời nào, Tiểu Cố cảm giác mình là đã đoán đúng, anh cười một tiếng, đi tới ghế sofa bên kia ngồi xuống: “Không phải là cô tốt nghiệp đại học ở nước ngoài gì gì đó, rất dễ tìm việc sao?”

Mễ Quang: “.”

Cô gờ tay hất cái mũ xuống, tức giận nhìn anh nói: “Vậy còn anh thì sao? Anh học đại học gì, đã tốt nghiệp trung học chưa vậy?”

Tiểu Cố khẽ nhún mày, nhưng cũng không trả lời cô.

Mễ Quang khinh thường ‘hừ’ một tiếng, cài nút cái mũ lại, tiếp tục chán nản ở phòng khách.

Tiểu Cố nhìn cô một lát, hỏi: “Cô phỏng vấn công ty gì?”

Mễ Quang im lặng một lát, rồi cũng nói tên công ty cho anh.

Tiểu Cố nói: “Hồ sơ của cô cũng chỉ gửi tới những Công ty lớn kiểu thế này à?”

Mễ Quang ‘ừ’ một tiếng.

Tiểu Cố nói: “Thứ nhất, mặc dù cô học đại học ở nước ngoài, nhưng cũng chỉ là một khoa chính quy, ở những Công ty thương mại lớn thế này, sức cạnh tranh cũng không nổi trội. Thứ hai, cô không có kinh nghiệm làm việc. Thứ ba, nhìn cô có lẽ làm không lâu dài. Nếu tôi là nhân sự, tôi cũng sẽ không chọn cô.”

Mễ Quang: “.”

Hai điều đầu, cô không còn lời nào để phản bác. Nhưng điều thứ ba cô có thể tranh luận một chút: “Sao trông tôi lại nói là làm không lâu dài?”

Tiểu Cố nở nụ cười: “Một đại tiểu thư như cô, ai cảm thấy cô sẽ làm lâu dài chứ? Tính ổn định của người xin việc là một trong những yếu tố quan trọng để Công ty nhận người đó, mà trên người cô thì tính ổn định không nhiều.”

Mễ Quang nhú mày: “Hả, vậy là anh nói tôi vẫn không tìm được việc làm phải không?”

Tiểu Cố nói: “Cô thử gửi Hồ sơ tới mấy Công ty quy mô vừa hoặc nhỏ, với lại khi đi phỏng vấn thì ăn mặc khiêm tốn một chút.”

Mễ Quang mím môi, quay mặt đi.

Tiểu Cố cố làm ra vẻ bình tĩnh, nói: “À, tôi quên mất, đại tiểu thư thì sao mà phù hợp với mấy công ty nhỏ nhỉ! Nhưng đáng tiếc, những Công ty lớn lại không coi trọng cô.”

Mễ Quang: “.”

Có lẽ là cảm thấy Mễ Quang bị coi thường, Husky để thức ăn của mình xuống, chạy tới an ủi cô: “Gâu gâu.”

Nó vẫy đuôi với Mễ Quang, cảm động dâng trào trong trái tim Mễ Quang, nghĩ thầm, biết vậy hời này chia cho nó ít mỳ ăn liền.

Cô sờ sờ đầu nó: “Chó cưng, mày so với những kẻ ‘mặt người dạ thú’ thì còn tốt hơn nhiều.”

Tiểu Cố vẫn còn ở đó liền đẩy Husky ra: “Tôi đã nói rồi, tên nó là Hao Thiên . . . Bây giờ cô không sợ chó nữa sao?”

Mễ Quang cũng ý thức được vấn đề này, ngăn người nói: “Hình như tôi chỉ không sợ nó thôi.”

Tiểu Cố dắt chó về chỗ ăn của nó, thuận miệng hỏi: “Trước đây, cô từng bị chó cắn à?”

Mễ Quang nói: “Lúc còn rất nhỏ từng bị chó dọa.” Bây giờ, cô vẫn còn nhớ rõ ánh mắt hung dữ cùng tiếng sủa lạnh lạnh ấy: “Cũng may sau đó có người đuổi chó đi giúp tôi.”

Tiểu Cố quay đầu lại, nhìn cô, ánh mắt có chút hài hước: “Nghe kiểu cô nói, thì người cứu cô nhất định là một nam sinh.”

Mễ Quang lại có vẻ thất vọng: “Một anh trai lớn hơn tôi chút.”

Tiểu Cố nói: “Sau đó thì cô yêu thầm sao?” Anh cười một tiếng: “Nữ sinh các cô thật đúng là dễ gạt mà.”

Mễ Quang bắt mắt trừng mắt liếc anh một cái, rồi mới nói: “Với tôi, anh ấy là anh hùng!”

Bạn đang đọc truyện *Bản Xônát Trốn Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: CHƯƠNG 9: VIỆC LÀM

Nghe xong lời nói của Mễ Quang, Tiểu Cố không nhịn được cười nhẹ, phản ứng giống như ngày Mễ Quang nghe thấy Husky được gọi là Hao Thiên vậy.

Mễ Quang tròn mắt, cao giọng: “Cười cái gì? Buồn cười đến vậy sao!”

Tiểu Cố vừa cười vừa nói: “So với Hao Thiên thì buồn cười hơn nhiều, anh hùng á . . . Đúng là lời nói của công chúa nhỏ.”

Mễ Quang bưng tô mì ăn liền đứng lên, tức giận dùng đũa đi khỏi phòng khách.

Anh hùng thì sao chứ? ‘Anh hùng’ mà cũng có thể làm anh ta buồn cười, vậy lúc anh ta xem phim bom tấn của Mỹ chẳng phải là sẽ chết cười ở rạp chiếu phim sao!

Cô rửa sạch sẽ cái tô ăn mì, trở về phòng, mở máy vi tính ra rồi tiếp tục gửi Hồ sơ ứng tuyển trên mạng.

Mặc dù cô rất ghét cái tên Tiểu Cố này, nhưng vẫn nên nghe anh ta chọn mấy Công ty quy mô vừa và nhỏ, rồi gửi Hồ sơ ứng tuyển đi, rồi lại lên diễn đàn xem chiếc đầm cô rao có ai mua hay không.

Tin rao cũng có mấy tin, nhưng đều là hàng nhập, không ai muốn mua. Cô xem mấy sản phẩm rao bán, cố tìm tin rao của CÔ CHÍNH ở trang đầu, để xem xem chiếc áo khoác cô ta đã bán chưa.

Tin rao của CÔ CHÍNH đã trôi sang trang thứ 2, Mễ Quang mở ra xem, thấy áo khoác cô ta đã bán được rồi.

Mễ Quang: “.”

Tại sao cô ta lại bán được nhanh vậy chứ?

Mễ Quang tức giận trong lòng, cô nhấp chuột vào, thấy tin nhắn lại của người mua. Người mua ấy là một tài khoản mới, ngay cả cái hình đại diện cũng không có, tên nghe như tên chó ấy, vừa nhìn là biết chọn đại cái tên rồi.

Ở đó không có giao dịch chi tiết của họ, có lẽ là nhắn tin riêng, Mễ Quang tìm nhưng không tìm được giá bán cuối cùng thì đóng trang web lại.

Tại sao chỉ có cô là xúi quẩy mà thôi? Làm chuyện gì cũng không thuận lợi. Ngược lại, kẻ gian thương CÔ CHÍNH đó thế mà lại có thể tìm được người mua nhanh đến vậy.

Mễ Quang bĩu môi, ôm máy vi tính ngồi trên giường, tìm một bộ phim xem.

Hôm sau sau khi thức dậy, chuyện đầu tiên cô làm là mở điện thoại di động, xem có tin nhắn nào chưa đọc không.

Đúng là có một tin.

Mễ Quang tinh thần phấn chấn ngồi dậy chui ra khỏi chăn, mở tin nhắn.

“Chào cô Mễ Quang, chúng tôi có nhận được Hồ sơ ứng tuyển của cô, mời cô 2h30 chiều ngày 12 đến công ty để phỏng vấn.”

Trên đó còn kèm thêm chỉ dẫn kỹ càng, Mễ Quang vui vẻ từ nhảy trên giường xuống, bắt đầu nhảy nhót.

Hôm qua, Tiểu Cố nói cô nên mặc khiêm tốn một chút, nhưng quần áo của cô tất cả đều là hàng hiệu, cô đành chọn vài chiếc kiểu dáng tương đối bình thường ra.

Buổi chiều phỏng vấn, cô vẫn đến sớm, công ty này đúng là nhỏ hơn nhiều so với công ty đã phỏng vấn trước đây, nhân viên tiếp tân cũng không đẹp bằng nhân viên của công ty ấy. Mễ Quang nghĩ, dù sao mình cũng sẽ không ở đây mãi, nên cũng thoải mái hơn.

Hôm nay, người tới phỏng vấn không nhiều, Mễ Quang xếp thứ hai. Trong phòng Phỏng vấn cũng chỉ có một người phỏng vấn, là một người đàn ông trung niên, Mễ Quang nghĩ anh ta sẽ không giống như cái cô nhân sự ngày hôm qua, chỉ liếc mắt là đã biết nhân hiệu cũng như giá của trang phục mặc trên người cô đâu nhỉ?

Trong quá trình Phỏng vấn, quả nhiên là không hỏi thăm hoàn cảnh gia đình của cô, Mễ Quang phỏng vấn xong về thì cảm thấy hi vọng vẫn tương đối lớn, ít nhất cô ở nước ngoài mấy năm, nên có ưu thế về ngữ ngôn hơn.

Công ty này không trả lời cô sớm. Ngược lại, sau đó nhận được thêm hai thư mời phỏng vấn nữa, Mễ Quang đi tham dự cả hai, nhưng cuối cùng, chỉ nhận được thông báo của một công ty đồng ý tuyển dụng cô.

Khi nhận được tin nhắn, Mễ Quang mở đi mở lại xem mấy lần, xác định là tin nhắn được tuyển dụng thì reo hò lên ở trong phòng.

“Gâu Gâu!” Trong phòng khách, Husky nghe được tiếng của cô, chạy đến cửa phòng của cô cùng hú.

Mễ Quang xách túi của cô đi ra, nói với Husky đang ngồi cạnh cửa: “Chó cưng, hôm nay lại có ăn thịt đấy.”

Husky đi theo, muốn đi cùng cô ra ngoài, nhưng Mễ Quang không dám dẫn nó đi. Một người một chó đầu trí hồi lâu, Mễ Quang mới nhốt được Husky nhốt ở trong nhà.

Cách cánh cửa, vẫn có thể nghe được tiếng kêu không phục của nó.

Mễ Quang mua một phần cơm hộp với hai cái đùi gà ở dưới lầu, rồi thêm một cái cổ vịt, sau đó xách bịch đồ ăn về.

Có lẽ là Husky ngửi thấy mùi thịt thơm, nên đi lòng vòng quanh Mễ Quang. Mễ Quang lấy đùi gà từ trong bịch ra, bỏ một cái vào trong chậu ăn của Husky: “Bây giờ, nhân dịp ba mày không có ở đây, ăn mau đi.”

“Gâu!” Hình như Husky nghe hiểu lời của cô..., nhanh nhẹn cúi đầu ăn. Mễ Quang mở hộp cơm ra, bên trong là hai mẩu một canh, mặc dù nấu không ngon như ở nhà họ Mễ, nhưng so với nấy ăn liền còn ngon hơn nhiều.

Một người một chó ăn vô cùng thoải mái ở trong phòng khách, Husky ăn hết cái đùi gà, lại nhìn Mễ Quang với vẻ mong chờ, thèm thuồng cái cổ vịt của cô.

Mễ Quang cúi đầu nhìn nó, nói: “Cái cổ vịt này cay lắm, mày không thể ăn được.”

“Gâu!” Husky tỏ ý là không có gì nó không thể ăn được.

Mễ Quang vẫn lắc đầu: “Nếu mày ăn vào mà đau bụng, có lẽ chủ nhà sẽ đánh tao đấy.”

“Gâu Gâu!” Husky vẫn kiên trì muốn cái cổ vịt.

Ngay lúc Mễ Quang không chống nổi ánh mắt thèm thuồng của nó, cho nó một đoạn cổ vịt thì Tiểu Cố về. Husky liền nằm im ngay, xem ra bình thường bị đánh không ít nhà.

Mễ Quang tiếp tục ăn cơm như không có việc gì xảy ra ở phòng khách, Tiểu Cố xách một chiếc túi mua hàng, quan sát bữa trưa của cô: “Hôm nay ăn thịnh soạn như vậy, tìm được việc rồi sao?”

“Ha ha.” Mễ Quang cao ngạo ngẩng đầu lên, nhìn anh nói: “Sáng mai, tôi bắt đầu tới làm thủ tục nhận việc, sẽ nhanh chóng khỏi nơi này của anh thôi!”

“Ah, tôi rất mong đợi đấy.” Tiểu Cố giọng bình thản, anh đặt túi đồ lên khay trà, cầm một hộp bánh bích quy chó ra: “Thiên Thiên, có ăn bậy cái gì không đấy?”

“Gâu Gâu!” Làm sao có thể có chứ.

Tiểu Cố nhìn vào chậu ăn của nó, trong đó còn dính dầu của đùi gà và xương.

Anh nghiêng đầu nhìn Mễ Quang, Mễ Quang hết sức chuyên chú gặm cái cổ vịt.

Tiểu Cố không nói gì, anh mở bịch bánh bích quy chó ra, lấy một bịch nhỏ, bỏ vào: “Vị mới ở siêu thị đấy, mày ăn thử xem có thích không.”

Husky đi đến gần hít hà, rồi vui vẻ ăn.

Mễ Quang nhìn vào trong chậu ăn của nó, bánh bích quy hình vuông nhỏ đó hình như là vị bơ phô mai thì phải.

Kể ra, đã lâu rồi cô chưa ăn bánh bích quy bơ phô mai rồi nhỉ.

“Sao, cô cũng muốn ăn à?” Tiểu Cố hài hước nhìn cô.

Mễ Quang liếc anh một cái, quay đầu lại: “Ai mà thèm.”

Cô thu dọn đồ của mình lại, ôm về trong phòng ăn. Mặc dù hôm nay chiếc đầm của cô vẫn chưa bán được, nhưng tìm được việc cũng là một khởi đầu tốt, nói không chừng cô có thể đổi vận sớm!

Cuối cùng, cô ôm mong muốn tốt đẹp này bắt đầu ngày làm việc đầu tiên. Cùng làm thủ tục nhận việc với cô còn có một cô gái nữa, hai người ngồi chung trong phòng họp nghe người phụ trách thủ tục giải thích về hợp đồng.

Mễ Quang cảm thấy công việc hiện tại của mình chẳng đáng chút nào, bởi vì ba tháng đầu là thời gian thử việc, tiền lương không cao, mà trước khi ký Hợp đồng chính thức thì có lẽ cô đã có thể về nhà rồi.

Nhưng mà bây giờ cũng không còn cách nào khác, trước mắt cứ làm tạm đã. Người phụ trách giải thích xong, dẫn họ giới thiệu từng phòng ban. Mễ Quang được phân tới phòng marketing, không phải cô thích ngành này, nhưng người phụ trách nói đây là căn cứ vào nhu cầu của công ty điều chuyển, sau khi ký hợp đồng chính thức cũng có khả năng sẽ được chuyển tới những phòng ban khác.

Mễ Quang không nói thêm gì nữa, đi theo cô ấy tới bộ phận marketing. Quản lý bộ phận Marketing là một cô gái hơn ba mươi tuổi, nhìn qua có vẻ giỏi giang và cũng rất nghiêm khắc. Cô ta quan sát Mễ Quang mấy lần, nói: “Được rồi, sau này cô cứ theo Tiểu Hồ, học hỏi nhiều một chút.”

Quản lý Quách nói xong thì gọi Tiểu Hồ, Tiểu Hồ để kiểu đầu cua, nhìn qua thì lớn hơn Mễ Quang khoảng bốn - năm tuổi. Anh ta trông thấy Mễ Quang thì nói giỡn: “Ồ này, quản lý Quách! Sao lại giao người đẹp cho em vậy?”

Quản lý Quách cười với anh ta: “Sướng cậu rồi! Mà cô ấy mới tốt nghiệp, chưa hiểu gì nhiều, cậu để ý một chút nha.”

Tiểu Hồ nói: “Yên tâm đi, em thích nhất là để ý người đẹp đấy.”

Quản lý Quách không nói nhảm với cậu ta nữa, quay qua nói với Mễ Quang: “Thế đi nha, những việc tiếp theo Tiểu Hồ sẽ chỉ cho cô. A đúng rồi, tối nay chúng ta có một bữa tiệc, cô cũng đi cùng luôn.”

Mễ Quang nhủ mày: “Em cũng phải đi sao?”

Quản lý Quách nói: “Dĩ nhiên rồi, cô là người mới, còn định lười biếng sao?”

Cô ta nói rất dứt khoát, Mễ Quang cũng không nói thêm gì. Tiểu Hồ dẫn cô tới chỗ làm việc của mình, ngày đầu tiên đi làm, cô cũng không có việc gì có thể làm, chỉ là giúp mọi người mấy việc vặt vãnh, rồi làm quen với nơi làm việc.

Buổi chiều sau khi tan làm, quản lý Quách đưa cô và Tiểu Hồ cùng đi tham gia bữa tiệc. Địa điểm là Nhà hàng Thiên Hạ, Mễ Quang vừa nhìn mặt tiền là đã có thể đoán ra giá cả đồ ăn trong đó khoảng bao nhiêu.

Xem ra là một khách hàng lớn đấy.

Ba người họ đợi trong phòng riêng một lúc, khách hàng mới lững thững tới. Hình ảnh của ông ta rất phù hợp với hình ảnh của ông chủ trong tưởng tượng của Mễ Quang: một nửa đầu hói, bụng bía, mập mập lùn lùn.

Hôm nay, Mễ Quang chủ yếu là đến ngồi, dù sao trước khi tới cô cũng đã tìm hiểu chút tình hình từ Tiểu Hồ rồi. Trong bàn ăn, nghe quản lý Quách và hai người kia câu qua câu lại, ăn nói khéo léo, cô chỉ thỉnh thoảng phụ họa đôi câu.

Lúc lâu sau, quản lý Quách phát hiện khách hàng liếc trộm Mễ Quang suốt, mắt cô ta nháy nháy, nói với Mễ Quang: “Mễ Quang, kính ly rượu với Tổng giám đốc Bàng đi em.”

Mễ Quang dừng đưa trong tay, nghiêng đầu nhìn quản lý Quách: “Em sao?”

Quản lý Quách nói: “Dĩ nhiên, sau này còn nhiều việc phải nhờ Tổng giám đốc Bàng giúp đấy.”

“Đâu có! Đâu có.” Tổng giám đốc Bàng khiêm tốn hai câu, nhưng mắt thì vẫn nhìn chăm chăm vào Mễ Quang.

Mễ Quang khẽ nhủ mày, cầm rượu trên bàn lên đi tới trước mặt Tổng giám đốc Bàng, rót rượu vào trong ly của ông ta.

Tổng giám đốc Bàng cười híp mắt nhìn cô: “Đa cô Mễ mịn thật đấy, nhìn tay xem này, trắng nõn nha.”

Ông ta nói xong thì cũng sờ soạng lên mu bàn tay của Mễ Quang, Mễ Quang bỗng dừng động tác lại, ném bình rượu lên bàn, vung ra một cái tát.

Bạn đang đọc truyện *Bản Xônát Trốn Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: CHƯƠNG 10: ÔM

Editor&Betaer: Cogau

Tiếng cái tát vang lên thật êm tai, không chỉ làm cho Tổng giám đốc Bàng sững sốt mà còn làm cho quản lý Quách và Tiểu Hồ cũng bối rối.

Tổng giám đốc Bàng là người từng trải, sau giây phút tim đập mạnh và loạn nhịp ngắn ngủi, thì phục hồi tinh thần lại rất nhanh. Ông ta vỗ bàn một cái, nói giỡn đùa đùa đứng lên chất vấn: “Cô làm gì vậy?!”

Mễ Quang cũng đang trong cơn giận dữ, hỏi ngược lại ông ta: “Tôi còn chưa hỏi ông làm gì đấy, ông sờ lung tung cái gì vậy?”

Tổng giám đốc Bàng nói: “Tôi sờ cô một cái thì sao chứ? Tôi sờ cô là để ý đến cô đấy!”

Mễ Quang không nhịn được cười lạnh: “Vậy ra tôi còn phải cảm ơn ông sao? Tôi nói cho ông biết, tôi ghét nhất là loại người như ông, bình thường sờ không ít cô gái như vậy rồi phải không? Họ có thể nhẫn nhịn im lặng, nhưng còn tôi thì không! Cho rằng là mình có chút tiền thì có thể sấn vào tất cả phụ nữ sao? Vợ con ông có biết không? Ông chỉ cần chạm tới sợi tóc của tôi thì tôi đã muốn ói rồi!”

Có lẽ là Tổng giám đốc Bàng đã sờ soạn rất nhiều cô gái rồi, nhưng lần đầu tiên gặp phải thất bại thế này. Sau khi bị Mễ Quang xả cho một trận, thẹn quá hóa giận định đánh người: “Bớt ở đây già bộ cho tôi, cũng không biết đã bị bao nhiêu đàn ông sờ qua rồi nữa, còn tưởng rằng mình là Thánh nữ chắc?! Hừ!”

Tiểu Hồ vội vàng tới can ngăn ông ta: “Tổng giám đốc Bàng, có chuyện gì từ từ nói, đừng ra tay với phái nữ.”

“Nói gì nữa? Cậu không nhìn thấy cô ta đánh tôi sao? Các người như vậy còn đòi nói chuyện hợp tác ư?” Ông ta hất Tiểu Hồ ra, cảm áo khoác của mình lên rồi đi ra ngoài: “Các người đã không có thành ý, cũng không cần lãng phí thời gian đâu!”

Quản lý Quách cũng cảm áo khoác của mình lên, giận đùng đùng nhìn Mễ Quang: “Ngày mai, cô khỏi cần đến làm!” Nói xong, cô ta liền đuổi theo Tổng giám đốc Bàng đi ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại Mễ Quang và Tiểu Hồ, Tiểu Hồ nhìn sang Mễ Quang, thấy mặt cô đỏ, không nhịn được hỏi: “Cô không sao chứ?”

Mễ Quang không trả lời, Tiểu Hồ cười một tiếng, muốn hóa giải bầu không khí một chút: “Lão Tổng giám đốc Bàng đó nổi tiếng là tên háo sắc, không biết hại biết bao nhiêu cô gái rồi, cái tát của cô hôm nay đánh cho hả giận!”

Mễ Quang mím môi, cầm túi và áo khoác của mình lên, cũng đi ra ngoài.

Mới hơn sáu giờ mà trời đã tối đen, đèn đường hai bên đã bật. Ở đầu đường, Mễ Quang vẫy một chiếc taxi, trở về Vườn hoa Nam Thành.

Nhờ rèn luyện trong khoảng thời gian này, bây giờ cô mang giày cao gót leo lên lầu bảy cũng không mỏi thất lưng mà không thở gấp nữa. Cô tìm được chìa khóa trong túi rồi mở cửa đi vào.

Đèn của phòng khách đang sáng, Husky đang nằm trước ổ ăn tối, thấy Mễ Quang về, hưng phấn sủa mấy tiếng với cô.

Tiểu Cố bưng một khay đồ ăn vừa nấu từ trong bếp đi ra, cũng đang định ăn cơm. Mễ Quang vẫn còn đứng ở cửa nhưng một khúc gỗ, trông có vẻ không tốt.

Tiểu Cố khẽ nhủ mày, đặt cái khay xuống, còi tạp dề ra, đi tới nhìn cô: “Cô làm sao vậy?”

Mễ Quang mấp máy miệng, phát ra mấy tiếng không rõ sau đó nước nở nghẹn ngào òa khóc.

Tiểu Cố: “.”

Husky đang ăn cũng bị tiếng khóc của cô thu hút, hơi đi tới nhìn: “Gấu ư.”

Mễ Quang hoàn toàn không ảnh hưởng bởi bên ngoài, cứ vậy khóc, khóc tới nỗi lớp trang điểm cũng trôi sạch. Tiểu Cố nhủ mày, tiến lên một bước, ôm cô vào trong lòng.

Bất ngờ có một lồng ngực ấm áp làm Mễ Quang hơi ngẩn ra, hình như là cảm nhận được hành động an ủi sau lưng của đối phương, bao nhiêu tủi thân chôn chắt trong lòng Mễ Quang bấy lâu cứ thế tuôn trào.

Cô vừa khóc vừa nói: “Từ khi tôi về nước chưa gặp được chuyện tốt nào, bị ép cưới thì coi như xong, thật vất vả trốn đi được thì tiền lại bị mất hết, bán đồ thì cũng gặp phải gian thương, rồi đi làm lại gặp phải tên háo sắc.”

Mất Tiểu Cố khẽ đảo, bị ép cưới sao? Mặc dù anh đã sớm đoán được không phải cô tới thành phố A này tìm việc làm, nhưng không ngờ là cô trốn hôn đấy. Anh vỗ vỗ sau lưng cô, hỏi chuyện mà mình để ý nhất: “Gặp phải tên háo sắc sao?”

“Là . . . là một lão già háo sắc.” Giọng của Mễ Quang kèm theo tiếng khóc nước nở, nghe đáng thương không sao tả xiết: “Ông ta sờ tay của tôi, tôi tát ông ta một cái. Rồi ông ta còn mắng là không biết tôi bị bao nhiêu người đàn ông sờ . . . sờ qua, mặc dù tôi học đại học ở nước ngoài, nhưng . . . nhưng mà tôi còn chưa từng có bạn trai, lại càng chưa từng bị đàn ông sờ qua.”

Đầu ngón tay Tiểu Cố đan vào trong mái tóc mềm mại của cô, im lặng khẽ xoa gáy cô.

Mễ Quang tiếp tục nói đứt quãng: “Việc . . . việc làm của tôi lại mất rồi.”

Tiểu Cố ôm cô một lúc lâu, cô mới dần dần ngừng khóc. Thấy người trong ngực đã ổn định hơn nhiều, Tiểu Cố buông cô ra, lấy tờ khăn giấy đưa tới.

Mễ Quang lau sạch nước mắt, lấy gương trang điểm từ balo đeo ra, soi gương.

Tiểu Cố cười rồi hỏi cô: “Cô ăn cơm chưa?”

Mễ Quang lắc đầu: “Vẫn chưa no.”

Tiểu Cố lại hơi buồn cười, anh xoay người đi vào phòng ăn: “Vào ăn chung đi.”

Đây là lần đầu tiên chủ nhà mời cô ăn cơm. Trước đây, mỗi khi đến giờ ăn, cho dù cô ở trong phòng cũng có thể ngửi thấy mùi thơm món ăn anh nấu. Nhưng dù cô có ngồi ở phòng khách ăn mỳ ăn liền giả vờ đáng thương, anh cũng chưa bao giờ có động tĩnh gì.

Dường như, tâm nguyện từ lâu bỗng trở thành hiện thực, bỗng Mễ Quang không biết làm sao. Cho đến khi Tiểu Cố mang một bộ chén đĩa đặt trên bàn, cô mới hoảng hốt đi tới.

Đậu hũ chiên cay, sườn sốt, còn có cả canh trứng rong biển nữa.

Đều là mấy món ăn gia đình, nhưng nhìn qua hết sức hấp dẫn.

“Ăn đi cho nóng.” Vừa nãy, cô khóc lâu như vậy, đồ ăn đã bắt đầu nguội rồi.

Mễ Quang cầm chén đĩa lên, bới một chén cơm, sau đó gấp sườn vào chén. Mùi sườn sốt rất thơm, cô không nhịn được cắn một miếng: “Úm! Ngon quá!”

Tiểu Cố nhìn cô, khẽ nhướn mày: “Đây không được tính là ngon đâu, sở trường nhất của tôi không phải những món này.”

Mễ Quang kinh ngạc nhìn anh: “Vậy sở trường nhất của anh là món gì? Lẩu tự chọn à?”

Tiểu Cố khẽ nhếch miệng không trả lời, Husky không an phận cào hai chân trước lên bàn, hình như là cũng muốn ăn một chén canh.

Tiểu Cố không kiên nhẫn đẩy nó xuống: “Ăn thịt gà của mày đi.”

“Gâu Gâu!” Thịt gà cũng muốn, sườn cũng muốn!

“Có phải lại muốn ăn đòn không?” Tiểu Cố uy hiếp.

Husky cụp cái đuôi xuống, tốt nhất không nên chọc giận anh ta, về gặm thịt gà thôi.

Mễ Quang gặm hết một miếng sườn, rồi ngược mắt lên nhìn Tiểu Cố: “Hồi nãy, sao bỗng nhiên anh lại ôm tôi làm gì?”

Tiểu Cố nhìn cô, nói: “Trước kia, khi mẹ tôi khóc, ba tôi cũng thường an ủi bà như thế.”

Theo bản năng, Mễ Quang cắn chiếc đũa, nghe anh nói xong mà ngượng ngùng. Cô lại dùng muỗng múc một muỗng đậu hũ chiên cay, cúi đầu hỏi: “Có phải anh thấy tôi quá xúc động, quá không chín chắn, đúng không?”

“Ừ!” Tiểu Cố trả lời đơn giản mà dứt khoát.

Mễ Quang: “.”

“Chỉ có điều, chẳng có ai vừa tốt nghiệp đã chín chắn cả. Nếu như chuyện này xảy ra sau khi cô đi làm một năm, thì tôi tin cô sẽ xử lý tốt hơn so với hôm nay.” Tiểu Cố không kiêng dè gì, bổ sung: “Các cô gái đi làm rất dễ bị thiệt thòi, cái lão già háo sắc đó chưa bị ai đánh mới ngông cuồng như vậy. Hôm nay bị cô tát một cái, có lẽ sau này nếu có sò mó mấy cô gái khác chắc sẽ bị ám ảnh.”

Mễ Quang hơi sững sốt, cảm thấy như được cổ vũ. Cô gạt đầu một cái, nói với Tiểu Cố: “Anh chưa gặp cái lão Tổng giám đốc Bàng đó đâu, thật sự là ghê tởm!”

Tiểu Cố nhìn cô rồi hỏi: “Sau này cô có dự định gì không?”

Nói đến vấn đề này, Mễ Quang còn ám ảnh trong lòng: “Chỉ có thể tìm việc tiếp chứ sao nữa.”

Tiểu Cố suy nghĩ một chút, mới nói: “Tạm thời, cô tới Nhà hàng của tôi phụ giúp đi, dù sao thì cô cũng chỉ tới Thành phố A này để lánh tạm thôi mà.”

Động tác của Mễ Quang cứng đờ, ngơ ngác hỏi: “Làm sao anh biết tôi tới Thành phố A này để lánh tạm?”

Tiểu Cố hơi buồn cười nhìn cô: “Cô mới vừa nói đấy thôi, cô bị ép cưới, chạy trốn tới đây.”

Mễ Quang: “.”

Vừa nãy, thật sự là cô quá đau lòng, chỉ chăm chăm nói hết những uất ức ra, hoàn toàn không ý thức được mình nói gì.

“Yên tâm đi, tôi không sẽ nói khắp nơi đâu.” Tiểu Cố nở nụ cười với cô: “Ba tháng đầu ở Nhà hàng của tôi là thời gian thử việc, lương tạm thời là 4 triệu đã, bao cơm hai bữa, cuối tháng thưởng phần trăm nữa. Làm việc từ mười rưỡi sáng đến 2h chiều, và 5h chiều đến 10h tối, thời gian còn lại thì có thể nghỉ ngơi ở nhà hàng, cũng có thể tự do sắp xếp. Nghỉ ngơi luân phiên bốn ngày/tháng. Khi trở thành nhân viên chính thức sẽ được tham gia Bảo hiểm, được đi du lịch tập thể một lần hai ngày một đêm vào cuối năm.”

Mễ Quang nghe thấy thì sững sờ, cô không ngờ rằng một Nhà hàng lẩu tự chọn thôi mà lại có phúc lợi đầy đủ như thế, có cả du lịch công ty nữa chứ. Nhưng . . . “Lương thử việc hơi thấp.”

Tiểu Cố nhìn cô: “Vậy công việc trước của cô lương là bao nhiêu?”

“À . . .” Mễ Quang có chút bối rối: “Mặc dù không nhiều hơn bao nhiêu, nhưng dầu sao cũng là làm công ty.”

Tiểu Cố cười cười: “Cho nên cô coi thường nhân viên phục vụ phải không?”

Mễ Quang nói: “Tôi không coi thường nhân viên phục vụ.” Chẳng qua cũng không muốn làm nhân viên phục vụ.

Hiểu ý của cô, Tiểu Cố hơi nhún mày, nói: “Vậy thì thôi.”

Mễ Quang và mấy hạt cơm, rồi ngẩng đầu lên nhìn anh: “Ồ Nhà hàng của anh cần phải làm những gì?”

Tiểu Cố cười, hỏi ngược lại: “Cô sẽ làm à?”

Mễ Quang: “.”

Dù sao, cô cũng là sinh viên đại học, thực sự coi cô không biết làm gì sao?

Tiểu Cố nói: “Nhà hàng tự chọn không cần rửa chén đĩa, cô chỉ cần rót nước cho khách, quét dọn vệ sinh, xem khách cần gì thì làm là được.”

Mễ Quang suy nghĩ một chút, như Tiểu Cố nói, cô vốn chỉ là tới thành phố A để lánh nạn thôi, cũng không định phát triển ở đây, có thể tìm được việc làm là được rồi. Hơn nữa, ở Nhà hàng của Tiểu Cố ít nhất có thể phụ giúp lẫn nhau, còn được bao hai bữa ăn, cuối cùng cô không cần ăn mì ăn liền nữa rồi.

Cô gật đầu một cái, nói: “Vậy cũng được ạ.”

Cô đồng ý, nhưng Tiểu Cố lại nhìn cô nói: “Ồ Nhà hàng của tôi rất bận, nếu cô không làm được nhất định sẽ bị sa thải.”

Mễ Quang: “.”

Cho nên, cuối cùng anh muốn sao đây chứ????????

Bạn đang đọc truyện *Bản Xônát Trốn Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: CHƯƠNG 11: BẮT ĐẦU

Editor: Cogau

Sau khi ăn xong, việc đầu tiên Mễ Quang làm là đi tắm rửa sạch sẽ.

Chỗ bị Tổng giám đốc Bàng sờ qua, bây giờ vẫn cảm thấy nhom nhóp, cô đổ một vốc lớn sữa tắm lên mu bàn tay, rửa đi rửa lại ba lần, cuối cùng mới cảm thấy bớt ghê tởm.

Trở về phòng, cô lại đắp mặt nạ rồi bắt đầu mát xa. Cả ngày làm việc hôm nay đã làm cho thể xác và tinh thần cô mệt mỏi, tay phải cô cảm thấy mát xa khắp người, còn tay trái thì cảm điện thoại di động lên mạng vào trang cá nhân của anh ‘Thỏ’.

“Đùi vịt kết hợp với khoai tây và bơ ăn kèm với sốt cam Ngon tuyệt!!!^_[hình ảnh]”

Mễ Quang nhìn chằm chằm hình ảnh rồi hít mũi một cái, cô cũng rất muốn ăn đùi vịt với bơ và khoai tây nha. Trước đây không lâu, cô còn mặc lễ phục xinh đẹp ngồi trong nhà hàng cao cấp ăn bữa ăn Tây, nhưng bây giờ phải ru rú ở đây, ăn mỳ ăn liền sắp hết hạn.

Cô thoát khỏi trang cá nhân, bắt đầu nhớ lại hương vị của món đậu hũ chiên cay và sườn sốt tỏi nay.

Ngày hôm sau, Tiểu Cố cho chó đi dạo về rồi dẫn Mễ Quang tới Nhà hàng tự chọn để giới thiệu.

Lúc này, nhà hàng vẫn chưa bán, trong đại sảnh chỉ có người nhân viên phục vụ. Thấy Tiểu Cố dẫn theo Mễ Quang đi vào, tất cả mọi người giương mắt nhìn bọn họ chằm chằm, về mặt thì tò mò muốn chết nhưng lại không dám mở miệng hỏi.

Ngược lại, Tiểu Cố không ‘thừa nước đục thả câu’, mà đi thẳng vào vấn đề: “Giới thiệu với mọi người, đây là Mễ Quang, hôm nay sẽ bắt đầu phụ việc ở Nhà hàng chúng ta một thời gian.”

“Cái gì?!” Tiểu Đức - lần trước dẫn Mễ Quang vào là người đầu tiên không nhận được, lên tiếng kinh ngạc: “Cô muốn phụ việc ở Nhà hàng sao chứ?”

“Tiên nữ giáng trần” mà làm việc này, tuyệt nhiên cậu ta không dám tin!

Mễ Quang cười, rồi nói với cậu ấy: “Mong được giúp đỡ nhiều ạ.”

Tiểu Đức ‘được’ người đẹp cười nên bối rối, ngại ngùng tựa vào quầy thu ngân. Lâm Tĩnh Dung đang ở trên lầu, nghe tiếng ồn ào phía dưới, liền đi xuống xem xem có việc gì: “Chuyện gì vậy?”

Tiểu Cố ngẩng đầu nhìn cô ấy, nói: “Mễ Quang sẽ ở đây phụ việc một thời gian, cô hướng dẫn cho cô ấy nha.”

Lâm Tĩnh Dung đang xuống lầu nghe vậy dừng lại, vẻ chần chừ rồi mới đi xuống: “Anh để cho cô ấy phụ việc ở đây sao?” Trông cô ấy Đại tiểu thư thế, có thể làm việc này sao chứ!?

“Ừ.” Tiểu Cố gật đầu một cái, không giải thích nhiều: “Phải trả lương cho cô ấy đấy, cho nên có việc gì thì cứ gọi cô ấy đi làm, đừng có khách sáo nha.”

Mễ Quang: “.”

Lâm Tĩnh Dung: “.”

Giờ này đông người, cô ấy cũng không tiện hỏi gì nhiều, chỉ có thể gật đầu: “Biết rồi ạ.”

Tiểu Cố nghiêng người sang, nhìn lên nhìn xuống đánh giá Mễ Quang mấy lần, nói: “Ồ trong Nhà hàng phải mặc đồng phục thống nhất, tóc của cô phải cột lên, còn nữa, cô cắt móng tay đi.”

Chân mày nhỏ dài của Mễ Quang chuyển động, đồng phục của Nhà hàng cô đã thấy, kiểu dáng còn có thể chấp nhận được, tóc cột lên thì cũng không phải là chuyện gì lớn, nhưng còn chuyện cắt móng tay. . . Cô cúi đầu nhìn xuống bộ móng tay đẹp mình đã làm, có chút không muốn: “Nhất định phải cắt móng tay sao ạ? Bộ móng tay này của tôi làm hơn bốn tiếng.”

Lãng phí thời gian và tiền bạc thì cũng không tính toán đi, nhưng sau khi cắt thì sẽ thế nào đây!?

Tiểu Cố nhìn cô: “Cô đã từng thấy nhân viên phục vụ nào mà để móng tay không? Ngành ăn uống quan trọng nhất chính là vệ sinh, để móng tay dài như vậy khách thấy sẽ nghĩ sao đây?”

Mễ Quang bĩu môi, đương nhiên là cảm thấy rất đẹp rồi, nói không chừng còn sẽ hỏi cô ‘làm ở đâu’ đấy.

Đáng tiếc, bây giờ cô không dám công khai chống đối chủ nhà kiêm ông chủ Tiểu Cố, chỉ có thể hậm hực trong lòng mà thôi.

Tiểu Cố thấy cô có vẻ không phục lắm, lại bổ sung: “Sau khi cắt, phải bôi sạch nhũ nhệch gì đó đi, không được sơn móng tay.”

.

Mễ Quang chỉ không hiểu, làm nhân viên phục vụ nữ thì không phải là phụ nữ sao? Sơn móng tay thì sao nào? Sơn móng tay là không vệ sinh à?

Cô tức giận đùng đùng nhìn thẳng vào mắt Tiểu Cố, Lâm Tĩnh Dung thấy vậy, vội vàng ra mặt hoà giải: “Yên tâm đi, em sẽ giám sát cô ấy cắt móng tay.”

“Vậy cô đưa cô ấy đi xử lý ngay đi, những chuyện tiếp theo cũng giao cho cô.” Tiểu Cố bàn giao công việc xong, thu hồi ánh mắt đi khỏi nhà hàng. Mễ Quang thầm khinh khinh, làm quản lý chỉ việc giao nhiệm vụ thật đúng là thoải mái nha.

Tất cả nhân viên trong đại sảnh đều nhìn Mễ Quang, Lâm Tĩnh Dung vỗ tay một cái, nói: “Sắp tới giờ mở cửa rồi, phải làm gì thì làm cái đó đi, đừng có ở đây nhiều chuyện.”

Chị Dung lên tiếng, mọi người vội đi làm việc của mình ngay. Lâm Tĩnh Dung nhìn Mễ Quang, rồi nói với cô: “Vậy tôi dẫn cô qua chỗ Nhân sự nha.”

“A, vâng ạ.” Mễ Quang thầm kinh ngạc, cô nghĩ rằng việc tuyển người tự ông chủ quyết định là được, thì ra còn có cả Bộ phận nhân sự, xem ra Tiểu Cố mỗi ngày thực sự chỉ chơi mát chược thôi.

Lâm Tĩnh Dung dẫn cô tới khu Văn phòng trên lầu hai, trong một phòng làm việc rộng. Trong đó có năm sáu người ngồi, đều ngồi trước bàn làm việc của mình. Lâm Tĩnh Dung dẫn cô tới trước một nhân viên Nhân sự nữ mặc âu phục công sở, kêu một tiếng: “Tiểu Thái, đây là đồng nghiệp mới hôm nay ông chủ Tiểu vừa tuyển, giúp cô ấy làm thủ tục nha.”

Tiểu Thái ngẩng đầu lên, khi nhìn thấy Mễ Quang thì hơi bất ngờ: “Cô ấy á?”

Lâm Tĩnh Dung gật đầu: “Ừ, chức vụ là nhân viên phục vụ Sảnh trước.”

Tiểu Thái sững sờ gật đầu một cái, trông thế nào cũng cảm thấy cô ấy không giống tới làm nhân viên phục vụ ấy nhi.

“Trước mắt, giao cô ấy cho cô nhé, tới giờ mở cửa rồi nên giờ tôi hơi bận.” Lâm Tĩnh Dung nói xong với Tiểu Thái, lại nhìn Mễ Quang nói: “Cô làm xong tất cả thủ tục thì hãy tới tìm tôi nha.”

“Vâng.” Mễ Quang gật đầu, Lâm Tĩnh Dung liền đi ra ngoài. Tiểu Thái đưa bản kê khai cho Mễ Quang điền, khi nhìn thấy tên trường mà cô tốt nghiệp thì Tiểu Thái lại không hiểu.

Tại sao một du học sinh - tốt nghiệp ngành Thương mại Quốc tế ở nước ngoài phải chạy tới Nhà hàng của họ làm nhân viên phục vụ đây? Là để trải nghiệm cuộc sống sao? Cô cảm thấy con đường sự nghiệp Nhân sự của mình có vẻ không thích hợp rồi.

Mặc dù, Mễ Quang thấy lúc cô ấy nhìn thấy thông tin của mình rõ ràng là vẻ sững sờ, nhưng lại không hỏi gì, cuối cùng mới thờ phào nhẹ nhõm, cũng có một chút xấu biết ơn.

Tiểu Thái sắp xếp hồ sơ xong, nói với cô: “Do ngành ăn uống cần Giấy chứng nhận sức khỏe, cô bớt chút thời gian đi khám sớm đi nha, có Giấy chứng nhận thì đưa cho tôi.”

“Vâng . . .” Mễ Quang suy nghĩ một chút: “Vậy việc thanh toán thì sao ạ?”

Tiểu Thái nói: “Nếu làm việc đủ một năm trở lên thì được thanh toán, mỗi năm đều phải khám sức khỏe định kỳ, chi phí Nhà hàng chịu trách nhiệm thanh toán.”

Mễ Quang gật đầu, Tiểu Thái lại đưa cho cô mấy phiếu nữa, giới thiệu từng thứ: “Cái này cầm tới chỗ Tiểu Vương – Bộ phận hành chính, để cô ấy cấp đồng phục và chìa khóa tủ đựng đồ, cái này cầm tới giao cho Bộ phận kế toán.”

Mễ Quang ghi nhớ kỹ càng, cầm phiếu đi vài bước, lại quay đầu lại nhìn cô ấy: “Văn phòng các cô còn thiếu người sao?”

Tiểu Thái sững sờ giây lát, sau đó cười nói: “Nếu văn phòng thiếu người, tôi sẽ điều cô lên.”

Mễ Quang vui vẻ nói: “Vâng cảm ơn nha!”

Người Phụ trách hành chính Tiểu Vương cấp đồng phục và chìa khóa tủ cho cô, rồi dẫn cô tới phòng thay đồ để đăng ký vân tay. Mễ Quang vừa làm thủ tục đăng ký vân tay, vừa nghĩ thầm, Nhà hàng lâu tự chọn thế này mà cũng chăm công bằng vân tay cơ đấy!

Trong thời gian cô làm thủ tục, lâu dưới cũng lấy cô làm đề tài để bắt đầu bàn tán.

“Cái cô Mễ Quang đó có phải là người mà lần trước ông chủ nói là khách trọ không ấy nhỉ?”

“Chắc vậy, mấy người nói thử coi, quan hệ giữa cô ấy với ông chủ là như thế nào? Không lẽ là bà chủ tương lai sao?”

“Hả? Tôi thì vẫn nghĩ rằng bà chủ tương lai sẽ là chị Dung cơ.”

“Tôi ủng hộ chị Dung. Mặc dù Mễ Quang rất đẹp, nhưng vừa nhìn đã biết đó là ‘đại tiểu thư’ rồi, đâu có biết quản lý Nhà hàng như chị Dung đâu!”

“Tôi cũng có thể quản lý Nhà hàng đấy, vậy tôi có được đề cử mình không?”

“ Cô hay quá ha.”

Lâm Tĩnh Dung từ trên lầu đi xuống, liếc nhìn mấy cô ấy: “Nhiều chuyện gì đây? Xong việc hết chưa vậy?”

Mấy người tan tác như chim muông, chỉ có Tiểu Đức còn mặt dày theo sát: “Dung Dung, chị tiết lộ chút tin tức cho em đi.”

Lâm Tĩnh nhìn cậu ta một cái: “Tiết lộ tin tức gì cho cậu, hả?”

Tiểu Đức nói: “Đương nhiên là Mễ Quang á, cô ấy có bạn trai chưa?”

Lâm Tĩnh Dung cười hi hi một tiếng, nhìn Tiểu Đức, nói: “Như cậu mà muốn theo đuổi người ta sao? Chờ cậu lên làm Quản lý Nhà hàng thì có lẽ còn có thể.”

Tiểu Đức đầu tiên là bất mãn cong miệng, sau đó lại làm mặt lơ nói: “Thật ra thì em làm Quản lý chi nhánh Nhà hàng cũng không phải là không có khả năng, dù sao thì em cũng là nhân viên kỳ cựu, người lại vừa đẳng hoàng vừa thông minh nữa.”

Lâm Tĩnh Dung nén cười, gật đầu rồi đuổi cậu ta đi làm việc.

Không bao lâu, Mễ Quang thay xong đồng phục đi xuống, Tiểu Đức chạy tới xem đầu tiên: “Oa, mấy người mau tới xem đi, cũng cùng một kiểu đồng phục, sao mặc lên người người đẹp trông lại đẹp thế chứ!”

Lập tức có một cô gái trên cậu ta: “Đẹp thì sao đây? Cậu cũng chỉ có thể nhìn thôi.”

Mấy cô gái khác cũng ‘giấu đồ bìm leo’ cười hùa vào.

Tiểu Đức hừ họ một tiếng, định tới tán gẫu với Mễ Quang, liền bị Lâm Tinh Dung đuổi đi. Lâm Tinh Dung nhìn cô mấy lượt, nói: “Ừ, không ngờ cô mặc đồng phục kiểu cổ này cũng rất hợp nha.”

Mễ Quang cúi đầu quan sát đồng phục trên người mấy lần, nói: “Kiểu đồng phục và màu sắc cũng tương đối ha.” Vừa giữ lại được đặc điểm của Hán phục cổ, lại cải biên rất thuận lợi và phù hợp cho công việc. Hoa văn màu xanh dương trên đồng phục mang đậm chất Trung Quốc cổ xưa nha.

Lâm Tinh Dung cười, nói: “Đương nhiên rồi, đồng phục của chúng ta mặc đều do ông chủ thuê người thiết kế đấy.”

Mễ Quang khẽ nhướn mày, gật đầu.

Lâm Tinh Dung đưa dây cột tóc cho Mễ Quang: “Dùng cái này cột tóc lên đi, kim bấm móng tay ở đây cũng có, nhân tiện bây giờ cắt móng tay luôn.”

Mễ Quang: “.”

Cô nghĩ rằng cô ấy chỉ nói vậy thôi, hóa ra là giám sát cô thật.

Cô cầm lấy dây cột tóc, cột lên thành cái đuôi ngựa, đứng ở phía sau quầy thu ngân cắt móng tay với vẻ luyên tiếc. Lâm Tinh Dung ở bên cạnh nhìn cô, không nhịn được thở dài nói: “Móng tay cô làm đúng là rất đẹp.”

“Phải không, tôi chọn mãi mới chọn được bộ này đấy!” Mễ Quang nói như vậy, nhưng trong lòng vẫn không nở.

Cô cắt xong 10 móng tay, nhìn mấy ngón tay trở nên trụi lủi, rồi thở dài.

Cô đã không giữ được chiếc áo khoác rồi, giờ thì tới bộ móng tay cũng không giữ được.

Lâm Tinh Dung chờ cô cắt xong móng tay thì đưa cô đi giới thiệu nơi làm việc trong Nhà hàng, thuận tiện giới thiệu lịch sử Nhà hàng luôn: “Nhà hàng này là nhà hàng do ba ông chủ mở, đầu tiên chỉ là một quán ven đường, sau đó ông chủ tiếp nhận, rồi từ từ mở rộng kinh doanh, phát triển thành Nhà hàng như hôm nay cô thấy. Bây giờ, ông chủ đang có ý định mở chi nhánh, đã chọn được địa điểm rồi.”

Mễ Quang trừng mắt nhìn: “Muốn mở chi nhánh thêm sao?”

Lâm Tinh Dung nói: “Đúng, mặc dù hiện tại Nhà hàng này khá lớn, nhưng không chứa được hết lượng khách, mỗi ngày đều có người phải xếp hàng ở ngoài, rồi còn nhiều người ở xa lái xe tới nữa, họ cũng nói với ông chủ nhiều lần về chuyện mở chi nhánh rồi.”

Mễ Quang có chút đăm chiêu, gật đầu, xem ra việc làm ăn của Nhà hàng so với tưởng tượng của cô còn tốt hơn nhiều.

Lâm Tinh Dung tiếp tục nói: “Khi nào chính thức khai trương chi nhánh, thì một nửa số nhân viên kỳ cựu ở đây sẽ điều qua bên đó để kèm người mới, nửa số còn lại thì ở đầu hướng dẫn người mới, tất cả mọi người đang mong đợi được thăng chức đấy.” Cô ấy cười cười, rồi lại nói tiếp với Mễ Quang: “Mười một giờ là chính thức mở cửa, ở đây có một cô bé sẽ tới liền, cô bé ấy cũng là một sinh viên đại học, các cô sẽ có khối chuyện để nói với nhau đấy, tôi sẽ để cho cô ấy hướng dẫn cô.”

Cô ta đang nói, thì có một nữ sinh tóc ngắn từ ngoài chạy vào: “Dung Dung, em tới rồi!”

Lâm Tinh Dung nhìn cô nữ sinh vừa vào, giới thiệu với Mễ Quang: “Đây chính là cô bé mà tôi nói với cô, tên là Thẩm Thi Thi.”

Bạn đang đọc truyện *Bản Xônát Trốn Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: CHƯƠNG 12: EM HỌ

Editor&Betaer: Cogau

Mặc dù, Thẩm Thi Thi là một sinh viên năm 2, nhưng làm việc tương đối thành thạo. Mấy chuyện nhỏ như pha trà rót nước, dọn dẹp bàn này thì khỏi nói rồi, kỹ năng tính nhẩm thì quả thật khiến Mễ Quang hoài nghi cô ấy từng luyện qua Phật Sơn Vô Ảnh Cước.

“Tổng cộng 952 nghìn, mời qua quầy thu ngân bên này tính tiền ạ.” Thẩm Thi Thi để Mễ Quang dẫn khách đi tính tiền, còn mình ở lại dọn dẹp bàn. Khách đi theo Mễ Quang là khách quen ở đây, lần đầu nhìn thấy Mễ Quang, khó tránh khỏi tò mò: “Người đẹp, mới tới làm hả?”

Mễ Quang cười cười: “Vâng ạ.”

Cô cười rộ lên mặt mày tươi tắn, đáng vẻ thật đáng yêu, làm khách cũng cảm thấy mềm lòng: “Em ở đây đúng là ‘nhân tài không được trọng dụng’ rồi, chỉ bằng theo anh đổi nghề đi.”

Mễ Quang nghe thấy vậy cũng chỉ nghĩ là khách nói đùa, cô còn chưa trả lời, Lâm Tĩnh Dung đã đi tới: “Ông chủ Đới, Mễ Quang mới tới làm ngày đầu tiên, ông đã muốn ‘đào góc tường’ nhà hàng chúng tôi sao?”

Ông chủ Đới thấy là cô ấy, giọng nói chuyện trở nên thân thiết hơn nhiều: “Nghe bà chủ nói kìa, tôi đào góc tường của ai chứ không dám đào của cô đâu.”

Lâm Tĩnh Dung cười nói: “Ông chủ Đới, ông chỉ được cái dẻo miệng thôi. Tôi đã nói tôi không phải là bà chủ rồi mà.”

Ông chủ Đới cười theo cô ấy, nhưng trong nụ cười ấy mang theo ý hài hước: “Sớm muộn sẽ ‘là’ thôi.”

Đứng trước quầy thu ngân, Mễ Quang mở to mắt kinh ngạc, số tiền trên Hóa đơn mà Thu ngân báo chính xác như Thẩm Thi Thi đã báo.

Cô mới đi một lát, thế mà Thẩm Thi Thi đã dọn dẹp bàn xong xuôi. Tiểu Đức lại dẫn một nhóm khách mới đi vào. Thẩm Thi Thi để khách lại cho Tiểu Đức, kéo Mễ Quang tới một nơi hẻo lánh lên nghỉ một lát.

“Buổi trưa ở đây khách càng ngày càng đông.” Thẩm Thi Thi tựa vào tường phía sau lưng, rũ rũ tay của mình.

Mễ Quang không nghĩ là buổi trưa ở đây lại bận rộn như vậy, mặc dù cô cũng không làm được bao nhiêu việc, nhưng đứng cả buổi trưa như vậy cũng đủ mệt rồi. Cô nghiêng đầu nhìn Thẩm Thi Thi, ‘nhiều chuyện’ với cô ấy: “Em có biết chị Dung Dung và ông chủ Tiểu có quan hệ như thế nào không? Chị nghe rất nhiều khách đều gọi chị ấy là ‘bà chủ’.”

“Ôi, chuyện này à, chị Dung Dung không phải là bà chủ, mấy người khách quen thích gắn ghép chị ấy với ông chủ Tiểu thôi.” Thẩm Thi Thi nói xong, kẻ đầu sát lại Mễ Quang, lặng lẽ nói: “Nhưng nói không chừng ngày nào đó sẽ trở thành sự thật đấy.”

Mễ Quang hơi nhướn mày, chẳng có gì để nói tiếp cả.

Thẩm Thi Thi quan sát cô mấy lần, ánh mắt có vẻ còn tò mò hơn cô hỏi nữa: “Chẳng lẽ chị cũng thích ông chủ Tiểu sao?”

Mễ Quang bị cái giả thiết này của cô bé làm cho hết hồn, thiếu chút nữa là nhảy dựng lên: “Em đừng nói lung tung, ai mà thích anh ta chứ! Chị không phải là người cuồng ngược.”

Cô vừa nói như vậy, Thẩm Thi Thi càng tò mò hơn: “Chẳng lẽ ông chủ rất hống hách sao?”

Mễ Quang cảm thấy hình dung này rất chuẩn xác, nhưng vẫn tiến hành bổ sung: “Vừa keo kiệt lại vừa hống hách.”

“Ha ha ha ha ha, vừa keo kiệt vừa hống hách là cái quý gì.” Thẩm Thi Thi cười lớn: “Có điều, em cũng nói cho chị biết nha, rất nhiều người thích ông chủ Tiểu đấy, từ nhân viên phục vụ đến khách đều có cả.”

Mễ Quang nhớ đến, lần đó ở cửa Nhà hàng gặp mấy nữ sinh cấp 3, đều bị gương mặt của Tiểu Cố đó che mắt, cũng thật tội nghiệp.

“Nhân viên phục vụ, cho nước đá bên này đi.” Một khách ở bàn trước mặt vậy.

Thẩm Thi Thi lập tức đi qua: “Có ngay ạ!”

Mễ Quang thấy cô ấy đi qua, cũng theo sát phía sau. Cả buổi trưa, hầu như không được thở, mãi gần tới hai giờ, khách trong Nhà hàng mới dần dần đi hết.

Mễ Quang sắp mệt rồi rồi, ngồi luôn xuống ghế. Thẩm Thi Thi đưa một bịch bánh bích quy đã bóc ra tới trước mặt cô, là bánh quy dâu tây có nhân sôcôla: “Ăn không?”

“Cám ơn.” Mễ Quang cầm một cái, một tay khác thì dấm dấm chân: “Em không mệt sao?”

Thẩm Thi Thi cười: “Em quen rồi. Thực ra, em còn làm thêm ở một cửa hàng tiện lợi khác nữa.”

Mễ Quang tròn mắt ngạc nhiên: “Em cần tiền gấp sao?”

Thẩm Thi Thi có chút mơ màng: “Không.”

“Vậy sao em phải liều mạng như thế?”

Thẩm Thi Thi nói: “Chỉ đơn giản là em thích kiếm tiền thôi.”

Mễ Quang: “.”

Cô cắn miếng bánh bích quy, nhìn Thẩm Thi Thi rồi nói: “Sẽ không ảnh hưởng tới việc đi học của em chứ?”

Thẩm Thi Thi lắc đầu: “Sẽ không đâu ạ. Hàng ngày, chỉ có buổi trưa hoặc là buổi tối khi mở cửa Nhà hàng thì em ở đây, còn bên Cửa hàng tiện lợi thì

em chỉ kiêm nhiệm thôi, thời gian tới làm không nhiều lắm.” Cô ấy nói xong bỗng như nhớ đến chuyện gì hay ho, cười ha ha: “Hơn nữa, người siêng năng sẽ gặp may mắn đấy.”

Mễ Quang: “.” Cái quái gì vậy chứ.

Thẩm Thi Thi kéo ghế phía đối diện cô, ngồi xuống, nói nhỏ với cô: “Em nói nhỏ với chị chuyện này nha, chỗ Cửa hàng tiện lợi em làm ấy, gần nhà của Cố Tín. Lúc anh ấy bị người hâm mộ đuổi theo thì chạy tới Cửa hàng tiện lợi trốn, em giúp anh ấy giải vây, anh ấy còn mời em ăn cơm cà ri nữa nha!”

Mễ Quang chớp chớp mắt, dường như cố gắng nhớ lại chuyện gì đó: “Cố Tín?” Cái tên này nghe quen quen.

Thẩm Thi Thi tròn mắt kinh ngạc, nhìn cô: “Chị không biết Cố Tín à?” Cô ấy nói xong thì lấy điện thoại di động từ trong túi ra, bấm bấm mấy cái, đưa cho Mễ Quang xem: “Chính là anh ấy đấy! Một ca sĩ nổi tiếng!”

Trên màn hình, một người đàn ông mặc áo thun màu đen và quần jean cạp trễ, trên tai đeo mấy cái bông tai nhỏ màu bạc, ánh mắt lấp lánh bùng bùng khí thế còn nổi bật hơn so với cô về nữa. Mễ Quang suy nghĩ một hồi, hình như nghĩ ra chút đầu mối: “Có phải là anh ấy hát nhạc Rock and roll không? Vốn là lớp chị cũng có người rất thích anh ấy.”

Thẩm Thi Thi vui mừng nói: “Có thật không! Anh Cố đẹp trai nổi tới tận nước ngoài sao!”

Mễ Quang nói: “Người bạn lớp chị cũng là người Trung Quốc.” Trên thực tế, lớp họ gần một nửa đều là du học sinh người Trung Quốc.

Thẩm Thi Thi: “.”

Mễ Quang thấy cô ấy có vẻ chán nản, ho một tiếng rồi nói sang chuyện khác: “Em vừa nói anh ấy mời em ăn cơm cà ri à? Vậy hai người tụi em rất thân sao?”

Khi cô vừa hỏi thế, Thẩm Thi Thi càng chán nản hơn: “Không có . . . Ngay cả số điện thoại của anh ấy, em cũng không biết.” Cô ấy lặng lẽ rũ mắt xuống, rồi bỗng về mặt lại sáng láng, ngẩng đầu lên: “Nhưng em có trang cá nhân của anh ấy!”

Mễ Quang nghĩ thầm, trang cá nhân cũng có rồi, không phải là còn có tác dụng hơn so với số điện thoại sao? Sau đó, cô nhìn thấy Thẩm Thi Thi đưa trang cá nhân dành cho người hâm mộ của Cố Tín qua.

Mễ Quang: “.”

Mặc dù là một trang cá nhân công cộng nhưng Thẩm Thi Thi vẫn rất thỏa mãn: “Trang cá nhân công khai này định kỳ sẽ đưa vài tin tức của Cố Tín, còn có hình tự sướng nữa! Hơn nữa, anh ấy cài đặt chế độ trả lời tự động, chị có thể nói chuyện phiếm với anh ấy đấy!”

Mễ Quang: “.”

Xin lỗi, cô chẳng thể hiểu được tán gẫu với một người máy thì vui ở chỗ nào!?

Nhưng hiển nhiên Thẩm Thi Thi nhiệt huyết dâng trào: “Mặc dù, Cố Tín trông có vẻ lạnh lùng đấy, nhưng trên trang cá nhân thì trả lời hầu như tất cả mọi người rất nhanh.” Cô ấy nói xong thì mở phần tin nhắn ra nhập vào: “Cộc, cộc, cộc!”, đối phương lập tức nhắn lại: “Cộc, cộc, cộc ^_^”.

Mễ Quang: “.”

Thẩm Thi Thi vui vẻ nói: “Mục tiêu của em chính là kiểm tra toàn bộ những trả lời tự động của anh ấy!”

Mễ Quang im lặng một lát rồi đứng lên đi lên lầu. Sau lưng, Thẩm Thi Thi gọi lại cô: “Chị đi đâu vậy?”

Mễ Quang nói nhưng cũng không quay đầu lại: “Thay quần áo đi ra Ngân hàng mở tài khoản, phải đưa số tài khoản cho Kế toán.”

“À . . .” Thẩm Thi Thi giọng có chút cô đơn.

Mễ Quang làm xong thẻ Ngân hàng vẫn chưa tới ba giờ, nghĩ chiều năm giờ mới bắt đầu phải làm, cô quyết định về nhà nghỉ ngơi một chút, ngủ bù cho khỏe.

Kết quả mới vừa vào cửa, cô đã sững sờ.

Trong phòng khách, một người đàn ông xa lạ đang chơi cùng Husky.

“Ha ha, Hao Thiên! Có phải này lại mập lên không vậy?” Người đàn ông ôm Husky, trông hết sức thân mật, hình như Husky cũng rất vui, không ngừng sủa ‘gâu, gâu’.

Mễ Quang thấy có lẽ người đàn ông quen biết với Tiểu Cố, nếu không Husky sẽ không thân thiết với anh ta như vậy . . . Có điều, giống như người ta nói, Husky không nhận ra chủ nhân?

. Không thể nào chứ!

Khi Mễ Quang đang do dự không biết nên đi vào hay là nên báo cảnh sát, thì cuối cùng, người đàn ông ấy nhìn thấy cô. Có lẽ là vừa rồi quá tập trung chơi với Husky, anh ta không nghe thấy tiếng mở cửa. Lúc này, đột nhiên nhìn thấy Mễ Quang xuất hiện, rõ ràng cũng sùng sốt.

Anh ta quay đầu lại phía Mễ Quang, cuối cùng, Mễ Quang cũng nhìn rõ mặt của anh ta. Gương mặt này . . . có phải mới gặp ở đâu rồi không nhỉ?!

Đây không phải là Cố Tín – người đàn ông trong mộng của Thẩm Thi Thi sao!

Mễ Quang đỏ cả mồ hôi lạnh, cô không biết vì sao Cố Tín lại xuất hiện trong nhà của Tiểu Cố.

Ở đối diện, sau khi thấy cô im lặng hồi lâu, Cố Tín lấy điện thoại di động của mình ra, gọi một cú điện thoại: “Này, sao trong nhà anh lại có một cô gái?”

Mễ Quang: “.”

Giờ phút này, đầu óc Mễ Quang đang nghĩ tới một bộ tiểu thuyết ngôn tình mười vạn chữ, thì ra là, con chó này không phải là của ‘bạn gái cũ’ của Tiểu Cố để lại . . . mà là của ‘bạn trai cũ’.

Sau khi Cố Tín gọi điện thoại xong, Tiểu Cố chạy về rất nhanh. Anh nhìn thoáng qua Mễ Quang đang đứng ở cửa, hỏi: “Không phải là cô đang đi làm sao?”

Mễ Quang mím môi: “Bây giờ là thời gian nghỉ ngơi, tôi về ngủ, không được sao?”

Cố Tín tận dụng triệt để mọi thứ, hỏi: “Sao cô ấy lại muốn ngủ ở nhà anh?”

Mễ Quang: “.”

Cô cảm thấy: vấn đề này cần giải thích rõ ngay lập tức, thấy tình hình hiện tại thì hai người họ có vẻ như còn có thể tái hợp: “Chuyện này, ngàn vạn lần anh đừng hiểu lầm, tôi chỉ là người thuê nhà này, giữa tôi và anh ấy rất trong sáng.”

“Người thuê nhà á?” Cố Tín nhún mày, vẻ rất hứng thú nhìn Tiểu Cố.

“Chuyện này từ từ rồi nói.” Tiểu Cố bước mấy bước vào trong phòng khách, chỉ vào Cố Tín nói với Mễ Quang: “Giới thiệu với cô, đây là em họ tôi - Cố Tín.”

Mễ Quang: “.”

Anh em - sẽ không phải khẩu vị quá nặng rồi chứ . . . Ôi trời ơi, em họ sao?

Cô nghiêng nghiêng đầu, dường như đang suy nghĩ điều gì đó: “Anh ấy tên là Cố Tín, là em họ của anh, cho nên cái tên Tiểu Cố của anh không phải là bởi vì ba họ Tiểu mẹ họ Cố đây chứ?”

“Ha ha, đoán đúng rồi.” Cố Tín không đợi Tiểu Cố trả lời, bắt đầu ‘thừa thắng xông lên’: “Mỗi lần tôi gọi tên anh ấy, cũng đều buồn cười đấy.”

Tiểu Cố: “.”

Anh lờm Cố Tín, rồi khom lưng sờ sờ chân Husky: “Cũng không biết cái tên ‘Hao Thiên’ như tên người này ở đâu ra nữa ha.”

Mễ Quang chớp chớp mắt, thì ra cái tên ‘Hao Thiên’ này là Cố Tín đặt sao? Thì ra anh ta mới chính là ‘Nhị Lang Thần’ sao?

Dường như đọc được nghi ngờ vô thanh của Mễ Quang, Tiểu Cố nói: “Bình thường là chó của cậu ta đấy.”

Mễ Quang: “.”

Tóm lại, thực sự là chó . . . của ai.

Bạn đang đọc truyện *Bản Xônát Trốn Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: CHƯƠNG 13: VỀ NƯỚC

Editor&Betaer: Cogau

Husky vốn là chó Cố Tín mua về nuôi, nhưng sau đó bởi vì quá bận rộn nên đành đưa cho Tiểu Cố, rồi còn đặc ý viết: “Hai kẻ độc thân - vừa hay kết

hợp thành một đôi!”.

Mễ Quang không ở lại phòng khách, mà quay về phòng của mình. Nằm vật xuống giường, tiện tay cô dùng di động tìm kiếm chút thông tin về Cố Tín.

Trang tìm kiếm hiện ra hàng loạt kết quả, cô nhấn vào kết quả đầu tiên, nhìn xuống thông tin cá nhân của anh. Ôi trời ơi, . . . Thành phố C ư? Cố Tín là người thành phố C sao?

Mễ Quang khẽ nhú mày, hình như là đang suy nghĩ điều gì đó.

Đúng là Thành phố C có một gia đình họ Cố, nhà họ Mễ coi như cũng có qua lại với họ. Thật ra thì họ đều là bạn bè với nhau, nhưng mà cô thân thiết hơn đối với nhà họ Cố là hai chị em Cố Trân và Cố Bảo, còn Cố Tín thì cô thật sự không có ấn tượng gì, chứ đừng nói đến Tiểu Cố.

Mặc dù đều là người nhà họ Cố ở thành phố C, nhưng có lẽ không có quan hệ gì đâu!

Mễ Quang chẳng suy nghĩ nhiều nữa, cô lướt xuống dưới, nhìn thấy một tấm hình Cố Tín vén quần áo lên. Bởi vì tấm hình chụp nghiêng mặt anh ta, nên máy chụp hình chụp ngay được hình xăm trên hông anh ta.

Mễ Quang: “.”

Hai anh em nhà này còn xăm hình cặp nữa - hình xăm anh em, tình cảm thật tốt ha!

Cô mở lớn hình lên, nghiên cứu cẩn thận hình xăm bên hông của Cố Tín, trông giống như là Kỳ Lân vậy. Mễ Quang chớp chớp mắt, vậy hình xăm trên người Tiểu Cố cũng là Kỳ Lân sao?

Mễ Quang nhớ đêm nhìn thấy hình xăm đó, chẳng nghĩ ra đầu mối gì nên lấy điện thoại di động đặt đồng hồ báo thức, rồi để qua một bên bắt đầu ngủ bù.

Lúc cô đi là bốn rưỡi, đúng lúc gặp Tiểu Cố dắt chó ra ngoài đi dạo. Mễ Quang nhìn một lượt phòng khách, Cố Tín không còn ở đó: “Anh ấy đi rồi sao?”

“Ừ.” Tiểu Cố đeo xích vào cho Husky, cầm áo khoác trên ghế sa lon lên: “Công việc của cậu ấy rất bận, chỉ thỉnh thoảng bớt chút thời gian tới, may mà còn có thể nhận ra cậu ta đấy.”

Mễ Quang gật đầu đồng ý, xem ra trí thông minh của ‘chó cưng’ cũng không tệ lắm. Tiểu Cố lúi xích chó, mở cửa, quay đầu lại nhìn Mễ Quang: “Đúng rồi, chuyện Cố Tín là em họ của tôi không cần nói cho người khác đâu nha.”

“Ok.” Mễ Quang thay giày đế bằng, đi ra ngay sau anh, thuận tay đóng cửa: “Nếu anh ấy là em họ của anh, anh để cho anh ấy làm đại diện Nhà hàng của anh, nhất định sẽ thu hút rất nhiều người hâm mộ của anh ấy tới ăn đấy.”

Tiểu Cố nói: “Ở nhà hàng bây giờ đã rất bận rồi, không rảnh để đón tiếp thêm người hâm mộ của cậu ta nữa đâu.” Anh nghĩ nghĩ, rồi cảm thấy lời của Mễ Quang cũng có lý, nếu cậu em họ có lợi dụng giá trị, vậy anh không nên lãng phí: “Nếu không thì nhà hàng mới có thể để cho cậu ta tới cắt băng khai trương đi ha.”

Vốn là Mễ Quang cố ý nhạo báng Tiểu Cố nhưng không ngờ anh lại cảm thấy được, không khỏi buồn cười: “Một ca sĩ lớn - hát nhạc Rock and roll cắt băng khai trương cho Nhà hàng tự chọn, hi hi, hình ảnh đẹp đó nha.”

Tiểu Cố nghiêng đầu nhìn cô một cái: “Rất kỳ lạ sao? Đinh Mông cũng là khách quen của Nhà hàng tôi.”

Mễ Quang: “.”

Đinh Mông thì cô biết, cũng là ca sĩ, trước đây cô cũng từng xem hai vợ chồng Đinh Mông ngược đãi chó phát tán trên mạng.

Một cánh cửa phòng ở lầu năm bỗng mở ra, một ông lão từ bên trong đi ra. Ông lão nhìn thấy Mễ Quang và Tiểu Cố từ trên lầu đi xuống, cười hiền hậu với họ: “Hai vợ chồng son lại ra ngoài dắt chó đi dạo à.”

Mễ Quang: “.”

Tiểu Cố: “.”

Anh khẽ mím môi, nói nhỏ với Mễ Quang: “Ông Khâu lớn tuổi rồi, đôi khi cũng lẫn lộn.”

“À . . .” Mễ Quang cười với ông Khâu, đi bên cạnh anh. Tiểu Cố kéo Husky dừng lại, cùng ông Khâu hàn huyên mấy câu.

Vườn hoa Nam Thành cách nhà hàng Tự chọn của Tiểu Cố một con đường, chỉ cần đi mấy phút là tới. Mễ Quang quẹt thẻ thay đồng phục xong còn hơn 10 phút nữa mới tới năm giờ, nhưng đã khách có tới sớm ngồi chờ ở sảnh rồi.

Thực sự, Mễ Quang hơi nghi ngờ, sớm thế đã tới ăn rồi không biết có ăn nổi hay không.

Buổi tối, Thẩm Thi Thi không tới, Mễ Quang theo Lâm Tĩnh Dung. Hơn sáu giờ là khách đông nhất, Lâm Tĩnh Dung cũng bận rộn không có thời gian để ý tới cô. Cũng may mà Nhà hàng tự chọn ngoại trừ đêm thể thao cũng không cần trang bị kỹ năng đặc biệt gì, Mễ Quang cũng nhanh xong việc nhưng lần đầu tiên dọn dẹp bàn thì vẫn hơi ngại.

Trước đó, mặc dù Tiểu Cố nói cho cô tan làm lúc mười giờ tối, nhưng có khách hơn chín rưỡi mới đến ăn, nửa tiếng ăn chưa xong, nên họ phải ở lại tới khi khách ăn xong mới có thể về.

Lúc Mễ Quang về đến nhà cũng gần mười một giờ, cô mệt mỏi ngã vật xuống giường, tắm cũng chẳng muốn tắm.

Nằm một lát đỡ mệt, Mễ Quang cố gắng đi rửa mặt qua loa rồi lại quay vào phòng. Ôi, một ngày không tắm thì cũng có sao đâu . . . Cô mơ mơ màng màng nghĩ, rồi ngủ mất.

Chín rưỡi sáng hôm sau, cô bị đồng hồ báo thức của mình đánh thức. Chuông báo thức đang miệt mài kêu lần thứ hai thì cô vẫn mắt nhắm sờ điện thoại di động, nhấn tắt đồng hồ báo thức.

Sau khi tắt báo thức, Mễ Quang lại ngủ thiếp đi rất nhanh, mười giờ, đồng hồ báo thức cô đặt lần hai vang lên. Sau khi tắt báo thức lần này, cuối cùng Mễ Quang cũng đành phải bò dậy, đi sang phòng tắm để rửa mặt.

Tiểu Cố dắt chó đi dạo về, thấy Mễ Quang còn chưa đi, liền tới cửa phòng của cô ngó. Cửa phòng của Mễ Quang không khóa, cô đang ngồi ở trước bàn sách trang điểm.

Tiểu Cố đứng ở ngoài nhìn cô đánh phấn nền, khẽ nghiêng người tựa vào cửa nói: “Còn có mười phút nữa thôi, cô không đi làm là tới trễ đó.”

Mễ Quang bị giọng bất thành linh của anh làm sợ hết hồn, cô quay đầu lại nhìn Tiểu Cố, rồi lại vội quay đầu về: “Tôi còn mắt chưa vẽ, xong ngay đây.”

Tiểu Cố vẫn tựa ở cửa ra vào, không nhanh không chậm nói: “Nếu trễ từ nửa tiếng trở đi thì coi như nghỉ làm nửa ngày, còn trễ từ hai tiếng trở đi thì coi như nghỉ làm một ngày.”

Tay cầm chì vẽ mắt của Mễ Quang dừng một chút, nhếch miệng lên: “. Vậy nếu đã trễ hai tiếng thì khỏi đi đi, dù sao cũng coi như nghỉ làm một ngày mà.”

Tiểu Cố cười với cô: “Nếu tự ý nghỉ việc một ngày, sẽ bị trừ ba ngày lương.”

Mễ Quang: “.”

Cho nên, người lao động chân chính vĩnh viễn tính không lại được với các ông chủ!

Cô tức giận đặt bút kẻ mắt xuống, khoác áo khoác rồi đi. Lúc đi qua bên cạnh Tiểu Cố, lạnh lùng ‘hừ’ anh một tiếng.

Tiểu Cố cũng không giận, chỉ khẽ cười, nhìn bóng lưng cô rồi nói: “Thật ra thì mắt cô không cần kẻ cũng rất to rồi.”

Đứng ở cửa mang giày, Mễ Quang cười ha ha: “Đây coi như là khích lệ sao?”

Tiểu Cố nói: “Mắt to như mắt trâu.”

Mễ Quang: “.”

Gấp lại sau!

Cô đóng sập cửa, chạy nhanh xuống.

Đúng 10 giờ 29 phút 36 giây thì cô quẹt vân tay, thấy máy hiện ra tên của cô, Mễ Quang thở phào nhẹ nhõm, cô thay xong quần áo đi ra, lấy điện thoại di động ra xem chút.

Tối hôm qua quá mệt, nên cô cũng không lướt trang cá nhân của anh ‘Thỏ’, không biết có tin gì không nữa.

Trang cá nhân của anh ‘Thỏ’ có một tin mới lúc hơn 5 giờ, tuy chỉ có hai chữ ngắn gọn nhưng làm Mễ Quang sững sờ tại chỗ.

“Về nước ^_^ [hình ảnh]”

Điện thoại trong tay Mễ Quang thiếu chút nữa thì rơi xuống, cô nhìn chằm chằm tấm hình, mắt khẽ tròn to. Tấm hình này là chụp ở Sân bay quốc tế Thành phố C, định vị của trang cá nhân cũng thể hiện là ở Sân bay quốc tế Thành phố C.

Mễ Quang thấy tim mình đập thình thịch, anh ‘Thỏ’ đã về nước sao?

Cô bình phục lại một lát rồi hô hấp lại bỗng trở nên rối loạn, sau đó nhét di động vào túi xách.

Anh Thỏ về nước, thế mà cô lại tới thành phố A, ở đây . . . làm nhân viên phục vụ trong Nhà hàng tự chọn.

Nghĩ đến điều này, Mễ Quang như quả bóng xì hơi, cô cố xốc lại tinh thần lấy di động ra, tìm được trang cá nhân của bạn tốt, nhấn một tin: “Tình hình bây giờ thế nào rồi? Ba mình ‘bớt đi’ không?”

Cô đứng ở cửa phòng thay quần áo đợi một lát, không có tin nhắn lại, không thể làm gì khác hơn là xuống lầu chuẩn bị làm việc trước đã.

Lúc này vẫn chưa chính thức hoạt động, tất cả mọi người đang làm những việc để chuẩn bị mở cửa. Lâm Tĩnh Dung cho Mễ Quang một nắm thẻ bằng trúc, để cho cô luyện đếm thẻ, Mễ Quang nghĩ đến ‘Phật Sơn Vô Ảnh cước’ của Thẩm Thi Thi nên cũng hứng thú luyện tập.

Bên cạnh cô còn có một nam sinh trẻ cũng tập đếm thẻ, trông có vẻ tuổi cậu ta chưa nhiều, hình như mới tốt nghiệp trung học chưa bao lâu. Lâm Tĩnh Dung cứ ở bên cạnh nhìn, nên họ cũng không tiện nói chuyện, nam sinh nóng lòng hoàn thành không cẩn thận làm mấy thẻ trúc trong tay rơi hết xuống đất.

Lâm Tĩnh Dung ở bên phê bình: “Tay đàn ông sao lại vụng về như vậy chứ?”

Mễ Quang: “.”

Chị Dung Dung à, nói lời này với một chàng trai trẻ, thật sự cậu ta nghe có thể hiểu sao chứ?

Dĩ nhiên, tình trạng của cô cũng chẳng hơn gì, mặc dù không làm rơi thẻ nhưng tốc độ thì quá chậm, ngay cả cô cũng không nhìn nổi nữa. Lâm Tĩnh Dung ở bên cạnh nhìn cô một lát, rồi hỏi: “Cô làm sao vậy? Sao có vẻ rất lo lắng thế?”

Mễ Quang sừng sốt, cười nói: “Em không sao ạ.”

Vì chứng minh mình thật không sao, động tác của cô cũng tăng nhanh, sau đó không cẩn thận cũng làm rơi hết xuống đất giống với chàng trai kia.

Mễ Quang: “.”

Không lẽ, bà chị Dung Dung lại nói ‘sao tay một cô gái lại vụng về như vậy’ ư.

P/s: Sorry các bạn, mình rất bận (có lẽ đến hết 20/4) nên chương sẽ rất chậm từ nay tới đó nhé. Nếu các bạn chờ mong, like/cmt để động viên tinh thần, mình sẽ cố ra chương.

Cảm ơn các bạn đã ủng hộ.

Bạn đang đọc truyện *Bản Xônát Trốn Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: CHƯƠNG 14: SINH NHẬT

Editor&Betaer: Cogau

Sau khi Nhà hàng bắt đầu mở cửa, Mễ Quang cũng chẳng có thời gian mà nhìn tới điện thoại di động nữa, ráng cố gắng đến buổi trưa hết giờ bán hàng, cô trở lại phòng thay quần áo thay quần áo xong, thuận tiện lấy điện thoại ra xem chút.

Vẫn không có tin nhắn nào gửi cho cô, cô nhú mày, lại gửi tiếp một tin nhắn đi: “Cậu đang ở đâu vậy?”

Lần này, tin nhắn được gửi lại rất nhanh: “Xin lỗi, vừa rồi có chút việc. Tình tình của chú Mễ - cậu là người hiểu rõ nhất, chú rất cố chấp, chuyện cậu trốn hôn lần này đúng là chú vẫn giữ kín với bên ngoài. Có lẽ chú vẫn rất tức giận, cậu kiên trì thêm một thời gian nữa, có cơ hội mình sẽ thông báo cho cậu.”

Mễ Quang xem xong đoạn tin nhắn này, mím môi rồi cất điện thoại vào trong túi xách.

Vừa thoát khỏi trang cá nhân, Cố Trân ở bên cạnh liền lại gần cô ấy, khua khua ly rượu trong tay, chất lỏng màu đỏ nhẹ nhàng sóng sánh: “Nhắn tin với ai vậy? Hoắc Lệ, có phải cậu có bạn trai rồi không, hả?”

Hoắc Lệ cười, để điện thoại vào lại trong túi xách: “Đại tiểu thư Cố là cậu còn chưa có bạn trai, tôi đây làm sao dám có bạn trai!”

Lông mày sắc nét của Cố Trân khẽ nhếch lên, đôi môi màu đỏ vênh lên với nụ cười mê người: “Ai nói tôi chưa có bạn trai?”

Hoắc Lệ cười nói: “Vâng! Vâng! Đại tiểu thư Cố chỉ không có bạn trai cố định mà thôi.”

Cố Bảo ngồi ở bên cười một tiếng, rồi nghiêng đầu nhìn Chu Nghi Nhiên ở bên cạnh: “Nghi Nhiên, ở nước ngoài anh có bạn gái không?”

Chu Nghi Nhiên giờ cái ly để cao trong tay lên, những ngón tay thon dài với khớp xương rõ rệt, dưới ánh đèn, trông càng đẹp mắt hơn: “Làm gì có thời gian.”

“Chắc chắn.” Cố Trân nhìn tay của anh ấy, nhấp một ngụm rượu đỏ trong ly: “Không hổ là người chơi đàn dương cầm nha, đôi tay này em có thể thưởng thức một năm đấy.”

“Híc, chị! Chị đừng dọa cậu thiếu gia của nhà họ Chu sợ nha.” Cố Bảo cười đều, cộng ly với Chu Nghi Nhiên: “Bận bịu tới mức thời gian kiếm bạn gái cũng không có sao? Đáng thương quá . . . Nhưng bây giờ anh đã về nước rồi, sẽ không có bận rộn như vậy chứ? Lần sau tôi dẫn anh đi chơi.”

Cố Trân gõ đầu của cậu ta một cái: “Choi cái gì? Em nghĩ rằng mọi người đều không làm việc đàng hoàng như em sao?”

Cố Bảo xoa chỗ bị gõ, bất mãn nhìn chằm chằm Cố Trân: “Giao lưu với mấy cô gái không phải là việc chính đáng hay sao, hả?”

Chu Nghi Nhiên bị màn đối đáp của chị em kẻ dở hơi chọc cười, anh ấy nhìn quanh rồi hỏi: “Đúng rồi, sao không thấy Mễ Quang nhỉ?”

Bỗng chốc, vấn đề này khiến không gian đột ngột yên tĩnh lại, Cố Trân lại gõ Cố Bảo một cái rồi nói tiếp: “Mễ Quang à, nghe đâu thời gian này thân thể cô ấy không tốt lắm, em cũng không sao gặp được cô ấy.”

Chu Nghi Nhiên nhú mày: “Thân thể không tốt lắm á? Cô ấy bị sao vậy?”

Cố Trân nhún vai một cái, tỏ ý mình cũng không rõ lắm, ngược lại Cố Bảo nhỏ giọng, thần thần bí bí nói: “Tôi nghe đồn, hình như Mễ Quang trốn hôn ấy.”

“Trốn hôn sao?” Cố Trân khẽ chau mày, nhìn thẳng Cố Bảo: “Cô ấy phải kết hôn với ai chứ? Em nghe ai nói thế? Đừng có mà ở đây đoán mò nha.”

Cố Bảo nói: “Em cũng không biết là thật hay giả nữa. Ôi trời ơi, sao mấy người không hỏi Hoắc Lệ ấy, không phải là cô ấy thân nhất với Mễ Quang ư!”

Hoắc Lệ bị ngụm rượu trong miệng làm sặc, rồi suy tư nói: “Có lẽ là cơ thể cậu ấy không tốt, thời gian này tôi cũng không làm sao mà gặp được cậu ấy.”

Chu Nghi Nhiên gần như chẳng hiểu gì, nhú mày, không nói chuyện nữa.

Sau khi tụ tập, hai chị em nhà họ Cố còn có cuộc hẹn khác, nên chia tay với Chu Nghi Nhiên ngay tại cửa ra vào, mỗi người đi một ngã. Hoắc Lệ đi theo sau Chu Nghi Nhiên rồi hỏi anh: “Nghi Nhiên, trông anh vậy có chuyện gì sao? Hay là chúng ta đi uống tiếp?”

Chu Nghi Nhiên nói: “Không, hôm nay anh vừa về nước, phải về nhà ăn cơm, lần sau mời tụi em tới nhà liên hoan nha.”

Về mặt Hoắc Lệ hơi thất vọng, nhưng cũng không chèo kéo nữa: “Vậy cũng được, lần sau tụ tập.” Cô vẫy tay với Chu Nghi Nhiên, đi về phía xe của mình.

Chu Nghi Nhiên cũng lên xe của mình, tài xế ngồi ghế trước thấy anh lên xe, lễ phép hỏi: “Thiếu gia, giờ về nhà luôn sao?”

“Ừ.” Chu Nghi Nhiên gật đầu, rồi anh ấy lấy điện thoại đi động ra, suy nghĩ một hồi, sau đó cũng gọi một cuộc điện thoại.

“Alo, xin chào! Đây là nhà họ Mễ, xin hỏi anh tìm ai ạ?”

Giọng cất lên nghe có vẻ đứng tuổi nhưng hết sức cung kính, lễ độ.

Chu Nghi Nhiên suy nghĩ một chút, rồi lên tiếng: “Di Minh ạ, con là Chu Nghi Nhiên đây.”

Người ở đầu bên kia điện thoại dừng lại một lát, sau đó giọng có vẻ nhiệt tình hơn một chút: “Là thiếu gia nhà họ Chu sao? Cậu về nước rồi hả?”

Chu Nghi Nhiên cười cười, nói: “Vâng ạ, hôm nay vừa về tới. Con nghe tụi Hoắc Lệ nói thân thể Mễ Quang không khỏe, nên mạo muội gọi điện thoại qua hỏi thăm một chút.”

Rõ ràng là Di Minh chần chờ giây lát, mới lên tiếng: “Cậu Chu quá lo lắng, quả thật thân thể tiểu thư hơi khó chịu chút, nhưng không phải bệnh nặng gì đâu, cậu Chu không cần phải lo lắng.”

“À, vậy thì tốt ạ.” Tay Chu Nghi Nhiên nắm điện thoại, im lặng một lát: “Vậy thì không con quấy rầy nữa, hẹn gặp lại.”

“Hẹn gặp lại cậu.” Di Minh cúp điện thoại, cha mẹ của Mễ Quang cũng từ trên lầu đi xuống.

“Chuyện gì vậy?” Mẹ Mễ hỏi.

Di Minh nói: “Là thiếu gia nhà họ Chu, cậu ấy về nước rồi, nghe nói thân thể tiểu thư không tốt lắm, nên gọi điện thoại tới hỏi thăm tình hình ạ.”

Nghe được hai chữ “Tiểu thư”, sắc mặt mẹ Mễ liền tối sầm lại, ba Mễ ở bên hỏi: “Bà chưa nói lời miệng đấy chứ?”

“Ông chủ yên tâm đi, tôi biết rõ nên nói thế nào mà.” Di Minh cúi người chào họ một cái rồi tiếp tục đi làm việc của mình. Mẹ Mễ khẽ cau mày, nhìn Ba

Mẽ nói: “Tiểu Quang vẫn không có tin tức gì sao? Sao ông không phải thêm mấy người nữa đi tìm?”

Ba Mẽ có vẻ bức mình: “Phải thêm mấy người nữa đi thì tin tức dễ bị lộ, nếu để cho người nhà họ Tổng biết, thì cái mặt mo của tôi đây biết để đâu!”

Mẹ Mẽ cũng hơi nổi nóng: “Ông cũng chỉ chú ý tới mặt mũi của mình thôi! Từ nhỏ, Tiểu Quang đã được ăn sung mặc sướng rồi, đã phải khổ bao giờ đâu. Sao ông cứ nhất định ép nó kết hôn vậy?”

Ba Mẽ bỗng nhủ mảy mai, hình như muốn nổi giận, nhưng kìm lại một lát rồi chỉ lạnh mặt nói: “Nhà chúng ta chỉ có nó là đứa con gái độc nhất, gia nghiệp của chúng ta sớm muộn gì cũng phải trao lại cho nó, đương nhiên tôi chỉ muốn tìm một người chồng đáng tin cậy cho nó mà thôi!”

“Cái thằng nhóc nhà họ Tổng đó đáng tin cậy sao? Tôi thấy nó ẻo là giống như một tên ‘mặt trắng’ ấy.”

“Bà . . .!” Ba Mẽ nhìn bà ấy một cái, rồi quay đầu đi: “Tôi không muốn nói với bà.”

“Ông không muốn nói với tôi sao?” Mẹ Mẽ cười lạnh một tiếng: “Hai ngày nữa là sinh nhật của Tiểu Quang, để tôi xem ông nói với nhà họ Tổng thế nào.” Rồi bà cũng quay đầu sang chỗ khác, đi lên lầu.

Aizz, cũng không biết sinh nhật Tiểu Quang thế nào!?

Sinh nhật lần này của Mẽ Quang trôi qua . . . tương đối phong phú.

Bình thường, Nhà hàng cũng rất bận rộn rồi, lại là Chủ nhật nên quả thực là bận rộn tới nỗi chóng mặt. Ngay cả người đếm thẻ tính tiền chưa tốt như Mẽ Quang cũng phải bắt chặp khó khăn, bởi vì căn bản khách quá đông.

Cũng may, thực khách biết cô là người mới, cũng tương đối kiên nhẫn với cô, chờ cô từ từ đếm.

Lúc kết thúc công việc ngày hôm đó là hơn mười một giờ!

Cô thay xong quần áo lấy điện thoại di động ra, nhấn mở màn hình nhìn, còn có năm mươi ba phút nữa là sinh nhật của cô trôi qua rồi.

Nghĩ tới những sinh nhật trước, đều có cả đám bạn giúp cô tổ chức, lúc ở nhà, người nhà còn có thể giúp cô làm tiệc sinh nhật, rất đông vui. Bây giờ thì . . .

Tốt nhất là không nên suy nghĩ, càng nghĩ càng thêm thảm.

Hiện tại, cô thấy việc cần làm nhất là tìm Tiểu Cố đòi tiền làm thêm giờ.

Lúc ra khỏi Nhà hàng Tự chọn, ngoài đường hầu như chẳng thấy một bóng người, chỉ có ánh đèn đường màu vàng cam kéo dài bóng dáng Mẽ Quang. Rất may là Nhà hàng ngay kế bên vườn hoa Nam Thành, nếu không trễ thế này cô không dám đi một mình về nhà.

Trong hành lang cũng rất yên tĩnh, Mẽ Quang ở dưới lầu hít sâu một hơi, lấy tinh thần chạy lên lầu bảy. Khi nhìn thấy cửa chính nhà Tiểu Cố, cô mới thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng thực sự cô rất sợ đi cầu thang một mình vào buổi tối.

Có lẽ là lúc này Tiểu Cố và Husky đều ngủ rồi, cô rón rén mở cửa, đi vào thì thấy trong phòng khách vẫn còn chút ánh sáng đọng đưa.

Cô không hiểu nhủ mảy mai, bước về phía trước mấy bước, nhìn vào trong.

. Tiểu Cố và Husky đang ngồi đối diện nhau trên bàn ăn, ăn bữa tối dưới nến.

Thật sự là bữa tối dưới nến, chút ánh sáng đọng đưa đó chính là giá nến 3 cây kiểu Âu phát ra.

Mẽ Quang: “.”

Cảnh này thật là quý dị, cô im lặng một lát, rồi quyết định coi như chưa nhìn thấy gì.

“Gâu!” Husky đang ngồi chồm hổm ở trên ghế ngoảnh mặt về phía cô sủa một tiếng, nhằm thể hiện về sự tồn tại của chính mình.

Mẽ Quang quay đầu sang chỗ khác, găng nhếch miệng, cười ha ha hai tiếng: “Tôi . . . không làm phiền mọi người dùng bữa.”

“Thiên Thiên, đi xuống.” Bỗng Tiểu Cố nói, Husky lại kêu một tiếng, rồi nhảy từ trên ghế xuống, vẫy đuôi chạy về phía Mẽ Quang.

Mẽ Quang nhìn Husky đang chặn lối đi của mình, nhếch miệng, ngẩng đầu nhìn Tiểu Cố. Tiểu Cố khẽ nghiêng đầu, vừa đứng đối diện với ánh mắt của cô. Anh dùng một chút, mới nói: “Đói không?”

“Gi?” Mẽ Quang hơi nhướn mày, như có điều suy nghĩ nhìn anh.

Tiểu Cố đứng lên, đi tới bếp: “Đi làm đến tận giờ này, ăn khuya chút đi.”

Mễ Quang: “.”

Đợi chút, định diễn cái gì đây chứ? Mấy ngày nay cô không đắc tội với anh chứ? Mặc dù cô nghĩ đòi tiền làm thêm giờ, nhưng đây mới là một ý tưởng thôi, cô còn chưa kịp biến thành hành động.

Cô cân nhắc một lát nhưng cuối cùng vẫn bị thua cái dạ dày rỗng của mình.

Cô rất đói bụng, bữa ăn cho nhân viên ở Nhà hàng ăn tương đối sớm, mặc dù phần ăn đầy đủ nhưng bận rộn đến bây giờ thì khẳng định là đói bụng rồi.

Cô đi tới, ngồi vào vị trí Husky mới ngồi hồi nãy, lúc Tiểu Cố từ bếp đi ra, thấy màn này thì có chút buồn cười: “Có loại ảo giác giống như Husky đột nhiên hóa thân thành người vậy ấy.”

Mặt Mễ Quang nhăn lại: “Con chó không phải chó đực sao . . .”

Tiểu Cố mím môi, đưa đồ ăn tới trước mặt cô: “Ăn đi.”

Mễ Quang cúi đầu nhìn qua, mặc dù chỉ là một tô mì, nhưng tô mì này trông rất ngon, gia vị đầy đủ: có trứng gà, cà chua, còn có thịt bò nữa!

“Oa, thơm quá!” Không biết tên Tiểu Cố này có cái gì tốt, hay cũng chỉ có biệt tài nấu nướng!?

Tiểu Cố kéo ghế ra, ngồi xuống đối diện cô: “Nhân lúc còn nóng, ăn nhanh đi.”

“À.” Mễ Quang cầm đôi đũa trên tô lên, cuộn một đũa mì, đưa vào miệng. Mùi vị ngon vô cùng, sợi mì thì dai, tròn giống như mì kéo vậy.

Cô ăn nửa chén nhỏ, Tiểu Cố vẫn ngồi đối diện nhìn cô, có lẽ là bởi vì không khí bữa tối dưới nển, mặt của anh đã đẹp trai trông càng mộng ảo hơn. Mễ Quang nuốt hết mì trong miệng xuống, ngược mắt nhìn anh: “Sao tự nhiên anh lại có lòng tốt nấu mì cho tôi ăn thế?”

Chẳng lẽ hôm nay anh tới thị sát ở nhà hàng, thấy mình làm việc rất cật lực sao?

Tiểu Cố nói ngắn gọn đơn giản rõ ràng: “Chúc mừng sinh nhật.”

Mễ Quang vẻ hơi sững sờ, ngơ ngác nhìn anh.

Tiểu Cố nói: “Hôm nay không phải là sinh nhật cô sao?”

Mễ Quang khề mím môi, trả lời: “Là sinh nhật của tôi, nhưng làm sao anh biết?”

Tiểu Cố nói: “Trước đây, tôi đã xem qua Chứng minh nhân dân của cô.”

Bỗng Mễ Quang lại sững sờ, cái hôm mà cô tới, quả thực là anh có hỏi cô muốn xem Chứng minh nhân dân.

Không biết vì sao, đột nhiên cô có chút cảm động. Cô chớp mắt thật nhanh, cúi đầu không muốn cho Tiểu Cố thấy cô cảm động: “Ông chủ như anh mà chỉ nấu tô mì thôi sao? Tôi còn tưởng rằng ít nhất phải có bữa ăn Tây chứ.”

Tiểu Cố khe khẽ tựa vào lưng ghế, nhìn cô nói: “Lẽ ra tôi làm bánh Khả Lệ, thịt bò bít tết rượu đỏ, canh bơ khoai tây, nhưng cô về quá trễ nên tôi đã ăn hết rồi.”

Mễ Quang: “.”

Ăn rồi thì cũng đừng nói ra được không chứ!

Bạn đang đọc truyện *Bản Xônát Trốn Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: CHƯƠNG 15: NẤU ĂN

Editor&Betaer: Cogau

Sau khi Mễ Quang ăn sạch tô mì sinh nhật, ngay cả nước cũng húp sạch, Tiểu Cố ngồi đối diện thấy thế có chút buồn cười: “Mì tôi nấu ngon đến vậy sao?”

Mễ Quang rút cái khăn giấy, vừa lau miệng vừa nhìn anh nói: “Chỉ là tôi quá đói mà thôi.” Cô ném khăn giấy vào thùng rác, đứng lên: “Tôi làm việc cho anh đến tận giờ này rồi, cái tô này giao cho anh rửa nha.”

Cô nói xong thì đi về phòng của mình, Tiểu Cố nhìn theo bóng lưng của cô, nghĩ thầm, cũng không phải là anh chưa phát lương cho cô nha. Anh cúi đầu cười khế, rồi vẫn cầm lấy tô Mễ Quang vừa ăn, đứng dậy đi vào bếp rửa.

Sau khi Mễ Quang ăn tô mì xong mới có chút sức lực, cô tắm rửa sạch sẽ thật nhanh, mặc áo ngủ tai thỏ của mình chui vào trong chăn.

Bôi kem dưỡng da tay hương hoa Anh Đào xong, cô lúi điện thoại di động dưới gối ra.

Thời gian bây giờ là mười một giờ 58phút, còn có hai phút nữa là sinh nhật tuổi 22 của cô trôi qua rồi.

Theo thói quen, cô lướt lên trang cá nhân, thấy mình có một tin nhắn mới chưa đọc, người gửi là . . . anh ‘Thỏ’!

Mễ Quang kích động ngồi hần dậy, cái mũ sau lưng vì động tác của cô mà chụp ngay trên đầu. Cô gầy gầy tóc làm cản trở tầm nhìn, mở tin nhắn ra.

Anh Thỏ: sinh nhật vui về ^_^ [bánh ngọt]

Anh Thỏ: Đã lâu không gặp, em đã 22 tuổi rồi đấy! [cười trộm] À đúng rồi, anh về nước rồi, nhưng nghe nói thân thể em không khỏe lắm, sinh nhật mình em cũng còn không lộ diện, rất nghiêm trọng sao? Số điện thoại trong nước của em không gọi được, không thể làm gì khác hơn là nhắn tin cho em Ừ, đây là quà sinh nhật, lần sau gặp sẽ đưa cho em nha! ^_^ [hình ảnh][hình ảnh]

Hình ảnh ấy gửi có một con thỏ bông to, rồi một bộ đồ ăn hình thỏ màu hồng, trông rất đẹp và đáng yêu.

Mễ Quang hơi sững sờ, mặc dù cô và Chu Nghi Nhiên biết nhau đã nhiều năm, nhưng giao tình không coi là sâu đậm, nhưng là đồng hương cho nên bình thường liên hoan dạ vũ này nọ thì đều thường xuyên gặp.

Nhưng sau khi lên Đại học, hai người họ đều ra nước ngoài, cách liên lạc duy nhất này cũng bị gián đoạn.

Mặc dù Mễ Quang vẫn lén theo dõi anh qua Trang cá nhân, nhưng cũng chỉ có một cách này thôi, thậm chí cô rất ít bình luận. Cô thật không ngờ, thế mà anh lại nhớ sinh nhật của mình.

Sống mũi Mễ Quang cay cay, cô vốn định gửi qua một câu cảm ơn, nhưng suy nghĩ một chút vẫn cố không gửi.

Không chừng, sau khi gửi lời cảm ơn thì sẽ nói chuyện, mà một khi nói chuyện thì sẽ khó tránh khỏi việc hàn huyên tình hình gần đây với nhau, mà cô rất không muốn cho anh biết tình trạng chán nản của mình gần đây.

Điện thoại di động lại nhận được một tin nhắn mới, lần này là:

“Sinh nhật vui về nha BẠN YÊU, quà tặng mình đã chuẩn bị cho cậu rồi, khi nào cậu về mình sẽ đưa cho cậu nha.”

Mễ Quang mím môi, để cho công bằng, cô cũng không trả lời tin nhắn này.

Thời gian đã nhảy tới 00:00, cô thoát khỏi Trang cá nhân, nằm lại xuống giường.

Nghĩ đến ngày mai khó khăn lắm mới có một ngày nghỉ, nên đêm nay Mễ Quang ngủ rất ngon.

Bởi vì trước khi ngủ cô ý tất đồng hồ báo thức, Mễ Quang ngủ luôn tới mười một giờ rưỡi mới tỉnh dậy – có lẽ cũng vì mùi thơm mê người từ phòng bếp.

Cô ngồi dậy vuốt vuốt tóc, sau khi rửa mặt xong thì đi dép vào rồi đi tới nhà bếp.

Tiểu Cố đang cầm một cây thăm bằng trúc xiên vào trong nồi thịt bò, nghe có tiếng bước chân, liền ngược mắt nhìn qua. Mễ Quang rướn cổ lên nhìn vào trong nồi của anh, Tiểu Cố khẽ nhếch miệng, thu lại ánh mắt nói: “Tôi còn tưởng cô ngủ chết ở trong phòng rồi chứ.”

Mễ Quang bĩu môi, tò mò hỏi nói: “Anh đang làm món gì vậy?”

Tiểu Cố nói: “Thịt bò rượu đỏ hầm cách thủy.”

“Thịt bò rượu đỏ hầm cách thủy sao?” Ánh mắt của Mễ Quang cũng sáng lên: “Có phải mày thấy có phần rồi không vậy?”

“Gâu! Gâu!” Husky ngoe nguẩy cái đuôi lại gần, tỏ ý mình cũng nghe được.

“Thiên Thiên, đi ra ngoài, đừng có mà vào bếp quấy rối.” Tiểu Cố dùng chân đuổi Husky ra, rồi nói với Mễ Quang: “Về phần cô, nếu muốn có phần thì qua đây giúp một tay đi.”

Mễ Quang chớp mắt một cái: “Nhưng tôi không biết làm.”

Tiểu Cố nhìn cô một cái: “Cô đấy, lớn chừng đó rồi, cũng nên học nấu cơm đi.”

Mễ Quang: “.”

Làm gì mà như mẹ cô vậy không biết . . .

Cô xắn tay áo ngủ lên, hỏi: “Vậy tôi có thể giúp được gì? Quá khó thì tôi không làm được đâu . . .!”

Tiểu Cố đưa mắt về phía gần bếp: “Nguyên liệu nấu tôi đã nhặt xong rồi, cô cắt lấy phần cuống cải bó xôi rửa rồi ngâm vào nước cho sạch đi.”

“À vâng.” Mễ Quang làm theo lời anh, bắt đầu mở nước rửa phần cuống cải bó xôi: “Cái này dùng làm món gì vậy?”

Tiểu Cố nói: “Bánh Khả Lê.”

Mễ Quang dừng động tác lại, có bánh Khả Lê, lại có cả thịt bò rượu đỏ hầm cách thủy nữa. . . Cô trừng mắt nhìn: “Không phải là bởi vì tối hôm qua tôi chưa được ăn, cho nên hôm nay anh lại nấu cho tôi ăn đấy chứ?”

Tiểu Cố nghiêng đầu nhìn cô một cái: “Cô cảm thấy mình rất đáng yêu, cho nên mới tự tin như vậy sao?”

Mễ Quang: “.”

Cô chính là rất đáng yêu đấy!

Cô đảo mắt, rồi tiếp tục rửa cải bó xôi ở bên cạnh, Tiểu Cố nói tiếp: “Chậm một chút không sao, chân tay cô vụng về nếu cắt vào tay, không được tính là tai nạn lao động đâu.”

Mễ Quang: “.”

Cô hít sâu một hơi, mùi thơm của thịt bò rượu đỏ hầm cách thủy khiến cô bình tĩnh lại.

Bữa cơm này, Mễ Quang cũng chỉ góp được tay rửa rau, cô ngồi trong phòng ăn hào hứng dặt dào chờ ăn cơm, nhưng khi Tiểu Cố bung đồ ăn lên thì nhũn mày thất vọng: “Tôi thấy anh hầm một nồi thịt bò cơ mà, sao lúc sắp lên bàn lại chỉ còn ít như vậy thôi hả?”

Đây là nhà mình, không cần keo kiệt như Nhà hàng Tây vậy chứ . . .!!!!!!

Tiểu Cố nói: “Tôi chỉ mua 500gr thịt bò, đáng lẽ là chia làm hai phần.”

Mễ Quang đảo đảo con ngươi, lộ ra vui vẻ: “À, chia làm hai phần.”

.

Tiểu Cố điềm tỉnh kéo Husky qua: “Tôi và Thiên Thiên.”

Mễ Quang cắn chiếc nĩa trong tay, nén cười không lên tiếng.

Tiểu Cố hơi nhũn mày, ngồi xuống đối diện cô.

Mễ Quang xiên một miếng thịt bò đút vào miệng, vừa cho vào miệng, thiếu chút nữa làm cô kêu lên: Thịt bò rất mềm, vị rượu đỏ càng làm cho người ta say mê. Cô thỏa mãn nhắm mắt lại, thờ dãi nói: “Ăn ngon quá! Tôi cũng đã ăn món này ở Nhà hàng ba sao ở Pháp, sao anh nấu được ngon như đầu bếp chính của họ vậy!?”

Tiểu Cố chỉ im lặng ăn thức ăn trong đĩa của mình, không trả lời.

Mễ Quang ngược mắt nhìn anh: “Anh sao vậy? Giận à?”

Một đấng mày râu không đến nỗi hẹp hòi như vậy đấy chứ.

Tiểu Cố bình thản như ‘mặt hồ phẳng lặng’, nói: “Chỉ là được khen quá nên chết đứng thôi.”

Mễ Quang: “.”

Thật muốn đem những lời khen anh vừa rồi nuốt từng chữ từng chữ vào trong bụng cho rồi.

Cô thăm làm mặt quỷ, cũng chuyên tâm ăn bữa trưa của mình.

Husky náo loạn quanh Tiểu Cố mãi, cuối cùng cũng được chia một phần nhỏ thịt bò.

Bữa trưa này Mễ Quang cũng không giúp được bao nhiêu việc, cho nên Tiểu Cố quyết định giao cho cô việc rửa chén. Trong lòng Mễ Quang rất không vui, nhưng vì để có cơ hội ăn ké nữa, cô thấy vẫn nên nhẫn nhịn thì hơn.

Cô rửa hon nửa tiếng mới rửa xong tất cả chén đĩa, rồi lại về phòng mình thoa kem dưỡng da tay hương hoa Anh Đào sau đó tiếp tục ngủ.

Ăn no thì sẽ ngủ say, cô ngủ một mạch tới hơn 4 giờ mới dậy. Lúc này, Tiểu Cố chuẩn bị dắt chó ra ngoài đi dạo, thấy cô cầm ly ra ngoài lấy nước, không nhận được nói: “Cô là heo đầu thai sao? Ngủ cả ngày thế.”

Mễ Quang cười với anh: “Kiểu ông chủ chỉ việc chỉ tay như anh đương nhiên không hiểu nỗi khổ của nhân viên phục vụ chúng tôi rồi.”

Tiểu Cố khẽ cười, kéo Husky đi vài bước, lại quay đầu lại hỏi Mễ Quang: “Cô có muốn cùng dắt chó đi dạo không?”

Mễ Quang nuốt hết nước trong miệng xuống, lông mày khẽ nhướn lên: “Dắt chó đi dạo à?”

“Ừ, thuận tiện làm quen xung quanh một chút.”

Mễ Quang nghĩ, rồi đi vào phòng: “Được, vậy anh chờ tôi một chút, tôi thay quần áo!”

Mười lăm phút sau, Tiểu Cố thấy Mễ Quang vẫn còn đang chuốt mi, nhú mày: “Cô cứ từ từ về nha, tôi đi trước.”

“Được rồi, được rồi, tôi xong rồi!” Mễ Quang để mascara xuống, cầm lược lên chải mái tóc xoăn của mình mấy cái, rồi chạy nhanh ra ngoài: “Anh cũng quá không có kiên nhẫn, người ta chờ bạn gái trang điểm cả nửa tiếng cũng rất bình thường.”

Tiểu Cố cười với cô: “Vấn đề là cô không phải là bạn gái của tôi.”

Mễ Quang quay đầu đi ‘hứ’ anh một tiếng, giống như ai mà thêm bạn trai như anh vậy!

Sau khi hai người đi ra, Tiểu Cố cúi đầu nhìn đồ mặc trên người Mễ Quang: Cô thay một chiếc váy, phần thân trên là len dệt kim màu trắng sữa, còn phía dưới là chiếc váy chữ A màu hồng, còn là váy hai tầng nữa chứ, phần chân váy phía trong dài hơn một đoạn, được may bằng lụa màu cánh sen.

Tiểu Cố bật cười một tiếng: “Dắt chó đi dạo thôi, cô mặc giống như công chúa nhỏ vậy làm cái gì?” Đặc biệt là chiếc áo lông thú nhỏ cộc tay ở ngoài, rất bắt mắt.

Mễ Quang nói: “Bình thường, đi làm tôi đều mặc đồng phục, những bộ quần áo này cũng không có cơ hội mặc. Hôm nay thật vất vả mới ra ngoài, đương nhiên là muốn mặc rồi.”

Tiểu Cố im lặng giây lát: “Tôi dắt chó đi dạo, không phải đi để trông chừng cô.”

Mễ Quang: “.”

Hai người đang nói chuyện thì cụ Khâu ở lầu năm lại mở cửa đi ra. Nhìn thấy Tiểu Cố và Mễ Quang cùng nhau đi xuống, vẫn như lần trước, hiền hòa cười rồi nói với họ: “Hai vợ chồng son ra ngoài dắt chó đi dạo đấy à?”

Mễ Quang: “.”

Tiểu Cố bình tĩnh nói: “Dạ.”

Mễ Quang: “.”

Cô nghiêng đầu, sử dụng ánh mắt chất vấn anh.

Tiểu Cố nói: “Có giải thích với ông Khâu cũng vô dụng, dù sao thì lần sau ông ấy cũng quên thôi.”

. Vậy cũng không thể cứ ngằm thừa nhận như vậy được!

Bạn đang đọc truyện *Bản Xônát Trốn Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: CHƯƠNG 16: TIẾNG ANH

Editor: Cogau

Phía sau vườn hoa Nam Thành có một sân cỏ rộng, nhiều người dân gần đó đều thích dẫn chó mèo nhà mình nuôi ra đó chơi.

Hàng ngày, sau khi Tiểu Cố bị Husky lôi đi một vòng lớn, cũng sẽ tới bãi cỏ nghỉ chân.

Hôm nay có Mễ Quang đi theo, hình như là chú ý đến tốc độ của cô, mà Husky cũng chạy chậm hơn so với thường ngày. Đi ngang qua một tiệm ăn vặt, ông chủ tiệm cũng chào lớn như mọi khi: “Nhóc con, lại đi dạo với Tiểu . . .”

Nói tới lời đùa máy móc đó, ông chủ tiệm ăn vặt không thể tin được, nói: “Cậu chủ Tiểu, cậu kiểm được cô bạn gái xinh đẹp như vậy khi nào thế?”

Cảm giác này giống như kiểu ‘cùng hội cùng thuyền’ mà bỗng có một kẻ phản bội vậy, thật sự là quá không dễ chịu mà.

Tiểu Cố nhìn ông ấy, rồi bình tĩnh nói: “Cô ấy không phải là bạn gái cháu ạ.”

Mễ Quang cười, đi tới cửa nói với ông chủ tiệm ăn vặt: “Anh ấy làm sao có thể có cô bạn gái đáng yêu như cháu được chứ!”

Ông chủ tiệm ăn vặt: “.”

Đây cảm giác như ‘phu xướng phụ tùy’ vậy, nhất định là ảo giác của ông rồi.

Nhưng mà hôm nay lúc chó của Tiểu Cố chạy ngang, mấy người bán hàng dọc đường đều có một suy nghĩ chung - Ôi, bạn gái của cậu chủ Tiểu thật là xinh gái ha!

Mễ Quang theo Tiểu Cố đi tới bãi cỏ, người đưa thú cưng đi dạo cũng chưa nhiều lắm, cô tìm một chỗ trống ở trên ghế đá, ngồi xuống.

Husky đã cùng những con chó khác chơi tiếp trên bãi cỏ, Tiểu Cố đi tới ngồi xuống bên cạnh Mễ Quang.

Hai người ngồi im lặng một lát, phong cảnh ở đây không gọi là ‘hữu tình’ nhưng không khí thì mát mẻ, ngồi thế thôi mà cũng hơi lạnh. Mễ Quang xoa xoa hai bàn tay, nói với Tiểu Cố: “Ông chủ Tiểu, có phải anh nên tính tiền lương làm thêm giờ cho chúng tôi thêm chút không?”

Tiểu Cố nghiêng đầu nhìn cô, hồ hững nói: “Lương phục vụ của các cô bây giờ đã coi là cao rồi.”

Mễ Quang mím môi: “. . . Nhưng chúng tôi vất vả hơn những người khác, tôi hôm qua mười một giờ tôi mới tan việc đấy!”

Tiểu Cố cười: “Một người mới như cô thì có gì mệt chứ? Đêm thế tốt chưa?”

Mễ Quang cảm thấy mình bị coi thường, không phục thở dài một tiếng: “Anh Tiểu à! Dù sao tôi cũng tốt nghiệp đại học, à đúng rồi, chuyên ngành của tôi cũng coi như liên quan tới tiền bạc, không bằng anh chuyển tôi qua Bộ phận thu ngân đi?”

Nhân viên Thu ngân có lẽ đỡ vất vả hơn nhân viên phục vụ.

Tiểu Cố nói: “Tôi thấy nhân viên phục vụ vẫn phù hợp với cô hơn.”

Mễ Quang bắt mắt: “Tại sao!?”

“Bởi vì tôi rất khó tưởng tượng ra bộ dạng của cô khi làm việc trí óc.”

Mễ Quang: “.”

Ha ha, không cần nói tiếp nữa đâu!

Cô quay đầu đi nhìn Husky chơi đùa ở bên cạnh, nó đang bị Teddy đè ở dưới suốt.

Mễ Quang: “.”

Cô kéo tay áo khoác của Tiểu Cố: “Chó của anh . . .” Bị con Teddy đè.

Tiểu Cố nhìn theo tầm mắt của cô, coi như không thấy gì, nói: “Ngày nào cũng đánh nhau nhưng tới giờ chưa thắng lần nào.”

Mễ Quang không hiểu, hỏi: “Vậy đối thủ chỉ có Teddy thôi sao?”

“Coi như đối thủ chỉ có Teddy.”

Mễ Quang: “.”

Con chó trắng to, cao như vậy!

Hai người ngồi trên ghế dài một lát, Tiểu Cố thấy Mễ Quang thỉnh thoảng xoa cánh tay mấy lần, còn vuốt xoa nữa, nên đứng lên nói: “Được rồi, về thôi.”

“Ừm.” Mễ Quang đi theo, vừa mới quay đi đã ngậy người.

Hồi nãy tới, trên bãi cỏ này chỉ có hai - ba con chó, đều là loại chó nhỏ, cho nên cô không sợ lắm. Nhưng mới ngồi không bao lâu, trên cỏ đã tụ tập

mười mấy con chó, cô đếm không xuể, trong đó còn có vài con to hơn so với Husky . . .

Nhất định là địa ngục rồi.

Mễ Quang đứng bất động tại chỗ không dám nhúc nhích, xung quanh nhiều chó như thế, một sợi lông cô cũng phải dè chừng.

“Sao vậy?” Tiểu Cố thấy mãi mà cô không nhúc nhích, nghiêng đầu nhìn cô.

“Chó” Mễ Quang cứng đờ phun ra một chữ, ánh mắt sợ hãi đã thể hiện rõ cảm xúc của cô.

Rất nhanh, Tiểu Cố đã phản ứng kịp, anh nhìn xung quanh rồi nói với cô: “Không sao, những con chó này đều là chó cưng, chủ của chúng đều ở bên, sẽ không cắn người đâu.”

Mễ Quang vẫn đờ người ra, chỉ có cổ hơi nhúc nhích, hình như là lắc đầu ấy.

Tiểu Cố nói: “Sân cỏ này nhiều nhất là sáu, bảy mét thôi, đi nhanh sẽ qua mà.”

Miệng Mễ Quang mấp máy, run run ra ba chữ: “Tôi không dám.”

Tiểu Cố: “.”

Anh nhìn cô ngẩn ngơ, đột nhiên tiến lên một bước, bế ngang cô lên.

Bỗng chốc, hai chân lơ lửng trên không, Mễ Quang níu chặt cổ Tiểu Cố theo bản năng. Cô nhìn anh, vừa giận vừa sợ, nói: “Anh làm gì vậy?”

“Bế cô ra ngoài.” Tiểu Cố nói xong, nghiêng đầu nói với chó của mình: “Thiên Thiên, đi thôi.”

Hình như Husky còn chưa chơi đủ, sủa mấy tiếng ‘gâu gâu’, Tiểu Cố tròn mắt nhìn nó một cái, nó liền ngoan ngoãn chạy tới. Tiểu Cố thấy nó đuổi theo, thì bế Mễ Quang qua sân cỏ, đi ra ngoài.

Người xung quanh đều tò mò nhìn qua, đứng kiểu bế công chúa, làm không ít thiếu nữ khẽ rú lên. Da mặt Mễ Quang vốn đã mỏng, bị họ hú như vậy, xấu hổ tới nỗi hận không thể rứt cổ lại.

Cô đẩy Tiểu Cố mấy cái: “Anh thả tôi xuống đi, người ta đang nhìn kia!”

Tiểu Cố nói: “Cô chắc chứ? Cô thấy con chó Đức kia thế nào?”

Mễ Quang: “.”

Nếu bây giờ mà thả cô xuống thì nhất định cô sẽ bị sợ tới nỗi không nhấc được chân, thế nhưng đáng về vừa rồi thì lại thật quá xấu hổ. Cô không có cách nào vui đùa vào trong ngực của mình, không thể làm gì khác hơn là vui vào ngực Tiểu Cố, cố gắng giấu mặt của mình vậy.

Tiếng ồn ào không rõ của chủ cùng đủ loại tiếng chó sủa, hình như dần dần cách xa, Mễ Quang nghe được nhất rõ ràng bên tai, có lẽ là nhịp tim của Tiểu Cố.

Như có phép thần thông vậy, Mễ Quang dần bình tâm lại, khi bị bao nhiêu con chó bao vây như vậy, nhịp tim của Tiểu Cố khiến cô cảm thấy hết sức yên tâm.

Cô nhớ mười mấy năm trước, lúc cô mới hơn năm tuổi sắp bị chó dữ dọa khóc thì ‘Anh Thỏ’ cũng đột nhiên xuất hiện, thay mình đuổi con chó to đi.

Khi đó, cũng là cảm giác an tâm thế này.

“Cô đang nghĩ gì mà mặt đỏ ra vậy?” Không biết từ lúc nào mà Tiểu Cố đã chạy tới đường cái đối diện, bế Mễ Quang đặt xuống.

Mễ Quang hơi lúng túng sửa lại quần áo và tóc của mình, ho một tiếng nói: “Không nghĩ gì cả, chỉ bị sợ mà thôi.”

Tiểu Cố quan sát cô mấy lượt, lông mày khẽ nhíu lên một đường cong hài hước: “Tôi nhớ trước đây cô nói có một anh chàng đuổi chó giúp cô, được là ‘anh hùng’ của cô phải không nh? Vậy bây giờ, không phải tôi cũng trở thành SIÊU ANH HÙNG rồi sao?” Anh không nhịn được khẽ cười một tiếng: “Ngán vạn lần . . . cô đừng nghĩ như vậy nha, tôi sẽ chết cười mất.”

Mễ Quang: “.”

Tay phải cô nắm lại thành quả đấm, hít sâu một hơi, bước nhanh về phía trước. Husky lôi Tiểu Cố, sủa ầm ĩ đuổi theo.

Mễ Quang ngẩn ngơ một ngày, ngày hôm sau tràn trề năng lượng đi làm.

Ngay từ đầu, công việc vẫn là hằng ngày tập đếm thê, tập cùng với cô vẫn là anh chàng đó. Hai người luyện tập một thời gian, kỹ thuật đếm thê không cùng cấp độ nhưng đều tăng lên. Cuối cùng, chị Dung cũng không hề nhạo báng tay của họ vụng về nữa.

Trước thời gian nghỉ giải lao cuối cùng, cậu chàng vẩy tay bủn rủn, rót cho mình ly trà: “Hồi đi học, em cũng muốn dựa vào vẻ bề ngoài để sống giống như ông chủ Tiểu vậy, ai ngờ, cuối cùng vẫn chỉ có thể bán sức lao động.”

Trong lòng Mễ Quang có sự cảm thông, vì vậy lên tiếng an ủi cậu ấy: “Ít nhất dựa vào sức lao động cậu sẽ không chết đói, dựa vào vẻ ngoài nói không chừng vài ngày đã chết đói rồi đấy.”

Cậu nam sinh: “.”

Thật là cảm ơn, rất được an ủi đấy nha.

“Được rồi, xóc lại tinh thần, đi làm việc đi.” Chị Dung vỗ tay một cái, tổ chức mọi người bắt đầu làm việc. Vì vậy những người không thể dựa vào vẻ ngoài lại bắt đầu bán sức để kiếm cơm.

Lúc hơi mười hai giờ, có ba người nước ngoài tóc vàng mắt xanh tới, Tiểu Đức đón khách ở ngoài cửa bỗng bối rối. Cậu ta nhớ lại tất cả vốn kiến thức tiếng Anh lúc mình đi học đã học qua, sau đó nhả ra một từ cho là phát âm tiêu chuẩn nhất: “Hello!”

Ông chủ người nước ngoài tóc vàng mắt xanh đi đầu vui mừng dùng tiếng Anh nói chuyện với cậu ta: “Xin chào, chúng tôi tới du lịch, vừa hay đi qua đây. Mùi thơm ở đây quá hấp dẫn, ở đây bán gì vậy?”

Tiểu Đức: “.”

Cậu ta nhớ lại tất cả những từ mình đã học qua lần nữa, sau đó nói một câu: “Ba gram du!”

Ông chủ người ngoại quốc cười vui vẻ: “Không cần cảm ơn, chúng tôi đều rất tò mò ở đây bán món gì.” Ông nghĩ nghĩ, dùng Hán ngữ không lưu loát hỏi: “Lẩu hả?”

Cuối cùng thì Tiểu Đức nghe cũng hiểu chữ ‘lẩu’ này, cậu lắc đầu rồi nói: “Không phải là chỉ có lẩu, là ‘lẩu tự chọn’.” ‘Lẩu tự chọn’ cậu ta đặc biệt dùng giọng điệu người nước ngoài nói, hình dáng của miệng khi phát âm hết sức cường điệu.

“Lẩu, tự chọn?” Ông chủ người nước ngoài bắt chước cậu ta nói một lần, rồi nghi ngờ nhướn lông mày: “Đây là món gì?”

Tiểu Đức sắp xếp lời nói hồi lâu, cuối cùng ngóc đầu vào trong kêu một câu: “Mễ Quang, có phải cô nói được tiếng Anh không? Học đại học ấy!”

Mễ Quang mới vừa đôi trà cho một bàn khách xong, nghe Tiểu Đức gào thét ở cửa ra vào, liền nhìn ra bên ngoài. Nhìn thấy ba người ngoại quốc đứng đó thì vội vàng đi tới: “Xin chào, xin hỏi có thể giúp gì các chú ạ?”

Cô nói tiếng Anh vô cùng lưu loát, Tiểu Đức nghe hơi sững sốt. Ông chủ người nước ngoài thấy cuối cùng cũng có người có thể nói chuyện được thì vô cùng vui mừng: “Ah đúng, chúng tôi muốn ăn trưa ở đây, không biết có thể không?”

Mễ Quang nói: “Dĩ nhiên có thể rồi ạ, mời đi theo tôi.”

Mễ Quang dẫn ba người ngoại quốc vào, Lâm Tinh Dung nháy mắt ra hiệu với cô, ý là ba vị khách nước ngoài này giao cho cô đấy!

Bởi vì chỉ phục vụ cho ba người ngoại quốc này, ngược lại Mễ Quang lại rất vui vẻ thoải mái, cái gì họ cũng rất tò mò, cô chỉ cần đảm đương một phiên dịch là được rồi.

Tiểu Đức tựa vào quầy thu ngân, nhìn mấy người ở bàn của Mễ Quang, nói với Lâm Tinh Dung: “Chị Dung ơi, giờ em thấy cô ấy thực sự sẽ không để ý đến em đâu.”

“Phi.” Chị Dung còn chưa cười, cô bé thu ngân đã cười trước: “Chỉ bằng ‘Hello ba gram du’ của cậu sao?”

Tiểu Đức: “.”

Cậu ta đành đau khổ ‘lết’ ra cửa.

Một tiếng sau, ba vị người nước ngoài bị cay tới nổi nước mắt lưng tròng nhưng hết sức thỏa mãn ra về. Lúc này, trong Nhà hàng cũng không còn lại bao nhiêu khách, mọi người thu dọn nốt, công việc buổi trưa kết thúc.

Tiểu Đức nằm bò ra ở cạnh cửa, chưa nghĩ được bao lâu đã nhìn thấy người đàn ông nước ngoài vừa đi hồi nãy đã lại quay lại.

Cậu vội vã đứng thẳng người, xóc lại 12 vạn phần tinh thần.

“Thật xin lỗi, cậu có thấy USB của tôi không? Hình như hồi nãy rớt ở Nhà hàng, nó . . . bằng cỡ này, rất dễ rơi.” Vẫn là ông chủ ngoại quốc đó, ông ấy có vẻ sốt ruột khua tay múa chân với Tiểu Đức.

Nghe không hiểu ông ta đang nói gì, Tiểu Đức còn sốt ruột hơn ông ấy nữa. Mễ Quang thì đã về nhà nghỉ ngơi, Thẩm Thi Thi thì gần tới mới đến, bây giờ trong Nhà hàng gần như chẳng ai có thể hiểu được ông ấy cả.

“Xin chào, xin hỏi có chuyện gì vậy?” Một tràng tiếng Anh lưu loát trầm thấp đột nhiên vang lên bên tai, Tiểu Đức vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ ngẩng đầu lên liếc nhìn, lại là Tiểu Cố.

Ông chủ người ngoại quốc gặp được người đàn ông Trung Quốc biết nói tiếng Anh, liền nói với anh: “Xin chào, hình như USB của tôi rơi ở Nhà hàng này.”

Tiểu Cố hỏi: “USB loại nào, màu gì vậy?”

Ông chủ người ngoại quốc tả màu sắc USB, thậm chí dung lượng cũng nói với anh.

Tiểu Cố gật đầu một cái, nói: “Xin chờ một chút.” Anh đi vào Nhà hàng, hỏi nhân viên thu ngân: “Có nhặt được cái USB nào không?”

Nhân viên Thu ngân suy nghĩ giây lát, nói: “Ah có, có một cái!” Cô ấy lấy từ trong ngăn kéo ra một chiếc usb, đưa cho Tiểu Cố, Tiểu Cố nhìn qua, xác thực là giống với ông chủ người ngoại quốc miêu tả.

Anh đem USB trả lại cho ông chủ người ngoại, ông ta vui mừng nói: “Ôi, thật tốt quá, cảm ơn anh! Trong đây có rất nhiều hình, rất có giá trị!”

Tiểu Cố nói: “Không khách khí, cái này nhỏ, lần sau cẩn thận một chút ạ.”

Tiểu Đức ở bên cạnh há to mồm nhìn anh, một lúc lâu mới hỏi: “Ông chủ, sao anh nói tiếng Anh giỏi thế . . .”

Tiểu Cố nghiêng đầu nhìn cậu ta: “Sao mà cậu tò mò vậy?”

Tiểu Đức: “.”

Cậu tò mò sao!

Bạn đang đọc truyện *Bản Xônát Trốn Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.